Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlede og oversatte af Hans Treschow.
Titel | Title:	Udvalgte Noveller efter det engelske og amerikanske
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3-4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Bog- og Kunstforlaget Norden, 1905
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

38,-20.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 00328 2

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

UDVALGTE

NOVELLER

EFTER

DET ENGELSKE OG AMERIKANSKE

SAMLEDE OG OVERSATTE AF

HANS TRESCHOW

UDGIVET AF
BOG- OG KUNSTFORLAGET »NORDEN«
KØBENHAVN

UDVALGTE NOVELLER

EFTER

DET ENGELSKE OG AMERIKANSKE

SAMLEDE OG OVERSATTE

AF

HANS TRESCHOW

III. BIND

Mus. 1. 190

UDGIVET

AF

BOG- OG KUNSTFORLAGET »NORDEN«

KØBENHAVN

MILO'SKE BOGTRYKKERI - ODENSE

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tigerskindet.

Den unge Dame i hvidt med den gule Rose i Haaret? Det er en af vore Skønheder, Miss Lily Darell. Hun er net, ikke sandt?« sagde Joe Thornley, idet han satte Lorgnetten fast for nærmere at betragte den unge Pige?

»Det er næppe det rigtige Udtryk,« svarede Kaptajn Lindsay smilende og saa beundrende over paa hende.

Hun var omtrent af Middelhøjde, havde en fyldig, men dog slank Figur og holdt sig saa rank, at hun syntes højere, end hun egentlig var. Ansigtet var meget alvorligt og næsten for blegt, men opklaredes af et Par yndige nøddebrune Øjne. Øjenbrynene og de lange buede Øjenhaar var lidt mørkere end det brune Haar, der faldt i bløde Krøller om den hvide, glatte Pande.

Et klogt og elskeligt Ansigt, tænkte Kaptajn Lindsay, da han faa Øjeblikke senere nærmede sig Miss Darell. Joe Thornley forestillede ham. Han bukkede dybt og modtog til Gengæld et Smil fra de røde Læber. Hendes Stemme havde en dyb, behagelig Klang, og selv den alminde-

ligste Balkonversation syntes at blive interessant, naar den førtes med hende.

Kaptajnen og hun talte nogle Øjeblikke om Tennis, Golf og alle de forskellige Emner, Opholdet ved det elegante Badested bød, saa faldt Talen paa de forskellige Lande, Kaptajn Lindsay havde set — han var nemlig ansat i den engelske Marine — og paa nogle Søofficerer, som Miss Darell kendte.

Før Kaptajnen havde nærmet sig Miss Darell, havde hun været Midtpunktet i en Kreds af Beundrere og havde haft et Smil og et venligt Ord til hver især. Nu havde hun vendt sig fra alle andre og helligede Kaptajnen hele sin Opmærksomhed, hvorover han følte sig yderst smigret og veltilfreds.

Med et bemærkede han, at den unge Piges Stemme blev meget alvorlig, og at hun fæstede sine Øjne ivrigt paa ham. Han fortalte hende om et Æventyr i Indien — en Tigerjagt — og hun gjorde ham en Mængde Spørgsmaal. Fortællingens Helt optraadte først som »en af Kammeraterne«; men senere kom han til at nævne hans Navn, idet han udbrød:

»Miss Darell, jeg tror ikke, der nogensinde har eksisteret en taprere Fyr end denne Mand. Tænk Dem, da Bæstet stod parat til at springe fremad, og ikke en eneste af os havde sin Bøsse ladt, saa traadte Edmond Blair frem saa koldblodigt som — — —.«

Kaptajnen standsede. Hvad var der paa Færde

med den unge Pige? Det smukke Ansigt var blevet dødblegt, de brune Øjne syntes udvidede af Rædsel, og hun skælvede over hele Legemet.

Han tav forvirret stille og saa tvivlraadig ind i de store, stirrende Øjne.

Da hun bemærkede det spørgende Udtryk i hans Ansigt, samlede hun sig sammen med en Kraftanstrengelse og bad ham ivrigt blive ved.

Det var Historien om en ubesindig, forvoven Bedrift, der blev fortalt med en saadan Begejstring, at den erstattede Manglen paa Veltalenhed. Kaptajnen endte sin Fortælling uden Afbrydelser, men hendes Øjne sagde ham tydeligt, hvor den optog og interesserede hende.

»Og Blair fik sit Tigerskind med sig hjem, det var naturligvis til en eller anden Dame. Jeg har ofte tænkt paa, om hun vidste, hvilken forfærdelig Fare han udsatte sig for, for at skaffe hende det. Stakkels Blair, han var en prægtig Fyr og meget afholdt af alle os Kammerater.«

»Var,« sagde Miss Darell med et spørgende Blik.

»Ja. Nu er han død. Det var en trist Historie. Han fik en Duel paa Halsen i Anledning af den Dame, han elskede, saarede sin Modstander, som man troede, dødeligt, tog over Hals og Hoved til Australien og blev paa Tilbagevejen til Sidney dræbt af nogle Busknegere. Saadan har man i det mindste fortalt mig det.«

Miss Darell holdt Øjnene fæstet paa en Buket Blomster, hun holdt i Haanden, idet hun lod

det ene af de fine Rosenblade falde til Jorden efter det andet.

Musiken spillede: »An der schönen blauen Donau«, og de dansende svang sig afsted til de berusende Toner.

Miss Darell løftede Hovedet.

»Har De nogensinde hørt Navnet paa den Dame, han elskede?« spurgte hun næsten uhørligt.

»Ja ofte. Hun hed Elise Raynal, han holdt saa meget af at tale om hende. Skal vi danse ud?«

Han lagde sin Arm om hendes slanke Liv, og de svævede henad Gulvet til »An der schönen blauen Donau«s guddommelige Toner.

»Hvad sagde han om hende?« hviskede hun. »Hvorledes omtalte han hende?«

»Som om hun havde været et ophøjet Væsen. Min private Mening er nu, at hun simpelthen har været en køn lille kreolsk Kokette.«

Noget der lignede et Suk stjal sig frem mellem Miss Darells røde Læber; men hendes Ansigt var bortvendt, og Kaptajnen mærkede intet. Baaret af Musikens Toner svævede de fremad, som om det havde været paa selve den mægtige blaa Donaus Bølger. Saa lød hendes Stemme igen, men saa sagte, at han maatte bøje sit Hoved for at opfange Lyden.

»Saa De ham efter Duellen? spurgte hun.

»Nej! Han havde faaet Orlov for at rejse til Kuba. Vi antog, at han skulde ned og holde Bryllup med Miss Raynal. Det var der, Duellen

fandt Sted. Modstanderen var en Spanier. Det hed sig, at det var Blairs Venner, som fik ham overtalt til at rejse, da de var bange for en dødelig Udgang af Sagen; men der er naturligvis kommet en Kurre paa Traaden mellem ham og den unge Pige, ellers havde han aldrig forladt Øen. En af Sekundanterne skrev paa Blairs Bøn til mig, og bad mig indgive hans Ansøgning om Afsked til Admiralitetet. Han skrev, at han aldrig havde set et saa fortvivlet og sønderknust Menneske som Blair. Det var for Resten gennem den samme Mand, en Kaptajn Howard, at jeg fik Underretning om hans Død. Han sendte mig et Sidney Blad, hvor det hele stod refereret.«

»Og der er ingen Grund til at tvivle om dets Rigtighed?«

»Ikke saa vidt jeg ved. Det er nu to Aar siden, og han havde allerede den Gang været to Aar borte. Hvis det havde været en Fejltagelse, vilde Blair have skrevet til en eller anden af os. Nej, det kan der vist ikke være Tvivl om.«

Musiken standsede, og Miss Darells Haand faldt ned fra Kaptajnens Skulder. Hun tog hans Arm, og han førte hende hen til den Plads, hun havde forladt.

»Men Lily dog, hvor jeg har søgt efter Dig,« sagde en smuk ung, blond Pige og lagde sin Haand paa Mis Darells Arm. »Moder siger — — men hvad er der dog i Vejen med Dig, Du ser saa daarlig ud?«

»Du ved jo, at jeg altid er bleg,« svarede Lily

smilende og præsenterede Kaptajnen for sin nydelige, lille Kusine.

Lidt efter lidt tabte Miss Darells Ansigt sin unaturlige Bleghed, og der kom mere Liv i hendes Øjne. Hvor hun dog var ualmindelig yndig, og hvor alt, hvad hun sagde, lød klogt og forstandigt! Det var ude med Kaptajn Lindsay længe før Rosas Moder, Mrs. Darell, sluttede sig til Gruppen og tog bort med de to unge Piger. Han var dødelig forelsket i den brunøjede Skønhed, og da hun havde forladt Balsalen, mistede den al Tiltrækningskraft for ham. Han forlod den beklumrede Sal, og vandrede op og ned foran Klippestranden i den kølige, mørke Luft under den tavse Stjernehimmel.

Den friske Aftenvind svalede hans Blod og langt borte hørte han Musiken spille: »An der schönen blauen Donau«.

Men Musiken var ophørt og Balsalens Lys slukkede, længe førend Kaptajnen vendte tilbage til sit Værelse og faldt i Søvn — for at drømme om Lily Darells Øjne.

Kaptajn Lindsay var kommet til Badestedet for at tilbringe et Par Dage hos en svagelig Onkel. Han blev der i seks Uger, endogsaa efter at Onklen var rejst bort.

»Der er en smuk Pige med i Spillet,« fortalte Onklen til Kaptajnens Moder, »en lille vestindisk Skønhed med straalende Øjne og hvide Hænder. John bestiller ikke andet end at sukke for hende, men da der er en halv Snes Tilbedere foruden

ham, har jeg ingen Anelse om, hvorledes det vil ende.«

Det vidste Kaptajn Lindsay heller ikke; men han var fuldstændig tilfreds med Dag ud og Dag ind at se ind i Lilys yndige Øjne, og lytte til hendes Stemmes bløde, dybe Klang.

»Jeg begriber ikke, hvad det er for en Fortryllelse, Miss Darell udøver,« sagde Joe Thornly, der ogsaa var blevet et af hendes Ofre. »Munter er hun ikke, jeg har da i det mindste aldrig hørt hende le, og tale meget gør hun heller ikke. Men hun er saa Fandens yndig, og alt, hvad hun siger paa sin egen søde Maade, er saa bedaarende og tiltrækkende, at det er umuligt at modstaa hende. Jeg tror ikke, hun er nogen Kokette, men hun kan jo ikke gøre ved, at hun er den yndigste Skabning paa Jorden.«

Den yndigste Skabning paa Jorden. Kaptajn Lindsay tænkte paa Joes Ord, og var fuldstændig enig med ham, da han en Dag sad sammen med Lily paa hendes Yndlingsplads nede ved Stranden. Rosa, hendes Kusine, var der ogsaa, og læste højt for dem, medens Lily skødesløst lænede sig tilbage i sin Stol med Hænderne foldede over et Broderi og Øjnene fæstet paa et fjernt Sejl langt ude paa Havet.

»Nu kommer vi til mit Yndlingsdigt, hør godt efter, Kaptajn,« sagde Rosa, og begyndte at læse det lille Digt »aux italiens«. Den unge Piges Stemme var klar og behagelig, og Bølgerne mumlede et blødt, ensformigt Akkompagnement til.

Kaptajnens Øjne hvilede paa Lilys skønne Ansigt, da Rosa læste om Poeten, som begræder sin tabte Elskede, og da hun sluttede med Digterens Ord: »Jeg tror, at der i de fleste Mænds og Kvinders Liv er Tider, hvor de vilde være fuldkommen lykkelige, hvis de døde kunde vende tilbage og blive tilgivet«, saa saa han, at ethvert Spor af Farve var forsvundet fra Lilys Kinder, og at hendes Øjne, som fulgte det fjerne Sejl, var fyldt af en uudsigelig Sorg og Længsel. Hun hverken rørte sig eller talte.

Rosa lukkede Bogen og udbrød:

»Er det ikke smukt og poetisk?«

»Jo,« sagde Kaptajnen aandsfraværende, overrasket i sit Studium af det smukke, bedrøvede Ansigt.

»Tror I virkelig, at han fik sin tabte elskede tilbage?« spurgte Rosa.

Lily saa hen paa den rødmende unge Pige, og sendte hende et Smil, der var langt sørgeligere end Taarer.

»Nej,« sagde hun, »det var kun en Drøm. Hun var død for længe siden.«

Rosa sukkede og bladede nervøst i Bogen.

»Jeg vilde ønske, at Owen Meredith vilde lade være med at skrive saadanne sørgelige Ting,« sagde hun. »Det kan være godt nok, han siger, at alt vilde gaa godt, hvis de døde kunde komme tilbage og finde Tilgivelse; men det kan de jo nu en Gang ikke, og hvad kan det saa nytte at tale derom. Jeg gad nok vide, hvad det ellers

var, at han og hans Ungdomskærlighed blev uenige om, og om hun døde af et knust Hjerte.«

»Jeg tror ikke, at han har elsket hende højt nok, medens hun levede,« sagde Lily med sin forunderlige sagte Stemme, der altid havde en saa bedrøvet Klang, »saa vilde han have ønsket, at hun skulde komme tilbage og tilgive.«

»Hvis det er Tilfældet,« sagde Kaptajnen hen i Vejret, »gør han sig just ikke mange Selvbebrejdelser.«

Han tænkte ikke paa selve Digtet, men paa det Udtryk af Sorg, der afspejlede sig i Lilys yndige Ansigt.

Medens han fordybede sig i det, syntes Lily at mærke hans Blik og føle sig ubehageligt berørt. Hun vendte sig om imod ham og gjorde ham et ligegyldigt Spørgsmaal, som gav ham andet at tænke paa. Saa begyndte hun ganske sagte at nynne en Folkesang.

»De skal altsaa rejse i Morgen, Miss Darell?« sagde Kaptajn Lindsay en Aften, de sad sammen ved Stranden.

»Ja,« svarede hun, »det gør os alle ondt, at vi skal væk herfra; men Onkels Forretninger kalder ham hjem. Vi har faaet saa mange Venner her, og er bedrøvet over at skulle skilles fra dem.«

»Det glæder mig at høre Dem tale saaledes,« sagde Kaptajnen. »Jeg er meget meget glad ved at vide, at De beklager Afslutningen paa en Tid, der har været den lykkeligste i mit Liv.«

Lily saa op paa ham med et forskrækket Blik. Maanelyset faldt klart paa hendes Ansigt, som bedækkedes af en svag Rødme.

»De ved, hvorfor jeg har været saa lykkelig her,« sagde han paa sin ligefremme Maade og betragtede hende ømt; »det er fordi jeg har været sammen med Dem, Lily.«

Hun rødmede stærkere, hendes Bryst bølgede og hendes Hjerte slog hurtigere.

»Lily, jeg er ikke veltalende, det ved De; men jeg elsker Dem af hele mit Hjerte. Vil De være min Hustru?« spurgte han og bøjede sig ned over hende.

Hun sad tavs i nogen Tid med foldede Hænder og saa ned paa Jorden. En Strøm af modstridende Følelser arbejdede i hende, og fik Rødmen til at komme og gaa i hendes Kinder.

Erindringer fra Fortiden dukkede op i hende. En Stemme, der længe havde været tavs, syntes at bebrejde hende hendes Troløshed, og dybe, blaa, en Gang saa kære Øjne, saa paa hende med et misbilligende Blik. Og dog — — dog kunde hun ikke lade være med at være glad over Kaptajn Lindsays varme Tilbedelse. Hun vidste, at hun kunde gøre denne stærke, ømme Mand lykkelig ved et Ord, et Blik, en Berøring af sin lille Haand.

Hun løftede sit taarevædede Ansigt og saa ind i hans alvorlige, mørke Øjne.

»Jeg vil være Deres,« sagde hun blidt, »hvis De kan være tilfreds med den Kærlighed, jeg

kan give Dem. Der findes ingen her paa Jorden, som jeg holder mere af end Dem; men jeg kan ikke elske, som jeg en Gang har gjort det.

»Jeg vil være tilfreds, min elskede. Hele mit Liv skal gaa ud paa at takke Dem for den Lykke, De nu giver mig,« lød hans bevægede Svar.

»Og dog — nej, jeg gør Uret imod Dem,« udbrød hun. »Jeg har ingen Ret til at skjule noget for Dem. Lad mig fortælle Dem det hele; maaske vil De saa ikke holde saa meget af mig som nu.«

»Nej, nej, sig ikke noget. Jeg stoler fuldt ud paa Dem. Lad de Døde være døde, jeg er ikke skinsyg paa Fortiden,« tilføjede han, og hans Kys kvalte de Ord, der bævede paa hendes Læber.

Familien forlod Badestedet den følgende Dag, men Kaptajn Lindsay rejste med; og Miss Darells mange Beundrere maatte lade sig nøje med hemmeligt at misunde Kaptajnen, om hvis Forlovelse Rygtet hurtigt var sivet ud.

Han fulgte dem dog kun et Stykke paa Vej til London, da han først vilde hjem til sin Moder og sin Onkel, for at underrette dem om det passerede.

Det var Vinter, før de atter saas. Kaptajn Lindsays Skib havde været paa Togt lige til ind i Januar, hvor han opnaaede en kort Orlov og øjeblikkelig tog til London. Han havde ingen Tid haft til at melde sin Ankomst, og under hele Rejsen tænkte han kun paa Jublen ved det første

Gensyn. Han saa hende studse og rødme af Overraskelse og Glæde, han saa hendes straalende Øjne, hørte hendes hjertelige Velkommen. Hendes Breve havde overbevist ham om, at hun virkelig maatte holde meget af ham. Skønt mange maaske vilde have fundet dem kolde, læste han mellem Linierne om en Kærlighed, ikke blind og lidenskabelig, men dyb, sand og varig. Undertiden forekom de ham maaske nok mere venlige end kærlige; men saa tænkte han paa Lilys rolige, tilbageholdne Natur, og følte, at hendes ømme Ord var langt værdifuldere, end de overstrømmende Kærlighedsudbrud fra mere lidenskabelige Personer.

Det var Aften, da Kaptajn Lindsay naaede Miss Darells Hjem. Da Tjeneren lukkede op, saa han et Glimt af en hvid Kjole, hørte lette Trin ned af Trappen og modtog et hjerteligt Velkommen. Det var dog ikke Lily, men Rosa, der pyntet til Selskab, kom for at tage imod ham med udstrakte Hænder og rødmende Kinder.

»Hvor Lily dog vil blive glad,« sagde hun. »Hun har Hovedpine og tager ikke med i Aften. Kom lad mig føre Dem ind i hendes egen Helligdom.«

Hun førte ham gennem en Række smukke Værelser ind i et lille, hyggeligt Kabinet, opfyldt med Bøger, Malerier og Blomster. En livlig Ild brændte i Kaminen, foran hvilken en stor Lænestol var trukket hen. Der sad Lily og stirrede ind i de glødende Kul.

Kaptajn Lindsay betragtede hende et Øjeblik uden at bryde Tavsheden. Hun saa bleg og træt ud, og der var et bedrøvet Udtryk omkring den yndige Mund. Hun havde ikke hørt Lyden af hans Trin paa de tykke Tæpper, og løftede ikke Hovedet, før Rosa kaldte paa hende. Saa vendte hun sig langsomt om.

Hun fo'r sammen, da hun saa Kaptajn Lindsay, saa rejste hun sig op og gik ham i Møde med et Smil. Men der var ingen Rødme og ingen straalende Øjne, og hendes Velkomsthilsen var ligesaa rolig og venlig, som hendes Breve havde været.

Til at begynde med var Kaptajn Lindsay lidt skuffet; men da Rosa havde trukket sig tilbage, og han saa, hvor bleg og daarlig Lily saa ud, kom han til at huske paa den Hovedpine, Rosa havde omtalt, og bebrejdede sig at have ventet en varmere Velkomsthilsen.

Medens han opmærksomt betragtede hende og med Sorg lagde Mærke til, at hun var blevet blegere og magrere, siden de skiltes, fik han Øje paa et forunderligt Tæppe, der laa over den Stol, i hvilken hun sad. Det var et stort Tigerskind, der skødesløst var kastet hen over den og aldeles bedækkede den. Lilys fine Kind berørte det gulbrune Skind, og hendes Haand hvilede paa den.

Kaptajnen vidste ikke, hvoraf det kom; men hele Aftenen vandrede hans Øjne fra det yndige, blege Ansigt til det gulbrune Tigerskind, og han

fortabte sig i Gisninger angaaende denne forunderlige barbariske Prydelse i et Damekabinet. Han følte sig overbevist om, at det paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med hendes Fortids Sorger. Han havde sagt, at han ikke var skinsyg paa Fortiden; men det var i hvert Fald en Følelse, der var nær beslægtet med Skinsyge, der bragte ham at trave om i Gaderne med nedslagne Øjne og et gnavent Ansigt. Fra en Sidegade kom han lige ud mod Forsiden af et stort Theater, fra hvis aabne Døre en Sværm af Mennesker strømmede ud. Han stod et Øjeblik stille, standset af den fremtrængende Mængde, og i samme Øjeblik saa han et Syn, der næsten fik hans Hjerte til at staa stille.

Der, i det flammende Lys fra Gaslygterne, stod en Mand med Edmund Blairs Ansigt, hans mørkeblaa Øjne, krøllede, brune Haar og skarpt markerede Træk.

Ansigtet var blevet ældre og alvorligere, siden Lindsay saa det sidst. Det var brunet af Vind og Vejr, et fyldigt Overskæg beskyggede Munden, og Øjnene, der fordum gnistrede af Lune og Vid, var rolige og tankefulde. Lindsay stod maalløs og stirrede paa Synet, indtil der kom et Smil i de rolige Øjne og det alvorlige Ansigt straalede af Glæde og en varm levende Haand greb hans med et varmt Tryk.

Det var ingen Aand, men Edmund Blair selv. Endog Lily Darell blev glemt i de følgende Timer, da de to gamle Venner sad og betragtede

hinanden med Øjne, der mere end en Gang blev duggede af Taarer, medens Edmund fortalte sin lange, sørgelige Historie.

»Der blev sagt, at jeg var myrdet, men jeg var kun blevet haardt saaret. Jeg kravlede afsted, saa godt jeg kunde, og traf efter nogle Timers Forløb paa nogle Indfødte i Skoven, der tog sig af mig. Det varede mange, mange Maaneder, inden mine Saar lægedes. Saa vendte jeg tilbage til Kuba — for at se hende, John. Jeg kunde ikke længere leve borte fra hende. Jeg traf min spanske Modstander levende, rask og veltilpas. Han saa mig, genkendte mig og var yderst elskværdig imod mig. Han fortalte mig ogsaa, hvorledes en Kvinde, der hadede Elise, havde lokket ham til at føre mig bag Lyset. Den Ring, han havde været i Besiddelse af, havde den anden Kvinde stjaalet fra Elise. Den stakkels Pige var uskyldig i alt, undtagen i et let Koketteri, udsprunget af barnlig Munterhed og en pludselig Lyst til at drille mig lidt. Men hun var rejst bort fra Kuba — ingen vidste hvorhen. Hendes Tante, Madame Raynal, var død, og Elise var rejst bort, formodentlig med nogle Slægtninge af hendes Moder, der var Englænderinde. Saa vendte jeg tilbage til England, og har siden søgt at finde hende rundt omkring, men forgæves. Jeg kan ikke glemme hende, og vil blive ved med at søge efter hende, saa længe jeg lever.«

De to unge Mænd sad overfor hinanden i

Lindsays Værelse paa et Hotel. Lindsay satte Glasset, han holdt i Haanden, fra sig, lagde Armene overkors og faldt i Tanker. Tilsidst brød han Tavsheden med det praktiske Spørgsmaal:

»Har Du averteret i Bladene?«

»Ja,« svarede Edmund. »Jeg har i over en halv Snes Blade søgt Efterretning om Elise Raynal fra Kuba. Du kan da nok forstaa, at jeg har benyttet alle tænkelige Midler, som stod i min Magt.«

»Det er dog muligt,« mente Lindsay, »at hun ikke har set Dit Avertissement. Eller maaske hun — Du ved, at Kvinden er et uberegneligt Væsen, Edmund — slet ikke ønsker at blive opdaget.«

Edmund betragtede ham med flammende Øjne.

»Jeg har jo sagt Dig, at hun elskede mig,« udbrød han heftigt. »Jeg er vis paa, at hun holder af mig endnu, hvis hun lever. Men — jeg vil avertere endnu en Gang. Jeg vil skrive noget, der maa bringe mig Svar, hvis hun ser det og ikke har glemt mig.«

Han skrev hurtig nogle Linier paa et Blad af sin Lommebog, rakte Lindsay det over Bordet.

»Tigerskindet. Hvis Elise ikke har glemt dette og den 14de Juni, vil hun lade E. B. høre fra sig. Diego har sagt ham alt. Kan hun tilgive ham? Adresse: E. B. Postkontoret i Vere Street, London.«

Lindsay lagde Bladet fra sig med en tankefuld Mine.

»Tigerskindet! Ja, jeg tænker, hun vil besvare dette,« sagde han langsomt.

»Stakkels Barn,« begyndte Edmund Blair igen. »Hun skælvede over hele Kroppen og blev saa bleg som et Lig, da jeg fortalte hende Historien om den Tigerjagt. Det var den 14de Juni, jeg dræbte Tigeren, og hun sagde: — jeg ser endnu hvorledes hendes yndige Ansigt smilede og rødmede, og Taarerne stod hende i Øjnene — Jeg vil altid tænke paa den Dag, som den kæreste i mit Liv, da Du vovede Livet for at tilfredsstille et taabeligt Ønske af mig.«

Ak, min kære lille Elise. Er hun monstro den samme endnu? Undertiden synes jeg, at hun maa være død. Hvor jeg dog skulde elske hende og stole paa hende, hvis hun kunde vende tilbage til mig.«

Hvis hun kunde vende tilbage til mig. Disse Ord klang i Lindsays Øren, medens han drømmende stirrede ind i Ilden. Og det forekom ham som i en Drøm, at han atter hørte Lyden af en ungdommelig Stemme, der læste højt, medens Bølgerne mumlede et sagte Akkompagnement, og et blegt, elskeligt Ansigt bedrøvet lænede sig tilbage mod den graa, kolde Klippe.

Ilden døde hen, medens de to Venner i Tavshed stirrede paa den. Uhret paa den nærliggende Kirke slog to, og Lindsay fo'r op.

»Blair,« sagde han kort, »jeg har en Nyhed at fortælle Dig. Jeg holder Bryllup til Foraaret, og vil meget gerne forestille Dig for min Forlovede.«

»Det vil være mig en stor Glæde. Til Lykke gamle Dreng; jeg haaber, Du maa blive saa lykkelig, som Du fortjener det,« svarede Edmund, idet han hjertelig trykkede Lindsays Haand. Hvem er hun og hvad hedder hun?«

Lindsay besvarede hans Spørgsmaal, og derpaa skiltes de. Men Lindsays Tanker var uophørlig beskæftigede med Edmunds Fortælling, og »Tigerskindet« blev i hans Fantasi et med det Skind, der prydede Miss Darells Lænestol.

Miss Darell havde sagt til ham, at hun den følgende Dag ikke var hjemme før Klokken tre, til hvilken Tid han punktlig indfandt sig hos hende.

Mr. Darell, Lilys Onkel, befandt sig i Dagligstuen, og førte ham efter nogle faa Øjeblikkes venlig Samtale ind i Lilys eget Kabinet. Hun gik uroligt op og ned af Gulvet, med blussende Kinder og tindrende Øjne, og traadte ham hurtig i Møde, da han kom ind. Han saa straks, at der maatte være sket noget usædvanligt.

»Jeg maa tale med Dig nu straks,« begyndte hun og knyttede Hænderne sammen. »Jeg maa fortælle Dig, hvorledes jeg for flere Aar siden elskede en Mand langt højere, end jeg nu elsker Dig. Han er død, og jeg har prøvet paa at glemme ham og finde Lykken ved at gøre Dig lykkelig. Du maa tro mig, jeg har ikke været saa egoistisk, som det ser ud til. Jeg troede, jeg kunde udsone min taabelige, utilgivelige Opførsel ved at gøre et Liv lysere med min Kær-

lighed — og jeg holder meget af Dig. Men i Dag kan jeg ikke lade være med at tænke paa Fortiden — ja, jeg maa jo have drømt eller være blevet gal — jeg har set ham. Han gik hurtigt forbi mig i Trængslen, uden at lægge Mærke til mig. Jeg maa jo have drømt; men Mindet om Fortiden er vendt saa levende tilbage, at jeg ved, det aldrig mere vil forsvinde. Kan Du tilgive mig? Det var jo ikke min Mening, at gøre Dig Sorg. Jeg beder jo heller ikke om min Frihed, uden hvis Du selv giver mig den. Jeg vil gøre, som Du vil, men — Du ser, hvad det er for et saaret, forpint Hjerte, jeg giver Dig.«

Hun vendte sig bort med en taareløs Hulken, lagde sine Arme paa Ryggen af Lænestolen og bøjede fortvivlet Hovedet.

Kaptajn Lindsay stirrede bedøvet og maalløs paa hende. Hun var tabt for ham. Han følte det samtidig med, at han elskede hende lidenskabeligere end nogensinde, og han brændte af Længsel efter at trøste og berolige hende. Den Hulken, der rystede hendes slanke Skikkelse, skar ham som en Kniv igennem Hjertet.

Inde i Dagligstuen spillede Rosa »An der schönen blauen Donau«, og de berusende Toner udfyldte den sørgelige Stilhed mellem Lilys krampagtige Udbrud af Hulken. Lindsay prøvede forgæves paa at sige de Ord, der vilde skille ham fra Lily og fra Lykken. Han vidste, at de maatte siges, men han kunde ikke faa dem frem.

Pludselig løftede Lily Hovedet.

»Se!« raabte hun heftigt og pegede paa Tigerskindet. »Saa højt elskede han mig, at han satte sit Liv i Fare for at tilfredsstille et af mine Ønsker. Han gav mig dette, plettet af sit Blod.«

En pludselig Tanke gennemfo'r Lindsays Hjerne ved hendes Ord.

»Lily, hvem er Du?« raabte han. »Drømmer jeg, eller er jeg gal? Er Du Lily Darell eller Elise Raynal?«

Hun stirrede paa ham med stive Øjne og ubevægelige Læber. Han læste Svaret i den pludselige Rødme, der steg op i hendes Kinder, og skjulte stønnende Ansigtet i sine Hænder.

En let Berøring vakte ham af den dumpe Sløvhedstilstand, han var hensunket i. Lily stod foran ham og saa paa ham med et medlidende Blik i sine smukke Øjne.

»Jeg vilde have sagt Dig det for længe siden,« sagde hun blidt, »men Du vilde jo ikke høre det. Dog maa Du tro mig, naar jeg siger Dig, at jeg ikke vilde være blevet Din Hustru, førend jeg havde sagt Dig alt. Jeg er Elise Darell Raynal, men her kalder de mig Lily. Da jeg kom til min Onkels, sagde de, at jeg ikke længere maatte kalde mig Raynal — der var dødeligt Fjendskab mellem de to Familier. Hjemme paa Kuba maatte jeg ikke kalde mig Darell; ja, jeg vidste ikke en Gang, at jeg hed det, før min Tante døde, og Onkel Darell kom for at bringe mig hertil. Du ser altsaa, at det ikke har været

min Hensigt at bedrage Dig, og dog — en stærk Rødme farvede hendes Kinder — efter at vi havde talt om ham, om Edmund, og Du havde sagt, at Elise Raynal var en lille kreolsk Kokette, var jeg næsten bange for at fortælle Dig det. Min Ven, Edmunds Ven, jeg vilde have, at Du blot skulde tænke godt om mig. Tilgiv mig al den Sorg, jeg har bragt over Dig. Tror Du ikke, at mit Hjerte lider med Dit.«

Aldrig havde hun i hans Øjne været yndigere end nu, da hun stod bøjet over ham med Haanden paa hans Arm, Øjnene smilende gennem Taarer og Læberne skælvende af Bevægelse. Hendes Ansigt var saa yndigt, saa blidt og saa bønfaldende. Og han skulde give Slip paa hende. Han vovede ikke længere at se paa hende. Stønnende stødte han hendes Haand bort fra sin Arm og styrtede ud af Værelset. Han ænsede ikke Rosas Udraab eller hendes forskrækkede Ansigt, da han uden at sige Farvel næsten løb igennem Dagligstuen.

Han kom ned paa Gaden, og vandrede rastløs omkring Time efter Time. Der udkæmpedes en forfærdelig Kamp mellem ondt og godt i hans mandige Hjerte; men tilsidst blev den udstridt, og det gode vandt Overtaget.

Edmund Blair sad tankefuld og stirrede ind i Kaminilden i sit Værelse, da han blev opskræmmet af sine Drømmerier ved, at en tung Haand lagde sig paa hans Skulder. Idet han drejede Hovedet mødte han Lindsays Blik, der straalede

med en unaturlig Glans i et Ansigt, der var blegt og stift som Døden.

»Hvad er der i Vejen, Lindsay? Hvor kommer Du fra?« udbrød han forbavset.

»Stille! Jeg kan ikke sige det nu. Men jeg har fundet hende! Følg med til hende,« svarede han hæst.

»Hvem? Miss Darell?« spurgte Edmund forvirret.

»Nej! Elise Raynal! Kom med!«

Han vendte sig om og skyndte sig afsted. Edmund fulgte efter, halvt i den Tanke, at hans Ven havde mistet Forstanden. Han fik intet Svar paa sine Spørgsmaal, og tilsidst gik de ganske tavse gennem Gaderne, indtil de havde naaet Mr. Darells Hus. Kaptajn Lindsay førte, uden at sige et Ord til den forbløffede Tjener, straks Edmund hen til Døren til det lille Kabinet.

Lyden af Stemmer fik dem til at standse et Øjeblik. Lily talte hurtigt og i stor Sindsbevægelse.

»Kan det være en frygtelig Spøg? Nej, nej, Rosa, han lever! Se, læs selv. Han lever. Jeg ved det, jeg skal atter se ham.«

Lindsay aabnede Døren, der stod paa Klem. Der i Lænestolen med Tigerskindet sad Lily med blussende Kinder og skinnende Øjne. Rosa knælede paa et Tæppe ved Siden af hende med en Avis i sine skælvende Hænder, og læste noget, som Lily viste hende.

Lyden af Døren, der blev aabnet, bragte dem

begge til at se op. Lily rejste sig og saa paa Lindsay, men i samme Nu faldt hendes Øjne paa Edmunds Ansigt. Et Øjeblik stod de begge tavse og ubevægelige, saa styrtede Edmund frem.

»Elise, min elskede!« raabte han og strakte sine Arme ud imod hende.

Hun betragtede ham et Øjeblik alvorligt, saa kom der et Smil frem paa hendes Læber, hendes Ansigt straalede af Lykke, og hun sank til hans Bryst.

Da hun endelig løftede sit Hoved igen, var Lindsay borte.

Flere Maaneder efter, da Elise var Edmunds Hustru, kom hun atter til det fashionable Badested ved Kysten, og her mødte Lindsay hende.

Han var meget alvorlig, men opmærksom og elskværdig som før; men han var ikke ofte i deres Selskab, da han aldeles opofrede sig for sin svage Onkel.

Som Tiden gik, traf de ham baade her og der, og efter et Par Aars Tids Forløb trak han sig tilbage fra Tjenesten og bosatte sig i London. Han kom ofte i deres Hjem, og var deres kæreste og bedste Ven.

Det var da ikke underligt, at de hyppige Sammenkomster med den livlige, elskværdige Rosa, tilsidst fik ham til at holde af hende med al den Kærlighed, der endnu fandtes i hans Hjerte. Maaske var han ogsaa blevet paavirket af en Opdagelse, han tilfældigvis havde gjort — at hun længe hemmeligt havde elsket ham.

Hvordan det nu forholdt sig eller ikke, saa giftede han sig med hende, og hun fandt ham aldrig kold eller alvorlig, som andre gjorde.

Han elskede naturligvis Lily, hvem kunde andet, sagde hun; men nu elsker han mig, og jeg er fuldkommen lykkelig.

Undertiden kom der dog et træt, bekymret Udtryk i hans Ansigt, som alle Rosas Kys ikke kunde forjage. Og en Gang, da hun havde spillet alle sine smukkeste Sange for ham, og hendes Fingre uvilkaarlig begyndte at lade »An der schönen blauen Donau« bruse frem, greb han hurtig hendes Haand.

»Ikke den, Rosa!« udbrød han haardt.

Rosa saa paa ham med vidtaabne, forbavsede Øjne. Han smilede og trykkede et Kys paa hendes Pande.

»Tilgiv mig,« sagde han; »men jeg kan ikke taale at høre den Vals.«

Med et Nik og et muntert Smil, slog Rosa om i en Galoppade, der var ligesaa lystig som hendes glade, lette Hjerte.

Ene i Verden.

Naar Solen er gaaet ned og Dagens Arbejde endt, naar det bliver mørkt paa mit ensomme Værelse og alt er stille omkring mig, ser jeg i Tanker et Hjem, som jeg en Gang kaldte mit, og hvor jeg nu ikke mere maa komme.

Jeg er ensom og forladt, men det har jeg ikke altid været, tværtimod. Jeg var en Gang glad og lykkelig som andre; men saa skete der en Ting, som, idet den delte mit Liv ligesom i to skarpt adskilte Dele, gjorde mig til det, jeg nu er. Min Historie er sørgelig, og dog tror jeg, at det vil være mig en Lettelse at fortælle den og i Tankerne at gense de kære, velbekendte Ansigter, som aldrig mere skal sende mig et venligt Smil.

Det staar altsammen saa frisk i min Erindring, at det kun forekommer mig ganske kort Tid siden, at Sorgen og Ulykken kom over mit Hoved, og dog er det mange, mange Aar siden, at jeg som ungt Menneske traadte i Huset Askew, Dobell og Picards Tjeneste. Kontoret laa i City, i en af de smaa, snevre Gader, som støder nær-

mest op til Themsen. Jeg ser endnu den forunderlige, gamle, røde Murstens Bygning, med Englehoveder over Porten, uregelmæssige Vinduer og spidse takkede Gavle. Det er, som om jeg endnu kunde vandre over den mosbegroede Gaardsplads eller gennem de lange, halvmørke Gange, hvor de tolv Brandspande hang under Loftet, og hvor Støv og Spindelvæv næsten fortrængte hver en Solstraale — som om jeg igen skulde træde ind i det skumle Kontor, hvor jeg hver Morgen tog Plads ved min Pult og arbejdede utrættelig den hele lange Dag, og hvor jeg om Aftenen, glad og let til Sinds, pakkede mine Sager sammen, for at ende Aftenen i det frie. De mørke Egetræs Paneler, den gammeldags Kamin med Marmorsøjler, det store Uhr, som hang paa Væggen, alt staar saa tydeligt for min Erindring. Det er næsten, som om jeg endnu kan høre Lyden af de mange Penne, der ustandselig skrabede hen over Papiret.

Jeg var seksten Aar gammel, kejtet og frygtsom som en Skoledreng overfor sine Foresatte, da jeg ved Hjælp af en Anbefaling fra en af mine Lærere kom i det omtalte Firmas Tjeneste. Den Ro, Orden og Regelmæssighed, som gik igennem hele denne uhyre Forretning, stemte godt overens med Husets Ydre; det syntes at være et Tempel, viet til Handelens Gud. Efterhaanden avancerede jeg, og da jeg var tredive Aar gammel, blev jeg første Bogholder der, hvor jeg var begyndt som Løbedreng. Det var dog

ikke paa Grund af min særegne Dygtighed, eller fordi mine Principaler i mindste Maade interesserede sig for mig, tværtimod, jeg saa dem næsten aldrig. Det var simpelthen Resultatet af et Princip, som altid havde hersket i denne Forretning, og som lod enhver Kontorist avancere et Skridt frem, saasnart en ældre døde eller trak sig tilbage. Hr. Askew var en meget gammel Mand, og havde næsten trukket sig helt ud af Forretningen; man sagde om ham, at han var begyndt som Dreng i det Hus, hvor han nu var Herre. Han boede langt udenfor Byen, og kom kun en Gang om Maaneden for at efterse Regnskaberne og blev saa blot en Time. Hr. Dobell var tyve Aar yngre; han var meget virksom og energisk og yderst tilbageholdende, han tænkte kun paa Spekulationer, og i hans Øjne udgjorde vi kun Hjulene i det Maskineri, som tjente til at realisere hans finansielle Operationer. Den tredie Kompagnon, Hr. Picard, lignede aldeles ikke de andre. Han havde i adskillige Aar været Husets første Bogholder, og var først for kort Tid siden blevet optaget i Firmaet. Han var af fransk Ekstraktion, var mager, bleg, havde graa Øjne og Haar, der omtrent havde samme Farve som hans Ansigt, og saa i det hele taget alt andet end behagelig ud. Den Gang maatte han vel være omtrent halvtredsindstyve Aar gammel, og dog var der dem, som endnu kunde huske, at have set ham løbe omkring i Gaarden i pjaltede Klæder og hullede Sko. Hvorledes han fra

først af var kommet paa Kontoret, var der ingen af os som vidste; som Principal var han ligesaa hoven og ubehagelig, som han før skulde have været krybende mod sine Overordnede. Der var en paataget Værdighed, en Stolthed og en Haardhed udbredt over ham, som dannede en grel Modsætning til Hr. Dobells Godmodighed og Hr. Askews vindende Elskværdighed. Han var meget egoistisk, et af disse Mennesker, der intet skyer, naar det drejer sig om deres egen Fordel, og som forstaar at fjerne alt, hvad der modsætter sig deres Planer. Den første Brug, han gjorde af sin Myndighed som Principal, var at fordrive en gammel Frugtkone, som i mange Aar havde faaet Lov til at sidde i Porten; han følte vist, at den stakkels gamle Kone huskede den Tid, da han hverken gik med Manschetskjorte eller lakerede Støvler.

Da jeg havde et Slags Opsyn med det hele, havde jeg faaet Bolig i selve Huset, og her flyttede jeg ind med min Hustru, Esther, paa vor Bryllupsdag. Den Gang saa det lyst og lykkeligt ud for mig; jeg havde mit gode, sikre Udkomme og elskede min unge Kone af hele mit Hjerte. Der, i det gamle Hus, blev min Datter min lille Margrethe født, og jeg synes aldrig at have set noget yndigere Syn end hende, naar hun lig en Solstraale løb omkring i Gangene i det skumle Hus, og forsigtig klavrede op af de høje Egetræs Trapper, smilende venligt til alle og enhver. En skønne Dag gjorde hun for meget

Støj paa Gangene, og Hr. Picard gav Ordre til at hun skulde blive i Stuerne, indtil Kontortiden var forbi. Hun havde imidlertid vundet alles Kærlighed, og de gamle Pebersvende fra Kontoret overøste hende med Slikkeri og Legetøj. Det var min største Glæde at lege med min lille Pige i Middagstiden, og om Sommeraftenerne at tage hende med ned til Floden og vise hende Skibene og Baadene. Om Søndagen tog jeg med hende helt udenfor Byen, til de grønne Marker og Skove ved Cannonbury, hvorfra hun altid kom hjem belæsset med Blomster og Grønt.

Margrethe var min Glæde, min Stolthed og som oftest mit eneste Selskab — thi Esther var ikke blevet det for mig, som jeg havde ventet. Jeg trængte til Barnets Kærtegn og dets Munterhed; thi min Kone var altid kold og tilbageholdende overfor mig.

Mit Hjem forekom mig altid uhyggeligt og trist, naar Margrethe var i Seng og Esther gaaet ned til et eller andet kristeligt Møde; men jeg beklagede mig ikke — det vilde have været uretfærdigt af mig, da jeg jo kendte min Kone, førend jeg giftede mig med hende. Dog havde jeg aldrig troet, at det skulde gaa saa vidt; jeg havde tænkt mig, at hun paa Bunden havde et kærligt Hjerte, og at hun var en Kvinde, som forstod at skabe et hyggeligt Hjem. Men blev jeg skuffet, tror jeg ogsaa at hun blev det; hun havde sikkert haabet, at faa mig til at blive en ligesaa ivrig Kirkegænger som hun selv, og troet at

kunne omvende mig til sine strengt religiøse Principper.

Det gjorde hende ondt ikke at kunne føre mig paa den rette Vej; men heller ikke hun beklagede sig. Hun forstod ikke mig og jeg ikke hende. Uden Tvivl havde vi begge Fejl; men ingen af os var lykkelige, og enhver gik sine egne Veje; Barnet var det Baand, som atter og atter bandt os sammen.

Paa den Tid var det, at Hr. Askew besluttede at opgive Forretningslivet, og følgelig rykkede enhver, fra den første til den sidste, et Trin opad. Hr. Picard havde blot et Skridt tilbage, for at opnaa hele den Myndighed, han stræbte efter; thi endnu stod han jo paa en Maade under Husets første Chef.

Kort efter blev hans eneste Søn optaget i Forretningen, en ung Mand, som aldrig havde tænkt at gaa Handelsvejen, og som kun havde faaet en meget overfladisk Opdragelse. Han havde først villet være Læge, saa Jurist, men ikke haft Udholdenhed til nogen af Delene. For Resten var han ligesaa god som han var doven og letsindig, og havde ikke arvet det mindste af Faderens kolde Egoisme.

Da der var meget, han skulde lære, og han tegnede til at blive en temmelig vanskelig Elev, blev jeg anmodet om at indvie ham i Handelens Mysterier. Hans Pult blev stillet ved Siden af min, og jeg fik saaledes rigelig Lejlighed til at lære ham at kende; men til Trods for hans

Dovenskab og Ustadighed, var det umuligt andet end at komme til at holde af ham.

Jeg havde i mange Aar ikke kendt til andet end den Tvang og Stivhed, som der jo hersker i enhver stor Forretning; hos Esther havde jeg aldrig fundet nogen Sympathi, var det da saa underligt, at han fik en hel Del Indflydelse paa mig? Skønt jeg var ti Aar ældre end han, omgikkes vi dog som Kammerater.

Naar han forsømte, hvilket skete meget hyppigt, skjulte jeg hans Fraværelse ved at paatage mig hans Arbejde, og paa denne Maade gik han i Faderens og Hr. Dobells Øjne for at være en af de flinkeste Kontorister. Min lille Pige blev snart meget gode Venner med ham, og han legede ofte med hende og bragte hende nu og da smaa Foræringer.

Mine Aftener var ikke mere saa ensomme som før; den unge Picard kom som oftest og holdt mig med Selskab, uden at hans Fader vidste om det; thi han vilde være blevet meget forbitret over, at hans Søn omgikkes en af deres Undergivne. Vi gik ogsaa af og til ud sammen, i Theatret og paa andre Forlystelsessteder, og skønt min Kone aldrig sagde et Ord til det, vidste jeg dog, at hun fordømte mig derfor i sit Hjerte, da hun ansaa Theatret for et Fortabelsens Sted. Saaledes gik Tiden indtil Margrethe var en tre-fire Aar gammel.

I en hel Uge, havde den unge Picard ikke vist sig paa Kontoret, og som sædvanlig havde han

sendt Bud, at han var syg. Der gik endnu fire Dage hen, saa kom han. Han var blevet bleg og mager, saa jeg virkelig denne Gang troede, at han havde været syg. Han havde meget at bestille og lod ikke til at være i Humør til at tale, saa jeg spurgte ham slet ikke ud om Grunden til hans Fraværelse. Det var en Lørdag. Om Mandagen henimod Klokken to, præsenterede han mig en Veksel paa 500 Lstl. Denne Sum, sagde han, havde hans Fader og Hr. Dobell givet ham Lov til at hæve, for at han paa egen Regning kunde forsøge en lille Spekulation. Han bad mig hæve Summen hos vor Banquier, Mr. Blany og Komp, hvad jeg i Egenskab af Kasserer let kunde gøre, og fik straks 200 Lstl. udbetalt, medens han sagde, at han vilde hente Resten af Pengene næste Morgen.

Førend Kontorerne blev lukkede, gik jeg hen til Banquieren og fik de 500 Lstl. Jeg lagde straks de 200 tilbage i Kassen, hvor jeg før havde taget dem, og tog de 300 med hjem, som jeg næste Morgen skulde levere til den unge Picard. Ak! jeg fik ham ikke at se den næste Morgen — jeg sknlde aldrig faa ham at se i denne Verden.

Vekslen var falsk! Det blev opdaget straks efter at jeg var gaaet fra Blany og Komp, og jeg blev arresteret samme Aften paa Forlangende af Hr. Picard den ældre. Det skete næsten i samme Øjeblik, jeg traadte ind i min Stue. Esther var

der ikke. Forunderlig nok var Bevidstheden om min Uskyldighed ikke i Stand til at berolige mig. Grebet af en mørk Forudanelse kyssede jeg mit sovende Barn, og gik bort idet jeg kastede et langt Afskedsblik paa det gamle Hus, hvor jeg havde levet og virket saa længe. Allerede næste Morgen blev jeg forhørt. Jeg fortalte, hvorledes det var gaaet til; men da den unge Picard samtidig var forsvundet, og jeg ingen Beviser havde at støtte mig til, blev jeg ført til Newgate for at afvente min Dom.

Overvældet af Sorg og Skam, tilbragte jeg Natten i en Slags dump Bevidstløshed. Slaget var kommet saa uventet, at jeg havde ondt ved at fatte, hvad der egentlig var foregaaet.

Det var, som om jeg hele Tiden saa min lille Pige gaa langt, langt borte fra mig, og som om vi for Fremtiden ikke mere skulde leve i den samme Verden. Selv min Kone forekom mig langt mildere og kærligere end ellers; her i det mørke Fængsel følte jeg det for hende, som jeg vilde have følt, hvis jeg en Morgenstund havde forladt hende sund og rask, som hun plejede at være, og jeg saa om Aftenen var kommet hjem og havde fundet hende død. I Tankerne gennemgik jeg hele mit Liv; jeg saa min Hustru for mig, øm og tillidsfuld, som jeg i mine unge Dage havde tænkt mig hende, jeg opregnede for mig selv, hvor mange Gange jeg havde forsømt Lejligheden til en Forsoning, jeg bebrejdede mig min Kulde og Ligegyldighed; men nu var det

altsammen for sent — for sent. Først om Morgenen stod det rædselsfulde ved min Stilling helt klart for mig. Vel var jeg uskyldig — Gud og min Samvittighed maatte frikende mig — men jeg var indespærret i et rigtigt Fængsel sammen med virkelige Forbrydere. Naar jeg trak frisk Luft i Gaarden maatte jeg gaa Side om Side med Tyve, Mordbrændere og Skurke af alle Slags. Ligesom de andre, maatte jeg skiftevis feje i Gaarden, gøre rent og udrette alt, hvad der ellers var at gøre. Endnu efter saa mange Aars Forløb koger Blodet i mine Aarer, naar jeg tænker paa, hvad jeg den Gang maatte taale.

Medens jeg vandrede op og ned i Gaarden, som Bytte for en feberagtig Uro og Spænding, hørte jeg paa en Gang Portneren kalde mig ved Navn, min Kone ønskede at tale med mig. Jeg blev vist ind i en Sal, hvor flere andre Fanger allerede stod og talte med deres Slægtninge, naturligvis adskilte af to Jerngitre, imellem hvilke Fangevogterne gik op og ned. Snart stod jeg ligeoverfor Esther; hendes ubevægelige Ansigt forekom mig endnu blegere og koldere end ellers, hendes Læber var tæt sammenpressede, og hun fæstede et gennemtrængende Blik paa mig. Jeg kunde se paa Udtrykket i hendes Øjne, at hun ikke var vis paa min Uskyldighed. Jeg tænkte paa Stedet, hvor vi mødtes, paa de Mennesker, vi var sammen med; jeg følte mig saa snavset, saa febrilsk og elendig, at det næsten var mig, som om jeg selv tvivlede om min Uskyldig-

hed. Det var, som om der var kommet en uoverstigelig Skillevæg mellem mig og denne Kvinde, hvis Udseende og Paaklædning, skønt tarvelig, dog saa lidt lignede de andres.

»Esther,« spurgte jeg efter et Øjebliks pinlig Tavshed, »har man hørt noget fra den unge Picard? Anser mine Principaler mig for skyldig? Hvordan har Margrethe det?«

»Randall,« svarede hun uden mindste Spor af Sindsbevægelse; »din egen Samvittighed maa sige Dig, om Picard kommer tilbage eller ej. Hr. Dobell har undgaaet at tale til mig om Forbrydelsen; men Hr. Picard erklærer højt og aabenlyst, at han tror Dig skyldig.«

Jeg saa, at Esther fæstede et spørgende Blik paa mig, og jeg kunde høre paa Tonefaldet i hendes Stemme, at jeg blev mistænkt for en Forbrydelse til, foruden den at have forfalsket Vekslen. Harmen og Forbavselsen gjorde mig stum.

»Randall,« vedblev Esther, »jeg har lagt nogle Penge til Side til Margrethes Opdragelse; med dem kan Du betale en Defensor og maaske skaffe Dig en eller anden lille Bekvemmelighed, medens Du er her. Barnet har det godt, hun er endnu altfor lille til at forstaa, hvad der er hændet. Er Du skyldig, saa bed Gud om Tilgivelse; er Du virkelig uskyldig, saa lad os alle bede om, at dette Mørke snart maa opklares.«

Hun forlod mig, og jeg vandrede atter op og ned i Fængselsgaarden. Om Natten var det mig

umuligt at lukke et Øje, Esthers Ord lød stadig i mine Øren. Det forekom mig, at jeg saa Margrethe, og at hun græd, fordi hendes Fader blev saa længe borte.

Esther kom endnu to Gange og besøgte mig. Hun talte altid i samme Tone og med samme Kulde, og bragte hver Gang den samme Efterretning — den unge Picard var og blev forsvunden.

Endelig kom den Dag, da jeg skulde møde for Retten. Det første Menneske jeg fik Øje paa, da jeg kom ind i Salen, var min Principal Hr. Picard, hvis Ansigt var endnu mere gult, hvis Blik endnu mere roligt end ellers. Han var kommet for at vaage over sin Families Ære, og vilde for enhver Pris have mig dømt, ikke alene for Vekselfalsk, men ogsaa for at have myrdet eller paa anden Maade skaffet hans Søn af Vejen. Jeg saa ogsaa Esther, som fulgte Sagens Gang med spændt Opmærksomhed; hun var tilsyneladende rolig, og der saas ikke saa meget som en Taare i hendes Øjne. Det var en lang og trættende Sag. Min Defensor forsvarede mig ganske godt; men kom ikke op mod den glimrende Advokat, som Hr. Picard havde valgt.

Jeg skal ikke gaa ind paa Enkeltheder, som kun kunne være pinlige og trættende; men kort og godt fortælle, at jeg blev erklæret for skyldig og dømt til Tvangsarbejde for Livstid, med andre Ord til at deporteres.

Jeg saa et veltilfreds Smil glide hen over Hr.

Picards Ansigt, jeg saa Esther slaa Sløret ned for sit Ansigt og forlade Salen, uden saa meget som et Blik til mig.

Nogle faa Uger efter var jeg ude paa det store Hav, om Bord paa et Dampskib, hvis Maal var en af vore Forbryderkolonier. Hvad jeg led paa den Rejse, lader sig overhovedet ikke beskrive. Det var altfor grusomt, saaledes uden Skyld at blive revet bort fra alt, hvad der var mig kært, og som en anden Forbryder at blive ført til et fremmed Sted, hvor der ikke var en som kendte mig eller holdt af mig. Atter og atter saa jeg min lille Pige græde, og hørte hende med klagende Stemme kalde paa sin elskede Fader.

Vi naaede aldrig vort Bestemmelsessted.

Da vi havde sejlet i halvtredie Maaned, udbrød der en hæftig Orkan og Skibet strandede. Alle de om Bord værende omkom, med Undtagelse af en eneste Mand og mig selv.

En amerikansk Damper fandt os siddende paa Vraget, halvdøde af Sult, og tog os med til New-York. Vi sagde naturligvis ikke, hvem vi var, og kort efter at vi var kommet i Land skiltes min Lidelsesfælle og jeg for aldrig at ses mere. Hvad der blev af ham, ved jeg ikke; men enten han har været skyldig eller uskyldig, vil jeg haabe, at han maa være lykkeligere end jeg.

Jeg fik Arbejde ved en Jærnbane, hvor jeg havde det ganske godt. Ti Aar gik. Jeg arbejdede uophørlig og vandt mine Foresattes Tillid; men jeg kunde aldrig et eneste Øjeblik glemme

mit Hjem og mit Barn, fra hvem man havde revet mig bort paa en saa uretfærdig Maade. Den lange Adskillelse gjorde, at jeg ogsaa tænkte paa Esther med den gamle Kærlighed; jeg glemte hendes Kulde, hendes Ligegyldighed og hendes Mistanke, og tænkte kun paa hende som mit Barns beskyttende Engel. Mit Barn, min lille Margrethe! Skulde jeg virkelig have set hende for sidste Gang den Aften, da jeg blev arresteret?

Den Tanke forfulgte mig Nat og Dag. Jeg maatte se mit Hjem igen, jeg maatte tilbage til England, om jeg saa ogsaa skulde blive genkendt og fængslet paany. Tilsidst indskibede jeg mig virkelig, og naaede London efter ti Aars Fraværelse. Jeg lejede mig ind i en tarvelig Beværtning nede ved Themsen, og ventede til henad Aften, førend jeg vovede mig hen til mit fordums Hjem. Forklædt vandrede jeg gennem de mindst befærdede Gader og grundede over, om Esther skulde bo paa det gamle Sted endnu. Endelig stod jeg ligeoverfor Huset; det var ganske, som da jeg saa det for første Gang. Alt var stille. Jeg listede mig ind i Gaarden og hen til det Værelse, hvor jeg saa ofte havde leget med min lille Pige. Tusinde Minder stormede ind paa mig, jeg glemte, at jeg skulde holde mig skjult, og lænede mig til Muren og græd som et Barn.

Jeg kom imidlertid snart til mig selv igen, og gik henimod det Værelse, som havde været vor Dagligstue. Skodderne var lukkede; men jeg kunde se, at der var Lys indenfor. Jeg hørte

ogsaa Stemmer indenfor, og bildte mig ind, at det var Esthers og Barnets. Men paa én Gang hørte jeg Skridt, og skælvede ved Tanken om at blive opdaget; thi jeg stod i en snever Gaard, fra hvilken der ingen anden Udgang var end den, jeg var kommet igennem. Det var en gammel Mand, som i over halvtredsindstyve Aar havde været Portner der paa Stedet; han gik under Navnet »den blinde Etienne«, uden dog at være helt blind.

Den gamle Mand var i Færd med at gøre sin sædvanlige Aftenrunde, førend han gik i Seng. Jeg trykkede mig op mod Muren, ikke fordi jeg var bange for, at Etienne skulde angive mig, men snarere af Skræk for de Efterretninger, som han mulig kunde bringe mig, og som jeg dog længtes saa usigeligt efter at høre.

Han kom nærmere, jeg rørte mig ikke, holdt endog mit Aandedrag tilbage, og dog stod han kort efter ligeoverfor mig. Han syntes at have gættet, at der var nogen. Da den Sky, som havde tilsløret Maanen, forsvandt, fæstede han sit matte Blik spørgende paa mig, og jeg kunde ikke lade være med at nævne hans Navn.

»Men Gud er det Dem, Randall?« udbrød han, da han genkendte min Stemme. »Jeg troede, at De var druknet.«

»Ja, det er mig,« svarede jeg sagte. »For Guds Skyld sig mig, hvorledes min Kone og Barnet har det?«

»De har det godt nok.«

»Boer de her endnu?«

»Ja, de sidder i Dagligstuen,« sagde han og pegede paa det Vindue, ved hvilket jeg havde staaet og lyttet.

»Gud være lovet og takket!« udbrød jeg.

»Der er meget forandret siden Deres — Deres Bortrejse,« sagde han i en sørgmodig Tone.

»Taler de ofte om mig?«

»Ikke nu mere.«

Der var noget i Etiennes Stemme, som sammensnørede mit Hjerte. Min Tilbagekomst maatte have gjort et forfærdelig stærkt Indtryk paa ham; hvorfor skulde han ellers skælve og være saa forvirret, naar Esther og Margrethe havde det godt. Der maatte være noget galt, og jeg bad ham sige mig alt.

Efter en kort Tøven begyndte han:

»Ikke en eneste af Herrerne paa Kontoret troede, at De havde forfalsket Vekslen, og de har alle, med Undtagelse af Hr. Picard, været meget elskværdige og deltagende overfor deres Kone. Først troede vi, at hun vilde flytte herfra, men Hr. Dobell tilbød hende at blive, og hun tog imod det. Hun har jo altid været meget from, og gik efter Deres Bortrejse endnu oftere i Kirke end før. I Førstningen lod hun til at være meget bedrøvet, men snart — —«

»Og Margrethe,« udbrød jeg; »sørgede hun ikke over at have mistet sin Fader?«

»Ja, det tror jeg. Det stakkels Barn! Jeg kunde høre hende hulke og græde helt herned.

Skønt hun var saa bange for Hr. Picard, gik hun dog to eller tre Gange hver Dag ned i Gaarden, for at kigge ud paa Gaden efter Dem. Gud tilgive mig alle de Løgne, jeg har fortalt for at indbilde hende, at De snart kom tilbage igen; men det lille Væsen saa saa forknyt ud, at jeg ikke havde Hjerte til at sige hende Sandheden.«

Den gamle Mand græd, saa at han næppe kunde tale, og jeg havde ogsaa ondt ved at holde Taarerne tilbage.

»Der var flere af Deres Kolleger, som hellere end gerne vilde have taget Barnet til sig, men det tillod Deres Kone naturligvis ikke. Jeg gik ofte op til hende for at lege med hende, og hun var altid glad for at se mig. Sommetider trak hun mig hen til Vinduet og pegede op paa Skyerne idet hun spurgte, om De ikke var deroppe? Efterhaanden talte hun dog mindre og mindre om Dem, og da Efterretningen om Skibbruddet kom, og man troede, De var druknet, hørte hun snart helt op at tale om sin Fader.«

»Hun er er vel blevet stor?«

»Ja, det er hun rigtignok. Hun er desuden saa god og kærlig, at alle maa holde af hende.«

»Har man aldrig hørt noget om den unge Picard?«

»Jo, desværre. Han fandtes myrdet i et Spillehus i en af Forstæderne; men hans Fader tog Forholdsregler, for at ingen skulde faa det at vide, og derfor er der ingen, som kender nærmere til den Historie.«

»Jeg tænkte jo nok, at han ikke vilde have ladet mig lide Straffen for sin Skyld, hvis han havde været i Live.«

»Det samme tror jeg.«

Jeg kunde se paa Etienne, at han havde noget paa Samvittigheden, som han nødig vilde ud med. Jeg bad ham ikke at skjule noget for mig, hvor slemt det saa end var. Endelig fik jeg hele Sandheden at vide. Esther, som havde troet mig druknet, havde giftet sig igen.

Det varede nogle Øjeblikke inden jeg helt forstod det.

»Det er nu to Aar siden,« vedblev Etienne efter en Pavse. »Jeg ved ikke rigtig, hvad det er for en Slags Mand; men jeg tror ikke, at han er videre lykkelig.«

»Er han god imod Margrethe?« spurgte jeg.

»Det tror jeg nok, skønt han vist er meget streng. Han hører ligesom Fruen til Baptisterne, og vilde vist gerne have Barnet til at blive ligesaa løjerlig som de Folk, han omgaas.«

»Etienne,« sagde jeg tilsidst, efter at jeg længe havde kæmpet med mig selv; »jeg har en sidste Tjeneste at bede Dig om, førend jeg forlader dette Land for bestandig. Sig ikke til noget Menneske, at jeg har været her; men hjælp mig til en eneste Gang at se min Kone og Margrethe!«

»Stol paa mig,« svarede den gamle Mand bevæget; »jeg skal gøre alt, hvad jeg kan, for at hjælpe Dem med at bære Deres tunge Sorg.«

Med disse Ord tog han Skodderne fra, men der var endnu et rødt Gardin, som forhindrede mig fra at se ind i Stuen.

»Jeg skal gaa ind i Dagligstuen med Nøglerne,« sagde han, »saa skal jeg nok se at trække Gardinet lidt til Side.«

Jeg trykkede hans Haand og den gamle Mand gik ind. Mit Hjerte bankede, som om det skulde sprænges, medens jeg stod her og kiggede ind af Vinduerne. Endelig gled Gardinet til Side, og jeg saa for sidste Gang det Hjem, til hvilket jeg nu skulde sige Farvel for evigt.

De var i Færd med at læse en Aftenbøn, førend de gik til Ro, og Margrethe sad saaledes, at Lyset faldt lige paa hendes Ansigt. Hvor saa hun yndig ud med de lange, gule Krøller. Mit Barn! Og jeg maatte ikke komme ind til hende og trykke hende til mit Bryst. Jeg kunde ogsaa se Esther; hun saa blegere og strengere ud end før, hun var vist ikke lykkelig.

Den Mand, som nu havde indtaget min Plads, sad med Ryggen til Vinduet, saa at jeg ikke kunde se hans Ansigt; han læste noget op af en Bog. Var der nogen af dem, der var forsamlet her, som tænkte paa den Ulykkelige, som stod udenfor? Gud alene ved det. Gardinet faldt tilbage, og siden den Tid har jeg levet »ene i Verden«.

Onkel Raouls Fortælling.

Under Krigen i Spanien havde jeg en Gang det Held at tage en fransk Officer til Fange, og der udviklede sig snart et varmt Venskab imellem os. Han var en brav og tapper Soldat, som havde haft megen Modgang i Livet; men han beklagede sig aldrig.

Vi deltog begge som frivillige i fremmed Tjeneste — i den værste af al Slags Krig, Borgerkrig — han paa den ene og jeg paa den anden Side; maaske havde vi begge taget fejl af den Sag, som vi saa ivrigt havde antaget os.

Der var ogsaa et andet Punkt, hvori vore Forhold lignede hinanden. Han havde en Søn, som, næst efter hans Fædreland og hans Pligt, var ham det kæreste af alt her paa Jorden, og jeg havde ogsaa en Søn, som dog var noget yngre end hans. Vi plejede daglig at tale om disse Børn, at udmale os deres Fremtid og at beskrive hinanden vore Haab og vore Drømme. En kort Tid var tilstrækkelig til at gøre os til Venner for Livet, og det var med oprigtig Sorg, at j

saa min Fange blive sendt til Hovedkvarteret, for derpaa straks at blive udvekslet.

Vi mødtes ikke igen, før en Gang i Fjor. Da jeg netop var i Paris, spurgte jeg efter min gamle Ven og fik at vide, at han boede i R . . ., nogle faa Mil fra Hovedstaden. Jeg rejste derhen for at besøge ham, men fandt Huset tomt og øde. Den selvsamme Dag var han bragt i Fængsel, som skyldig i en skrækkelig Forbrydelse. Jeg besøgte ham i Fængslet og hørte Historien af hans egen Mund. Hans Søns Opdragelse var efter hans Ønske blevet ledet med den største Omhyggelighed, og fra hans tidligste Barndom havde Faderen søgt at indprente ham de bedste og ædleste Grundsætninger. Da han havde fuldendt sine Studeringer; flyttede han til sin Fader i R . . ., hvorfra han dog gjorde hyppige Udflugter til Paris, hvor der var fuldt op af Fornøjelser og Adspredelser. Faderen, der jo selv havde været ung, fandt dog kun dette rimeligt og naturligt, og nægtede sig ofte selv de Bekvemmeligheder, som han i sin Alderdom kunde trænge til, for at Sønnen kunde henleve sin Ungdom i Munterhed og Overdaadighed.

Kort efter den unge Mands Indflyttelse til det fædrene Hjem, mærkede min Ven, at han blev bestjaalet. Hver Morgen var der forsvundet Penge fra hans Kontor, uden at han kunde begribe, hvorledes eller af hvem. Uden at tale til nogen om det, besluttede han sig til en Nat at holde Vagt i Kontoret, for at gribe Gerningsman-

den paa fersk Gerning. Han hørte en Nøgle blive stukket i Laasen, saa en Skikkelse snige sig ind — han styrtede frem og greb Skurken — og genkendte sin egen Søn. Hvad skulde den ulykkelige Fader gøre?

Han holdt den unge Mand tilbage, talte kærligt og alvorligt til ham og foreholdt ham hans Uret; ja, han gjorde endnu mere. Han gav ham Nøglen til Kontoret og sagde:

»Tag alt, hvad jeg ejer; jeg vil hellere være en Tigger, end at min Søn skal være en Tyv.«

Sønnen syntes sønderknust og lovede Bod og Bedring. Han talte om Paris' mange Fristelser, Spillehuler og meget andet; han ophørte med sine hyppige Udflugter til Paris og lagde sig flittigt efter Studeringerne. Nogen Tid efter blev Nabolaget opskræmmet med Rygtet om natlige Overfald paa Landevejene. Maskerede og bevæbnede Mænd standsede Vognene, plyndrede de Rejsende og skød ned for Fode — der blev ogsaa begaaet flere store Indbrud, tilsyneladende af den samme Bande.

Politiet kom i stærk Bevægelse. En Nat ringede det heftigt paa min gamle Vens Dør; det var sent, og han — han var ogsaa blevet Invalid ligesom jeg — var allerede i Seng; men han skyndte sig op, da hans Tjener fortalte ham, at en af hans gamle Venner, saaret og blødende, søgte Ly under hans Tag. Den gamle Herre var blevet overfaldet og plyndret paa Vejen, men heldigvis var hans Saar kun ubetydelige. Tidlig

næste Morgen kom Politiet, efter hvem man skyndsomst havde sendt Bud. Den udplyndrede Mand opgav, hvad der var blevet stjaalet fra ham: en Brevtaske, indeholdende otte Pengesedler, hver lydende paa fem Hundrede Francs, samt adskillige Værdipapirer; hvad Brevtasken angik, var den let genkendelig, da den var smykket med Familiens Navn og Vaabenskjold i Broderi. Den fremmede Herre blev til Middag, ved hvilken ogsaa Sønnen indfandt sig. Gæsten studsede ved Synet af ham, og min Ven lagde Mærke til, at han blegnede.

Næppe var Maaltidet begyndt, førend den fremmede foregav at faa ondt og trak sig tilbage til sit Værelse, ledsaget af sin deltagende Vært.

»Kære Ven, gør mig en Tjeneste,« sagde han, »og send Bud til Politiet og tilbagekald den Forklaring, jeg har afgivet.«

»Det kan ikke lade sig gøre,« sagde min Ven, »hvor har De dog faaet det løjerlige Indfald fra?«

Gæsten skælvede.

»Hys,« sagde han, »jeg ønsker ikke nu paa mine gamle Dage at være haard og ubarmhjertig mod andre. Hvem kan vide, hvor stærkt Røveren er blevet fristet, og hvem ved, hvilke Slægtninge han kan have? Maaske er det hæderlige Folk, som hans Forbrydelse maaske for bestandigt vil bedække med Vanære. Du gode Gud, bliver han opdaget kommer han jo paa Galejerne.«

»Og hvad saa? Manden maa jo vide, hvad han udsætter sig for!«

»Men ved hans Fader det?« raabte Gæsten.

Der gik et Lys op for min ulykkelige Kammerat. Han greb sin Ven i Armen:

»Du blev bleg, da Du saa min Søn ved Bordet. Har Du set ham før og hvor? For Guds Skyld tal dog, Menneske!«

»I Nat paa Landevejen til Paris. Masken gled til Side. Tag min Forklaring tilbage?«

»Du tager fejl,« sagde min Ven roligt; »jeg saa selv min Søn i hans Seng i Aftes og velsignede ham, inden jeg gik i Seng.«

»Jeg tror Dig,« sagde Gæsten, »og min Mistanke skal aldrig komme over mine Læber — men kald alligevel min Forklaring tilbage.«

Gæsten tog videre til Paris, inden det blev mørkt. Faderen tilbragte Aftenen med sin Søn, der var meget optaget af sine Studeringer. Han fulgte ham ind paa hans Værelse, ventede til han var i Seng, og vilde til at gaa, da den unge Mand sagde:

»Fader, Du glemmer at give mig din Velsignelse.«

Faderen vendte om, lagde sin Haand paa hans Hoved og bad. Han var godtroende — det er Fædre altid — og var overbevist om, at hans Ven havde taget fejl. — Efter omhyggeligt at have lukket alle Døre og efterset alle Vinduer, gik han selv i Seng og faldt i Søvn; han vaagnede midt om Natten og hørte — ja, her vil jeg anføre hans egne Ord:

»Jeg hørte,« sagde han, »ligesom en Stemme, der vækkede mig — en Stemme, der sagde: »Staa op og søg« — Jeg stod straks op, tændte Lys og vilde gaa ind i min Søns Værelse; Døren var laaset. Jeg bankede paa to, tre, fire Gange, men fik intet Svar; og af Frygt for at vække Tjeneren turde jeg ikke kalde højt. Jeg gik ned ad Trappen, ud i Gaarden og hen til Stalden. Min egen Hest var der, min Søns ikke. Hesten vrinskede af Glæde, da den saa mig; den var omtrent ligesaa gammel som jeg selv, og havde baaret mig ved Mont St. Jean. Jeg listede mig tilbage og trykkede mig tæt op ad Væggen til min Søns Værelse og slukkede mit Lys. Jeg følte mig tilmode, som om jeg selv var en Tyv.

Kort før Daggry blev Gaarddøren forsigtig aabnet, listende Fodtrin hørtes paa Trappen, og en Nøgle blev sagte stukket i Døren. Faderen sneg sig i Mørket ind i Værelset bagved sin Søn.

Et Lys blev tændt og kastede et dæmpet Skær over hele Værelset; men han fik Tid forinden til at skjule sig bag Gardinerne. Skikkelsen foran ham stod et Øjeblik stille og syntes at lytte, thi den drejede sig snart til højre og snart til venstre; Ansigtet var skjult af en af de sorte Masker, som man bruger til Karneval. Masken blev revet af — kunde dette Ansigt tilhøre hans Søn — en ærlig Mands Søn? Det var dødblegt, store Sveddraaber bedækkede Panden, og Øjnene var vilde og blodunderløbne. Han saa ud som

en fejg Usling maa se ud, naar han staar overfor Døden.

Den unge Mand gik eller rettere sagt listede sig hen til Skrivebordet, trykkede paa en Fjeder og aabnede en hemmelig Skuffe, i hvilken han gemte Indholdet af sine Lommer og sin skrækkelige Maske. Faderen nærmede sig lydløst, kiggede over hans Skulder og saa Tegnebogen med Vennens Vaaben i Skuffen. Idet Sønnen vilde til at gemme sine Pistoler, greb Faderen ham haardt i Armen.

Den unge Mands Knæ vaklede under ham og der undslap ham et Raab om Naade; men da han havde overvundet den første Skræk og saa, at det ikke var en af Lovens Haandhævere, men kun hans Fader, der havde grebet ham i Armen, forvandledes hans Frygt til en vild Trods.

»Hys,« sagde han, »spild ikke Tiden med Bebrejdelser, Politiet er i Hælene paa mig. Det er godt at Du er her, saa kan Du bevidne, at jeg har tilbragt Natten hjemme. Slip mig, Gamle, der er mere endnu, som skal skjules.«

Han pegede paa sine Klæder, der var overstænkede med Smuds og Søle fra Landevejen. Han havde næppe talt ud, førend han hørte Støjen af Hestetrav paa Stenbroen udenfor.

»De kommer!« raabte Sønnen. »Af Sted, gamle Nar, og red din Søn fra Galejerne.«

»Galejerne, Galejerne!« stønnede Faderen og tumlede tilbage. »Det er sandt — Galejerne!«

Det bankede stærkt paa Gadedøren. Huset var omringet af Gendarmer.

»Luk op i Lovens Navn!«

Der kom intet Svar og der blev ikke aabnet. Nogle at Gendarmerne red hen til Bagsiden af Huset, hvor Staldbygningen laa. Fra Vinduet i sin Søns Værelse, saa Faderen ved Skinnet af Lygterne de Mænd, som var paa Jagt efter hans Barn, og hørte Klangen af deres Vaaben, da de sprang af Hestene. En Stemme raaber:

»Der staar Røverens graa Hest; den er endnu helt bedækket med Sved.«

Atter blev der banket voldsomt paa Døren og atter blev der raabt:

»Luk op i Lovens Navn!«

Der blev Uro, og man begyndte at tænde Lys i Nabohusene. Beboerne, som var blevet vækket op af deres Søvn, stimlede nysgerrigt og forundret sammen, for at faa at vide, hvilken Skam og Ulykke, der havde ramt den gamle Soldat.

Pludselig hørtes der et Skud; et Øjeblik efter blev Gadedøren aabnet, og den gamle Mand traadte selv ud af den.

»Træd indenfor,« sagde han til Gendarmerne. »Hvad ønsker De?«

»Vi er paa Spor efter en Voldsmand, og han maa være i Deres Hus.«

»Jeg ved det, kom kun indenfor, han er her. Jeg skal vise Dem Vej.«

Han gik op ad Trappen og aabnede Døren til sin Søns Værelse. Gensdarmerne stormede ind og fandt — et Lig.

De saa forfærdede paa hinanden.

»Tag, hvad der er tilovers til Eder,« sagde Faderen; »tag den døde, som er frelst fra Galejerne, og tag den levende, ved hvis Hænder den dødes Blod klæber.«

Jeg var til Stede ved min gamle Vens Forhør. Han stod saa roligt med sit graa Haar, sit lemlæstede Legeme, et dybt Ar tvers over Ansigtet og Æreslegionens Kors paa Brystet, og da han havde afgivet sin Forklaring, sluttede han med de Ord:

»Jeg har reddet min Søn fra en Dom, der vilde skaane hans Liv for at bedække det med Skændsel. Er det en Forbrydelse. Jeg giver mit Liv i Bytte for min Søns Vanære. Behøver mit Fædreland et Slagtoffer? Jeg har levet for mit Lands Ære, og jeg dør uden at klage, for at fyldestgøre dets Love. Jeg er vis paa, at man ikke vil foragte mig, selv om man dadler mig, og jeg er ogsaa vis paa, at den samme Haand, som overgiver mig til Bødlen, vil lægge Blomster paa min Grav. Jeg har bekendt alt. Jeg er Soldat og ser mig omgivet af en Nation af Soldater, og i det Kors' Navn, som bedækker mit Bryst, opfordrer jeg enhver Fader i Frankrig til at dømme mig.«

Den gamle Soldat blev frikendt. Den endelige Kendelse lød paa: »Undskyldeligt Drab«.

Et Jubelraab, som det var umuligt at bringe til Tavshed, lød i Retsgaarden, og Mængden vilde have baaret ham i Triumf til hans Hus; men da de saa ham, vovede de ikke at byde ham en saa upassende Æresbevisning. Han gik hjem; men Dagen efter fandt man ham død ved Siden af den Vugge, over hvilken han havde opsendt sine første Bønner for sit uskyldige Barn.

En retfærdig Gengældelse.

Det var Midsommer. Solen lod sine glødende Straaler falde paa St. Lawrence Flodens sølvglinsende Strøm, nedad hvilken der drev en kæmpemæssig Flaade, dannet af mægtige Gran- og Cypresstammer. Paa Toppen af Flaaden var der opført nogle i høj Grad primitive Hytter, i hvilke Flaadens Mandskab kunde finde Læ, naar det regnede. Mandskabet bestod af tolv Mand, som i Hold paa tre skiftevis var beskæftiget med at holde Flaaden midt i Strømmen ved Hjælp af lange Stænger. De øvrige tilbragte Tiden med at synge, spille og drikke, indtil deres Tur til at gøre Tjeneste kom.

Disse Skovhuggere havde ført et haardt Liv i mange, mange Maaneder, for at fælde denne Mængde Træer, som de nu førte ned ad Floden; men nu haabede de paa at faa deres Tømmer afsat til høj Pris og glædede sig allerede ved Tanken om den muntre Tid, der forestod dem ovenpaa Strabadserne.

Det var en Skare vejrbidte, kraftige Mænd, der havde sluttet sig sammen om denne Eks-

pedition. De forstod ikke alene Kunsten at haandtere en Økse til Fuldkommenhed; men de var ogsaa drevne Skytter, hver og en, og havde ogsaa deres lange Bøsser ved Haanden, dels som Beskyttelse mod Urskovens vilde Dyr, dels for at skaffe sig den nødvendige Føde i Skovensomheden, og mange var de Bjørne og Hjorte, som havde maattet lade Livet for deres sikre Skud.

Af og til hændte det jo, at de stødte paa et mærket Svin, som var løbet væk fra sin Farm og faret vild; saa tog de det ikke saa nøje men nedlagde det ganske roligt; og de følte sig aldrig gladere, end naar de sad foran et Fad med dampende Flæsk.

Skovhuggernes Anfører var en gammel Irlænder med graat Haar og Skæg, men kraftig og smidig af Lemmer som en ung Mand. Han hed William O'Brien og var udvandret som ganske ung; hans ubetvingelige Lyst til Eventyr og hans rastløse Higen efter at se sig om i Verden, havde forhindret ham fra at blive noget Sted ret længe af Gangen.

Han havde skiftevis været Landmand, Diligencekusk, Pelsjæger, Sporvognskonduktør, Skipper og meget andet, og havde nu sluttelig slaaet sig paa Skovhuggerens Haandtering, som tiltalte ham saa meget, at han i hvert Fald foreløbig blev ved den.

Det var en vidunderlig smuk Dag, og Naturen udfoldede sig i al sin Pragt; men Skovhuggerne

brød sig ikke om det herlige Sceneri, der udbredte sig for dem paa begge Sider af Floden, de var langt mere interesserede i deres Kortspil og i den store Flaske med Whisky, som hyppigt gik rundt.

»Hvad er der i Vejen, Tom?« spurgte O'Brien og spillede Trumf ud.

»Se, der staar et Menneske ovre ved Flodbredden og prajer os.«

I samme Øjeblik hørte man en Stemme inde fra Land, der raabte:

»Ohøj, der!«

En af de kortspillende, en vild, forvoven Fyr, holdt den solbrændte Haand for Øjnene og kiggede over paa den raabende. Det var en svær, undersætsig Mand, klædt i Jagtdragt, med ildrødt Haar og Skæg. Hans livlige Ansigtsudtryk gav ham mere Lighed med en Stratenrøver end med et ordentligt Menneske.

»Satans osse!« udbrød Tom; »jeg vil være evig fordømt, om det ikke er Joe Higgins.«

»Ja vist er det Joe,« raabte en af de andre, »og jeg tror paa min Ære, at han vil her om Bord.«

De, som styrede Flaaden, lod den drive mere til venstre.

»Ohøj, Joe Higgins,« raabte O'Brien med Stentorrøst, »vil De om Bord til os?«

»Javel,« brølede Manden inde fra Flodbredden, »det kan I vel se, at jeg vil; men lad det gaa

lidt villigt, Kammerater. Kan I ikke lade Kanoen komme ind og tage mig paa?«

Skovhuggeren Tom skød en lille let indiansk Kano, der laa paa Flaaden, ud i Vandet og roede den hurtigt ind til Flodbredden, hvor Manden i Jagtdragten ventede paa ham i den største Spænding.

Der faldt et Skud inde i Skoven, saa lød den dybe gjaldende Gøen af Støverhunde.

»Hurtig, Tom, for Guds Skyld!« raabte Manden inde paa Bredden.

Skovhuggeren roede til af al Magt og var i faa Øjeblikke inde paa Flodbredden. Joe Higgins sprang om Bord, tog den ene Aare og saa roede de begge med forenede Kræfter, for saa hurtigt som muligt at naa den langsomt drivende Flaade.

»Det var i et heldigt Øjeblik, at jeg fik Kig paa Jer,« hviskede den fremmede, ellers havde de uundgaaeligt fanget mig her som en Rotte, for det var mig umuligt at slippe over Floden. Farmerne er lige i Hælene paa mig, det Rak. De har jaget os med deres fordømte Blodhunde.«

»Og dine Kammerater?« spurgte Tom.

»De er døde; de blev skudt ned som gale Hunde.«

»Ak ja,« sukkede Skovhuggeren, »det er en farlig Forretning at stjæle Heste, og jeg er glad ved, at jeg har opgivet den Geschäft.«

»Tror Du, Tom, at O'Brien vil udlevere mig, hvis Farmerne kommer om Bord til ham?«

»Det er ikke godt at sige, Joe. Hvis det blot drejede sig om et mærket Svin eller to, var der ingen Fare, for den Gamle har en mærkelig udvidelig Samvittighed paa det Punkt; men Heste! Han har selv tidligere været baade Kusk og Farmer, saa det kan saamænd gerne være, at han anser det for en Kapitalforbrydelse.«

»Satan staa i det ogsaa,« mumlede Joe; »drejede det sig endda blot om et Hestetyveri. Nu skal Du bare høre: Vi listede os ganske sagte hen paa Engen i Nærheden af Mortons Farm, der hvor alle Hestene græsser; saa koblede vi en halv Snes Dyr sammen og red af Sted med dem. Men gamle Morton og hans Sønner opdagede det for tidlig og satte efter os, saa vi var nødt til at skyde dem ned alle tre. Netop som dette var gjort, faldt et helt Selskab af Jægere over os; Bob, Bill og George styrtede den ene efter den anden, og hvad mig angaar, saa var det med Nød og næppe, at jeg undslap. For lidt siden lod jeg min Hest løbe, for at bringe Hundene paa Vildspor, og sneg mig forsigtig ned til Strømmen.«

»Død og Pine, det er alvorligere, end jeg troede,« udbrød Tom, »og jeg er bange for, at O'Brien næppe holder sin beskyttende Haand over Dig. Jeg tror ikke, han har Lyst til at paadrage sig alle St. Lawrence Farmernes Fjendskab; desuden har de allerede et godt Øje til os, fordi vi af og til skyder deres Svin eller fælder Træer paa Steder, som de ikke synes om. Forresten

forekommer det mig, at han personligt har et gammelt Regnskab at opgøre med Dig fra den Tid, Du ogsaa var Skovhugger og hørte med til vor Bande.«

»Det er sandt, ja. Det er den fordømte Historie med de tyve Dollars. Tror Du ikke, den er glemt endnu?«

»Ærligt talt, nej! Den Gamle har en forbistret god Hukommelse, naar det gælder Pengesager. Hvis Farmerne virkelig kommer om Bord, tror jeg ikke han indlader sig paa nogen Slags Ubehageligheder for din Skyld.«

»Saa ro mig hellere over til den anden Flodbred,« mumlede den rødhaarede mellem Tænderne, »derfra kan jeg nok hjælpe mig selv bort. Den Venskabstjeneste kan Du ikke nægte mig, Tom.«

»Jeg vilde hellere end gerne gøre det,« svarede Tom; »men jeg ved sandt for Dyden ikke, om den Gamle tillader det. Du kan se, han staar ved den agterste Kahyt og holder Øje med os. Pas nu paa, hvad han siger, naar jeg lægger Kursen om.«

I samme Øjeblik Kanoen begyndte at holde over mod den højre Bred, rettede O'Brien sig i Vejret og raabte med tordnende Stemme:

»Ohøj, Tom! Hvor Satan vil Du hen med Baaden?«

»Jeg vil blot bringe Joe Higgins over til den anden Flodbred,« svarede Tom; »han har saa frygtelig travlt.«

»Vil Du bringe ham herhen med det samme,« brølede den gamle Anfører, »jeg har et lille Regnskab at opgøre med Joe Higgins.«

»For Guds Skyld hør ikke efter, hvad den gamle Idiot siger,« hviskede Joe, »blot en Snes Aaretag endnu, saa er vi derovre. Faar Farmerne Fingre i mig, er det ude med mig med det samme.«

Skovhuggeren tøvede et Øjeblik; men i samme Nu løftede O'Brien sin Bøsse og raabte truende:

»Hvis I ikke kommer lige paa Øjeblikket, sender jeg den forbandede Ræv en Kugle midt i Panden.«

Der var ikke andet for at gøre end at lystre Befalingen. Kanoen vendte, gled hen til Flaaden og et Par Minutter efter steg de to Mænd om Bord.

»Naa, Joe Higgins, det var da pænt af Dig, endelig en Gang at komme tilbage til os igen,« sagde den gamle Irlænder med spottende Venlighed. »Da vi for tre Aar siden havde den store Lykke at tælle Dig blandt vore Medlemmer, stak Du rigtignok af og efterlod Dig en Gæld paa tyve Dollars; men det skal Du saamænd ikke se saa skummel ud for. Du tror da vel aldrig, at jeg af den Grund vil lade dig hænge, skønt vi unægtelig kom i stor Nød, da vi maatte undvære baade Mælk og Whiskyen, som Du skulde have hentet for de tyve Dollars. Husker Du det endnu?«

»Jo, jeg husker nok at jeg blev borte den

Gang,« sagde Gavtyven usikkert; »men da jeg kom til Købmanden, traf jeg en gammel Ven, som jeg ikke havde set i mange Aar og saa — —«

»Saa drak I Pengene op i Fællesskab, slog jer bagefter sammen med nogle andre Slyngler af jeres egen Kaliber og dannede en Røverbande; det ved jeg meget godt altsammen,« sagde O'Brien, idet han traadte nærmere hen til Manden og med en lynsnar Bevægelse rev Geværet ud af Hænderne paa ham. »Se saa Joe, nu er Du min Fange, og Du slipper ikke fri, førend Du har betalt de tyve Dollars tilbage.«

»Jeg vil lade mig brandstage, om jeg har saa meget som en eneste rød Øre i Lommerne,« stammede Slynglen bestyrtet. »Kære gamle O'Brien, Du vil da ikke behandle en forhenværende Kammerat saa daarligt. Lad mig blive roet over til den anden Flodbred, og jeg giver Dig mit Æresord paa, at jeg inden seks Uger skal bringe Dig Pengene med Renter.«

»Jeg blæser Dit Æresord en lang Marsch,« svarede den Gamle foragteligt; »men hvis Du ikke kan betale de tyve Dollars, saa vil de Herrer derovre maaske gøre det for Dig, nu skal vi se.«

Med disse Ord pegede han over mod Flodbredden til venstre, hvor en lille Skare Farmere til Hest var kommet ud af Skoven og ned til Vandet. Nogle af dem steg af Hestene og gjorde Tegn med deres Geværer og Hatte; det var ty-

deligt, at de ønskede at komme i Forbindelse med Skovhuggerne.

Joe Higgins blev dødbleg, da han saa Farmerne, og begyndte at ryste over hele Kroppen.

»Hold Flaaden mere til venstre, Folkens,« raabte O'Brien, »I ser nok, at disse Herrer vil om Bord til os.«

»Gaa til Helvede med jeres Flaade,« brølede Joe Higgins. »Af Vejen med jer, jeg vil prøve paa at svømme over til den anden Bred.«

»Du kommer ikke af Stedet, svarede den Gamle, »førend vi har afgjort vort lille Mellemværende. Hold godt fast paa ham, Folkens. For Resten har jeg ogsaa nok Lyst til at høre, hvad de Folk der egentlig vil Dig, min Ven; og har Du begaaet nye Slyngelstreger, er det heller ikke mere end rimeligt, at Du kommer til at bøde derfor. Det manglede bare, at vi andre ærlige Skovhuggere skulde faa Ubehageligheder for din Skyld af Farmernes selvbestaltede Politi. Jeg vil lade mig hænge, om det ikke vil være os til stor Skade, at have det til Uven.«

Alle Skovhuggerne, med Undtagelse af Tom, som brummede noget uforstaaeligt mellem Tænderne, var enige med deres Formand. To kraftige Mænd kastede sig over Joe og bandt hans Hænder paa Ryggen, skønt han gjorde kraftig Modstand og skummede af Raseri.

Imidlertid var Kanoen bleven sat i Vandet, og der blev sendt en Mand ud for at hente Farmerne, som kom om Bord fjorten i Tallet.

»Naa, mine Herrer, hvad er det saa, I ønsker?« spurgte O'Brien roligt. »Jeg vil haabe, at I ikke stiller altfor store Fordringer, for vi er her paa den fri St. Lawrence Flod og I staar paa vores Flaade. Vi ved, hvad der tilkommer os, og vi holder paa vores Ret til det yderste, baade jeg og hele Mandskabet med Undtagelse af den bagbundne Slyngel der; han hører ikke med til os.«

En høj gammel, værdig Farmer traadte lidt frem foran de andre.

»Vi kender Dem godt, O'Brien, og vi ved, at De og Deres Kammerater driver en ærlig Haandtering som Skovhuggere. Det er heller ikke Dem, vi vil til Livs, men den Skurk og Morder, som De har optaget paa Deres Flaade, og som er hjemfalden til vor fri Retsmyndighed. Jeg mener naturligvis den rødhaarede Slyngel, som I har ladet bagbinde.«

»Det forekommer mig, at jeg har set Dem før, min Herre,« sagde den gamle Irlænder.

»Mit Navn er Jim Hawkins og jeg er Farmer.«

»Rigtig! Saa hører De til Farmerpolitiet?«

»Netop. Vi er nødt til at væbne os mod alt det Røver- og Tyvepak, som sniger sig omkring her. Ved De, hvad denne Person, Joe Higgins, har gjort?«

»Han har stjaalet tyve Dollars fra mig,« svarede Irlænderen uforstyrreligt.

»Aa, Skidt med det. Kender De ikke noget til hans øvrige Bedrifter?«

»Saavidt jeg ved, hører han til en Bande Heste-

tyve, men ud over det ved jeg intet. Dog maa jeg sige, at jeg tiltror ham det værste.«

»Han og hans tre Kammerater,« vedblev Jim Hawkins, »har i Morges ganske tidlig skudt en gammel Farmer og hans to Sønner, da de blev grebet paa fersk Gerning i at stjæle Heste. De andre tre Slyngler, som hørte til Banden, har vi allerede ekspederet ud af denne Verden, og nu har vi kun det Ønske at sende Higgins samme Vej, saa at vi i Fremtiden kan leve i Fred for de Skurke.«

»Naa saaledes. De har med andre Ord i Sinde at lynche ham paa Stedet?«

»Ja.«

»Hænge ham?«

»Nej, han skal svømme.«

Den bagbundne Bandit stønnede og forsøgte paa at frigøre sig for sine Baand, men forgæves.

»Hvorfor skal Straffen være saa streng?« spurgte O'Brien.

»Fordi Skurken har myrdet værgeløse Kvinder,« svarede Farmeren, medens en mørk Vredesrødme steg op i hans Kinder.

»For nogen Tid siden overfaldt han og hans Kammerater en afsides liggende Farm, medens Mændene var ude paa Jagt og Kvinderne ene tilbage i Huset. Hvad der skete dér, er altfor forfærdeligt til at fortælle igen; men kort og godt, efter endt Voldshandling dræbte Joe Higgins og hans Kammerater den gamle Kone og tre unge Piger med deres Knive, hvorefter de flygtede af

Sted med deres Bytte, uden at det var muligt at indhente dem.«

»Det er Løgn,« raabte den rødhaarede, »jeg havde ingen Del i den Bedrift.«

»Jo Du havde,« svarede Farmeren. »Paa Gaarden var en lille Pige, som havde gemt sig; men hun saa jer tydeligt, og hun beskrev jeres fordømte Skurkefjæs ganske nøjagtig. O'Brien, vil De nu uden videre Omstændigheder overlade os denne infame Forbryder?«

»Ja, hvis De vil betale mig de tyve Dollars, som han skylder mig.«

»Med Fornøjelse,« sagde Farmeren; »det glæder mig for Deres egen Skyld, at De ellers ingen Vanskeligheder gør os.«

Han trak en Brevtaske frem og udtog en Banknote.

»Her er en femogtyve Dollars Seddel. Kan De give mig fem Dollars tilbage paa den?«

»Fordømt,« sagde den gamle Irlænder og kløede sig bag Øret; men det er Pokkers smaat med Dollars her paa Flaaden, og jeg er bange for, at vi tilsammen ikke ejer saa mange Penge.«

»Det gør heller ikke noget,« sagde Jim Hawkins; »vi har Brug for en Træstamme, og den kan De overlade os for de fem Dollars.«

»Det var en Idé,« sagde O'Brien fornøjet. »Vær nu lidt raske i Vendingen, Folkens, og hug den yderste Stamme los til de Herrer, saa lader vi dem roligt fortsætte deres Arbejde. Har I forstaaet mig?«

Nogle af Skovhuggerne gav sig i Tavshed i Lag med det Arbejde, der var blevet dem paalagt; af og til kastede de sky Blikke over paa deres tidligere Kammerat, der væltede sig om paa Plankerne i en Tilstand af afmægtigt Raseri og frygtelig Dødskamp. Tom undgik at nærme sig ham; han havde indset, at et Menneske, der var i Stand til at myrde værgeløse Kvinder og Børn, uundgaaelig var hjemfaldet til den pinefuldeste Lynchjustits.

Saasnart Stammen var gjort løs, bemægtigede nogle af Farmerne sig den fangne, som de bandt fast paa Stammen, saa at han kom til at ligge paa Ryggen; hans Arme og Ben blev snøret sammen under Vandet. Medens dette gik for sig, tiggede og bad Joe Higgins ustandselig om, at de hellere vilde skyde eller hænge ham; men alle som en vendte det døve Øre til.

Da alt var færdigt, gav de Træstammen et forsvarligt Stød, og den drev straks ned ad Strømmen med sin levende Last. En kort Tid forblev det bævende Legeme foroven; men saa greb Bølgerne Stammen og drejede den om. Dette gentog sig vel en Snes Gange, saa længe Skovhuggerne og Farmerne kunde følge Stammen med deres Øjne.

»Kammerater,« udbrød O'Brien, »lad os blive liggende her til i Morgen; jeg har sandelig ingen Lyst til at rejse videre i et saa uhyggeligt Selskab. Det er bedst, at Stammen faar et ordentligt Forspring.«

Farmerne forlod Flaaden, besteg deres Heste og red bort. Paa Skovhuggerne havde denne Scene gjort et saa uhyggeligt Indtryk, at de hele Resten af Dagen hverken kunde spille Kort eller drikke Whisky.

Da de den følgende Dag fortsatte Rejsen og henad Aften passerede en Sandbanke, paa hvilken Joe Higgins Lig var drevet i Land, pegede den gamle Irlænder med Fingeren paa den og sagde til Tom:

»Lad dette være Dig et Eksempel, Tom. Hvis Joe rolig var blevet ved sin Skovhuggerhaandtering, vilde dette aldrig være passeret ham.«

Tom svarede ikke; men han foresatte sig at blive et bedre Menneske, end han hidtil havde været, og dette sit Forsæt holdt han troligt i Tidernes Løb. Skovhuggerne bragte deres Ladning i god Behold til St. Lawrence, hvor de solgte den for en saa høj Pris, at de i lange Tider kunde leve i Fryd og Gammen, inden de atter nødtes til at optage deres anstrengende Arbejde i Urskovene.

En skæbnesvanger Fejltagelse.

Hvor skal Du hen, Emily?«

»Til Annie Bellmores Moder. Jeg vil bringe hende denne Kurv med Frugt, og samtidig spørge hende, om hun ikke har Lyst til at tage med os paa Turen til Evelynhall.«

»I Annie Bellmores Sted vilde jeg rigtignok betakke mig. Det forbavser mig, at hun ikke allerede forlængst har mistet Lysten til den Slags Ting.«

»Hvorfor det, Moder? Hun er jo baade smuk og elskværdig, og hun ved, at vi alle holder meget af hende og tager oprigtig Del i alle hendes Uheld.«

Med disse Ord bandt Miss Moorland sit Slør om Hatten, nikkede venligt til sin Moder og gik, nynnende sin Yndlingsmelodi, ud af Døren.

Miss Annie Bellmore var en sjælden køn og høj ung Pige paa tyve Aar; meget afholdt paa Grund af sin ualmindelig prægtige Karakter og sit elskværdige Væsen. Desværre syntes hun at være født under en uheldig Stjerne, i den Grad

forfulgte Uheldet hende i Form af utallige smaa Ubehageligheder og Fortrædeligheder, der jo virke som Naalestik, og ofte pine og plage langt mere end virkelige Sorger. Om hun end af og til fortvivlede over disse idelig gentagne Uheld, tabte hun dog aldrig Modet helt, og blev ikke træt af Kampen for Tilværelsen. Hendes Venner undrede sig over, at hendes blaa Øjne ikke mistede deres Glans og hendes Kinder deres friske Rødme, tiltrods for de mange Skuffelser, hun allerede havde lidt; men Sagen var den, at Miss Annie altid kastede Skylden for sine Uheld paa sig selv, og i Modløshedens Timer altid tænkte:

»Saasnart jeg bare lærer at gribe Tingene rigtigt an, ophører mit Uheld ogsaa nok; det er utvivlsomt min egen Handlemaade, som er Skyld i den Modgang, som bestandig forfølger mig.«

Om Miss Annie havde Ret eller Uret, vil vi foreløbig lade staa hen.

Hun havde for nylig mistet en Tante, som hun havde plejet med den mest opofrende og trofaste Kærlighed under hendes lange, haabløse Sygeleje. Efter Tantens Død viste det sig, at hun ikke havde efterladt Annie, der sad i trange Kaar, det ringeste, fordi det var lykkedes nogle misundelige Slægtninge i sidste Øjeblik at ophidse hende mod hendes trofaste Sygeplejerske.

Der havde ogsaa været Udsigt til et godt Parti for Annie, men i sidste Øjebliv havde Frieren trukket sig tilbage under et intetsigende Paaskud. Sagen var den, at ondskabsfulde Tunger havde

fortalt ham alle Slags ubehagelige Ting om den unge Pige.

Naar Annie, som broderede ualmindelig smukt, sendte sine Haandarbejder til Broderiforretninger for at faa dem solgt, fik hun næsten altid det samme Svar, »at man lige for Øjeblikket ikke havde Brug for den Slags Genstande« eller man fandt noget at udsætte paa Arbejdet, for at have et Paaskud til at sende det tilbage.

Var Annie i Selskab eller paa en Udflugt, forefaldt der altid en eller anden for hende ubehagelig Begivenhed; kort sagt, hun var en beklagelsesværdig lille Skabning, hvem Uheldet forfulgte ved alle tænkelige og utænkelige Lejligheder, og man maatte have hendes taalmodige Karakter for at bære Fru Fortunas Ugunst saa tappert, som hun gjorde.

Hun sad i sin lille tarvelige Dagligstue foran et Staffeli, da Miss Moorland traadte ind af Døren. Veninden lagde lige straks Mærke til, at Annies Pande var indbundet i et hvidt Tørklæde.

»Hvad i al Verden er der nu sket, Annie?«

»Aa, ikke andet end at jeg har stødt mig lidt, Emily. Men hvor det er pænt af Dig, at komme og besøge mig. Er alle disse dejlige Pærer til mig? Tusinde Tak skal Du have.«

»De er fra »Mayfred«, vort nye Landsted, hvor Du forhaabenlig skal tilbringe næste Jul sammen med os. Hør, Annie, Du maa se at faa din Pande rask til i Overmorgen, for vi har arrangeret en Tur til Evelynhall og Du skal naturligvis med.

Du har endnu aldrig set det prægtige gamle Slot, den dejlige Park og den smukke Sø med de vilde Svaner. Jeg ved, det vil more Dig forfærdeligt altsammen.«

Et Øjeblik straalede Annies Øjne af Glæde; men pludselig forsvandt Smilet fra hendes Ansigt og hun lod Hovedet synke.

»Jeg kan desværre ikke være med, Emily,« sagde hun; »i det første Øjebliks Glæde over den smukke Tur, havde jeg nær glemt alt, men det kan som sagt ikke lade sig gøre.«

»Men hvorfor ikke? Det kan jeg slet ikke forstaa! Vil Du da ikke i det mindste sige mig Grunden til dit Afslag?«

»Jo, med Fornøjelse. Det er sagt i faa Ord. Jeg har modtaget en Plads, som Lærerinde hos Mr. Drawley paa Greenfield, og skal tiltræde den i Morgen.«

»Det mener Du ikke, Annie. Du kan da umulig for Alvor ville rejse bort fra din Moder og fra os allesammen?«

»Jo, desværre; jeg ser ingen anden Udvej. Alt, hvad jeg hidtil har gjort, for at Moder og jeg kan leve nogenlunde sorgfrit, er mislykket. Jeg maa derfor betragte det som en uhyre Gunst af Skæbnen, at mine Bestræbelser for at faa en Plads virkelig for en Gangs Skyld er blevet kronet med Held, og hver Gang det ringer, farer jeg sammen af Skræk for, at det skal være Bud om, at mit Engagement af en eller anden Grund er blevet hævet.

Miss Moorlands Øjne fyldtes med Taarer.

»Stakkels Annie! Skulde der virkelig ikke findes nogen anden Udvej for Dig? Du, som har saa mange Kundskaber og Talenter. Hvad haaber Du for Øjeblikket?«

»Intet! Dette Billede, som I alle syntes saa godt om og roste saa meget, har jeg netop i Dag faaet sendt tilbage fra Kunsthandleren. Man finder, at Maanelyset ikke er rigtig fordelt, og man har for Øjeblikket ikke Brug for saadanne Landskaber. Det er jo det gamle Svar, som jeg forlængst kan udenad. Og jeg havde dog sat Prisen saa lavt.«

»Bryd Dig ikke om det, Annie, det er saamænd ikke Umagen værd. Hvis Du vil overlade det til mig, vil jeg meget gerne købe det; jeg mangler just et af den Størrelse til mit blaa Kabinet, hvor det vil tage sig storartet ud. Kunsthandleren aner ikke, hvilken Tjeneste han har gjort mig ved at sende Billedet tilbage.«

»Nej Tak, Emily, Du er altfor god, og jeg vil sandelig ikke modtage dit ædelmodige Tilbud.«

»Ædelmodige! Sikke noget Vrøvl, Annie. Billedet er mit, og jeg skal lade det afhente endnu i Dag. Men skal jeg nu virkelig gaa tilbage med den sørgelige Besked. Hvad vil dog Raymond og Sir Harris og alle de andre sige til det?«

»De vil sikkert give mig Ret, Emily, ligesom Du. Nu maa Du ikke gøre mig mere bedrøvet, men hjælpe mig at holde Modet oppe. Jeg rejser

i hvert Fald ikke, førend jeg har sagt Farvel til Dig og alle mine andre kære Venner.«

Paa denne elskværdige Maade forberedte den stakkels unge Pige sig til sin Rejse ud i den vide Verden. Det holdt haardt for hende, at holde sig tapper overfor Fristelserne med den omtalte Tur til Evelynhall. Hvor ofte havde hun ikke talt om og glædet sig til en Gang at se denne berømte gamle Herregaard, og hvor vilde de andre ikke more sig glimrende paa den dejlige Tur. Og hun, hvor vilde hun være den Dag? Efter at have fældet nogle Taarer i Enrum, tog hun sig sammen og besluttede ikke mere at ville tænke paa den Sag, men give sig samvittighedsfuldt i Lag med Forberedelserne til Rejsen. Den næste Dag forlod hun ganske alene — første Gang i sit Liv — sit kære Hjem. Rejsen forløb uden Hindringer eller Eventyr af nogen Art; og da Annie langt om længe ankom til Stationen, hvor Vognen fra Greenfield skulde hente hende, var hun rolig og fattet og gik med godt Mod sine nye Pligter i Møde.

Det var imidlertid begyndt at blive mørkt, og Annie gik i nogen Tid frem og tilbage paa Perronen ved den lille Banegaard, førend hun opdagede det elegante Køretøj, som skulde føre hende op til Herregaarden. Hun gik hen til Vognen, fulgt af en Dreng, der bar hendes Bagage.

»Er det Vognen fra Greenfield?« spurgte hun med skælvende Stemme.

Manden tog til Hatten og svarede:

»Jo, Deres Naade, vil De behage at stige ind.«

Han aabnede ærbødigt Vogndøren, hjalp Annie ind, bredte et yndigt, blødt Tæppe over hendes Knæ og bukkede paany ærbødigt, inden han steg op paa Bukken.

Annie var aldrig før i sit Liv blevet behandlet med saa megen Ærbødighed og havde allermindst tænkt sig, at en saadan Modtagelse vilde blive hende til Del, naar kun kom til Greenfield. Forbavset, men højst tilfreds, lænede hun sig tilbage paa de bløde Sæder og byggede Luftkasteller, medens Vognen fo'r af Sted. Pludselig vækkedes hun af sine Drømmerier ved, at Vognen standsede foran en stor pragtfuld Ejendom. Over alt skinnede der Lys, rigt klædte Tjenere med Armstager stod ved Foden af den høje, blomstersmykkede Trappe, og Annie troede at hun stadig drømte videre. Vogndøren blev hurtigt lukket op og to stærke Arme raktes ud mod hende og løftede hende let og hurtigt ud af Vognen. I næste Øjeblik — det var et Øjeblik som Annie den Dag i Dag ikke kan tænke paa uden Rødmen og stærk Hjertebanken — sluttede en Mand hende i sine Arme. Han kyssede hende ømt og varmt paa Pande og Læber og udbrød hviskende:

»Gudskelov at Du atter er her, min stakkels, kære Ellen; men nu skal al din Sorg være forbi.«

Ja, al Sorg maatte være forbi, — det følte Miss Annie ligesaa vel som den Ellen, hvem al denne

Kærlighed i Virkeligheden gjaldt, vilde have følt i hans Arme. Endelig slap han hende og saa med sine kloge Øjne ind i hendes blege, forskrækkede, uskyldige Ansigt. Det var ikke hende, han ventede! Denne unge Kvinde, som han nys havde omfavnet og kysset saa varmt, var ham fuldstændig fremmed. Et Øjeblik stod han aldeles maalløs — han kunde af Skræk og Forlegenhed ikke finde et eneste forklarende Ord — saa gled hans Blik hen til de nysgerrigt gabende Tjenere, der havde været Vidne til denne Scene. Han bød Miss Annie Armen og førte hende i Tavshed op ad Trappen, gennem en glimrende oplyst Forhal, der var udstyret med smukke Malerier, Statuer og Blomster og ind i et elegant, rummeligt Værelse, hvor der brændte en lystig Ild i Kaminen. Paa et lille Bord foran en Sofa var der arrangeret en lille udsøgt Souper til to Personer.

Da den unge Mand befandt sig alene med Annie, kom der et i høj Grad forlegent Udtryk i hans smukke Ansigt, hans Kinder bedækkedes af en stærk Rødme, og hans smukke blaa Øjne syntes paa Forhaand at indeholde en Bøn om Tilgivelse.

Annie stod foran ham i sin tarvelige Rejsedragt, hun saa meget beskeden, men meget indtagende ud, med Angest og Undseelse præget i hvert af sine Træk. Hun havde Taarer i Øjnene og var lige ved at briste i Graad, hun vidste ikke selv hvorfor. Den unge Mands Stemme klang blød

og indsmigrende, da han endelig brød Tavsheden og sagde:

»Det gør mig meget ondt, Frøken, at jeg mod min Villie er kommet til at fornærme og forskrække Dem. Gud skal vide, at det ikke var min Hensigt. Det hele kommer af en ulyksalig Misforstaaelse, en Misforstaaelse, som ingen af os bærer Skylden for. Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal sige til min Undskyldning, eller paa hvad Maade, jeg skal sone min Brøde og vise min oprigtige Anger. Jeg ventede min Søster i i Aften, min eneste, elskede Søster; jeg havde sendt Vognen efter hende til Stationen og ventede hende med den største Utaalmodighed. — Hun er ulykkelig gift, og nu er det omsider lykkedes hende at blive sin Mand kvit. Hun skal for Fremtiden bo her hos mig paa Queensdall. Miss — jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde Dem — vil og kan De tilgive mig?«

Annie Bellmore, som under hele denne Forklaring havde givet sine Taarer frit Løb, uden at hun selv anede det, udstødte et dybt Suk; hun følte, at hun maatte berolige denne ærlige, hensynsfulde og raadvilde unge Mand. Hun traadte et Par Skridt nærmere hen til ham.

»De maa endelig ikke være ked af det, Sir,« sagde hun med sin blide, melodiske Stemme, »det er jo ikke Deres Skyld. Det er udelukkende mig, som, ved at sætte mig i den forkerte Vogn, har foranlediget det hele, og jeg — jeg har intet at tilgive. Jeg hedder Annie Bellmore

og skulde til Greenfield. Kusken maa vel have misforstaaet mig, og have forvekslet de enslydende Begyndelsesstavelser i Navnet. Nu maa jeg tilbage til Stationen, og saa — maa det hele være glemt.«

»Ikke i Dag,« sagde han hurtigt. »I Aften maa De paa ingen Maade forlade Queensdall. Jeg antager ganske bestemt, at min Søster kommer i Morgen tidlig, og jeg bønfalder Dem om, som Tegn paa Deres Tilgivelse, at blive saa længe under mit Tag. Hvis det ikke er Dem ubehageligt, maa De hellere overfor Tjenerskabet gaa for min Kusine, Miss Bellmore. I Morgen skal jeg selv forklare min Søster hele denne usalige Misforstaaelse (her blev hans Ansigt atter flammende rødt), og Ellen vil saa selv ledsage Dem over til Mr. Drawley paa Greenfield, som heldigvis er en god Ven af mig.«

»Men hvad vil Mrs. Drawley sige til det?« spurgte Annie ængsteligt, medens hun i sit stille Sind tænkte: »Atter det sædvanlige Uheld.«

»Vi siger hende ligefrem, at De er kommet med den forkerte Vogn — alt det øvrige er jo kun vort personlige Mellemværende, Miss Bellmore. Et maa De være overbevist om, nemlig, at De intet Steds kunde være mere velkommen og intet Steds i bedre Hænder end hos mig, Raynald Harville til Queensdall. Vil De blive, Miss Bellmore? Vil De holde op med at græde nu og vise mig et venligt Ansigt?«

»Det bliver jeg nok nødt til,« svarede Annie

undseligt. »Formodentlig vil det ikke medføre nogen Ubehageligheder for Dem, Sir. Naar blot jeg vidste, at Mrs. Drawley vilde tilgive mig, at jeg kommer for sent?«

»Lad De blot mig sørge for det, Miss Bellmore. Nu tror jeg, at et Glas Vin eller en Kop The ikke vil kunne skade Dem. Maa jeg indbyde min — Kusine til at spise til Aften med mig? Men jeg vil først give Ordre til Mrs. Thompson om at anvise Dem et Værelse.«

Nogle Minutter efter kom Annie Bellmore tilbage, efter at have glattet sit Haar, taget en ren Krave paa og ordnet lidt ved sit Toilette. Hun havde fattet sig noget, og skønt hun endnu var opfyldt af det, hun havde oplevet, forstod hun dog at beherske sig saa godt, at hun kunde passiare utvungent og elskværdigt.

Hun var paa det rene med, at hun skyldte sin Vært det, da han uden Skyld var blevet indviklet i denne Sag, og at utidigt Snerperi kun vilde gøre Situationen værre. De spiste altsaa til Aften sammen, og Mr. Raynald Harville og hans Kusine, Miss Annie Bellmore, førte en fornøjelig og livlig Samtale med hinanden. Derefter blev Annie ført ind i et nydeligt lille Soveværelse, hvor en hvid, frisk Seng indbød til vederkvægende Hvile. Hvor urolig og ophidset hun end var, sejrede dog til Slut den legemlige Udmattelse, og hun faldt i Søvn og sov ganske roligt til om Morgenen.

Den unge Ejer af Queensdall tilbragte ikke

Natten saa roligt. Han befandt sig i en forunderlig, for ham ganske usædvanlig Sindsstemning. Hans Puls bankede heftigt, Blodet strømmede voldsomt gennem hans Aarer og hans Hoved brændte som Ild. Det forekom ham fra Tid til anden, som om han atter hørte den unge Piges blide, undselige Stemme, som om han paany følte hendes Hjertes Slag og trykkede sine Læber mod hendes bløde, varme Mund. Hvad var det dog for et sælsomt Eventyr, han havde oplevet den foregaaende Aften? De fleste af hans Venner vilde have lykønsket sig selv til dette romantiske Møde med en ung, smuk, fremmed Kvinde, men han?

Han følte sig kun tynget af Anger og Samvittighedsnag, og forbandede kun sin Blindhed og sin Uforsigtighed, uden at det var ham muligt at faa Fred i sit Sind. Hver Gang han lukkede Øjnene og forsøgte paa at sove, saa han for sit indre Blik den unge Piges smukke, blaa Øjne med det ængstelige Blik, hendes fine, blege, taarevædede Kinder og hendes sitrende Læber; han troede at høre den blide, resignerede Stemme igen:

»Nu maa jeg tilbage til Stationen, og saa — maa det hele være glemt.«

Omsider brød Morgenen frem, en graa, taaget, regnfuld Morgen. Som han havde tænkt, kom hans Søster Ellen eller rettere Lady Ellen Warrenton tidlig om Morgenen. Hun var kommet for sent til Aftentoget, og kom nu ganske roligt

tolv Timer senere, uden at ane, hvilke Følger denne lille ganske almindelige Forsømmelse havde medført for hendes Broder.

Hun kom med sit blege, forgrædte, men fornemme Ansigt, og et Bjærg af Kufferter, Kasser, Kister og Æsker; hun kunde ikke tilbageholde sine Taarer ved Synet af det gamle Slot, hvor hun havde tilbragt sine bedste Aar, og hulkende faldt hun om Halsen paa sin Broder, der ventede hende ved Foden af den store Trappe.

I den graa, blege Morgenbelysning gentog nu Scenen fra den foregaaende Aften sig; men denne Gang holdt Sir Raynald virkelig sin Søster i sine Arme — og dog maatte han i samme Nu atter tænke paa den anden, paa den unge, uskyldige Pige, som endnu maaske sov og drømte om hans Kys. Monstro hun drømte om dem?

»Jeg maa fortælle Dig noget, Ellen,« sagde Raynald, efter at hendes første Bevægelse havde lagt sig, og hun var blevet lidt mere fattet. »Der er hændet mig noget — eller rettere sagt, der er hændet noget mærkeligt for en anden. Det er — kort og godt, Du skal faa det hele at vide, og Du maa hjælpe mig med at arrangere Sagen.«

Saa fortalte han hende, der forstod ham saa godt, og som altid havde været hans Fortrolige, hvorledes det hele var gaaet til, og han skildrede Miss Annie, den yndige, undselige Annie, med de skønneste Farver; han roste hendes kvindelige Holdning, hendes livlige aandfulde Konver-

sation og beklagede den Misforstaaelse, der havde fundet Sted. Han mente at skylde hende en Oprejsning, og bad Søsteren om at staa ham bi i denne delikate Sag.

Lady Ellen Warrenton var en Engel af Hjertensgodhed. Hun hørte paa ham med den største Deltagelse, og satte sig selv i den fremmede, unge Piges Sted. Hvor hun dog maa være blevet forskrækket, var hendes første Tanke.

»Jeg vil straks gaa op til Miss Bellmore og tale med hende, det tror jeg er det rigtigste. Det stakkels lille Skind! Du kan vente paa mig her, jeg kommer snart tilbage.«

Først en Time efter vendte Lady Warrenton tilbage til Sir Raynald. Hendes ellers saa blege Kinder var farvede af en stærk Rødme, og hun saa tilfreds, næsten munter ud.

»Hør, Raynald,« udbrød hun, »jeg synes forfærdelig godt om Miss Bellmore; vi forstod hinanden ved første Øjekast. Jeg vil endnu i Dag tale med Mrs. Drawley, og kører derover straks efter Middag, for at faa Miss Bellmores Engagement hævet.«

»Men hvorfor dog det, Ellen?«

»Fordi jeg selv vil beholde hende. Du ved jo, at jeg allevede længe har ønsket en Selskabsdame og forgæves har søgt efter en ung Pige, jeg kunde synes om. Nu er hun fundet; Miss Bellmore besidder ved Siden af sine personlige Fortrin og sit vindende Væsen, en Aandsfriskhed

og Livlighed, som gør mig godt. Det er just saadan en Dame, jeg har søgt.«

»Men hvad vil Mrs. Drawley sige til det?«

»Det skal jeg nok ordne. Jane Lewis, som for Øjeblikket er i London og ikke har nogen Plads, vil passe langt bedre til Drawleys uopdragne Drenge end denne blide, undselige unge Pige, som er kommet flyvende ind i vor Rede som en fremmed Fugl, og der er ikke andet at risikere ved den Sag, end at Børnene faar nogle Dages længere Ferie, slaar nogle flere Ruder i Stykker, ødelægger nogle flere Blomsterbede, og at Mr. Drawley slaar nogle flere Spanskrør i Stykker paa deres Rygge.«

»Som Du vil, Ellen; hvad Du gør er altid rigtigt,« svarede Raymond hurtig og saa yderst fornøjet ud. »Lad os haabe, at Begivenhederne fra i Aftes — jeg var virkelig i en forfærdelig pinlig Situation — har været en gunstig Tilskikkelse af Skæbnen.«

Det var det ogsaa.

Aar og Dag efter vendte Miss Annie tilbage til sin Fødeby, som Mrs. Raymond Harville, ledsaget af den kærligste, elskværdigste Ægtefælle og af den smukkeste, eleganteste Svigerinde. Hendes Hjerte var saa fuldt af Ydmyghed, Taknemmelighed og Glæde, at Alverden kunde læse al hendes Lykke i hendes straalende Ansigt, endnu forinden hun havde sagt et eneste Ord.

Nu var det for stedse forbi med hendes Uheld,

hun havde faaet rig Erstatning for sine tidligere Genvordigheder, og hun maatte altid med Rørelse og Taknemmelighed mindes den Time, hvor en heldig Fejltagelse havde lagt Grunden til hendes nuværende Lykke.

Evelinas Tilbagekomst.

Huset, i hvilket Evelina Fay havde boet ganske alene, siden hendes svagelige Broders Død for tyve Aar siden, laa i Udkanten af Landsbyen, adskilt fra Nabohusene ved en lille grøn Eng. Landevejen, der her endnu ikke havde faaet Navn af Landsbygade, snoede sig mellem Marker og Sumpe, hvor Frøerne kvækkede højlydt, naar Mørket begyndte at falde paa, hvad der gav Stedet et ubeskriveligt ensomt og øde Præg.

Det hvidmalede Hus med de altid hermetisk tillukkede grønne Skodder, gjorde et koldt og ugæstfrit Indtryk, tiltrods for de gamle krogede Æbletræer, som omgav det til alle Sider.

Evelina var et Mønster paa en ordentlig Husmoder og tillod ikke det ringeste Støvgran at trænge ind. Den, som om Morgenen saa hende saa punktlig som et Uhrværk i det aabne Vindue eller Dør med Hovedet indbundet i det uundgaaelige hvide Tørklæde og med en Støveklud eller Skurevisk i Haanden, kom uvikaarlig til at tænke paa en Præstinde, der udøvede sine

daglige Funktioner. Augustus, den store, gule Kat, blev jaget ud regelmæssigt hver Morgen, medens denne Renselsesfest stod paa, og den laa saa ganske ulykkelig paa Dørtrinet og stirrede med søvnigt blinkende Øjne ned ad den grusbelagte Gang, der førte ud til Vejen.

Mrs. Pellinghill, som boede i det Hus, der laa nærmest ved Evelinas, bemærkede en Gang, da en eller anden omtalte hendes Naboerskes næsten mirakuløse Renlighed, at Evelina kun levede for Tanken om sin Begravelse, og at hun, Mrs. Pellinghill — hvis hun nogensinde fik Tid til det — vilde holde en alvorlig Prædiken for hende paa Grundlag af Teksten: »Af Støv er Du kommet, til Støv skal Du blive.«

Tiltrods for deres forskellige Opfattelse af de huslige Spørgsmaal, var de to Kvinder dog udmærket gode Venner, og det var til Mrs. Pellinghill at Evelina henvendte sig, da hun var blevet kaldt til Boston.

Hun kom løbende ind i Køkkenet en Aprilmorgen; hun havde bare kastet et Shawl over Skuldrene, og hendes ellers saa blege Ansigt blussede af Ophidselse.

»Det er fra Onkel Nathan,« forklarede hun og krammede et Brev mellem sine tynde, skælvende Fingre; »hans Kone har pludselig faaet Tyfus, og nu har de sendt Bud efter mig.«

»Herregud,« sagde Mrs. Pellinghill med et deltagende Blik og lod sit Arbejde hvile et Øjeblik, »er det ikke hende, som altid har været svage-

lig? Sommetider gaar det for Resten meget lettere for den Slags Folk, det er ikke for det. Det er for sent for Dem at naa Diligencen, men Lewis kan køre Dem direkte over til Bartonsville til Nitoget. Hvor snart kan De være færdig?«

Evelina kneb Læberne sammen.

»Jeg kan ikke indse, hvorledes jeg skal kunne tage af Sted i Dag,« protesterede hun. »Jeg har netop begyndt at gøre Hovedrent og hele Huset ligger Hulter til Bulter.«

Hun slog sine Øjne ned for Venindens bebrejdende Blik.

»Evelina Fay,« sagde Mrs. Pellinghill langsomt og med Eftertryk, »jeg haaber ikke, at De vil lade Omsorgen for Deres Hus gaa forud for Tanken om Deres døende Tante; for hvis det er Tilfældet, skulde det ikke undre mig, om det vilde brænde ned over Hovedet paa Dem endnu i denne Nat.«

Evelina rokkede uroligt frem og tilbage.

»Det er heller ikke det alene,« mumlede hun svagt; »men hvad skal der blive af Augustus?«

»Den skal jeg nok tage mig af,« svarede Mrs. Pellinghill energisk, »gaa De blot hjem og tag Deres Tøj paa.«

To Timer senere holdt der foran Evelinas Hus et lille gammeldags Køretøj, forspændt med en lille mager, hvid Hest, der med øjensynlig Tilfredshed aad Græsset, der voksede frodigt mellem Brostenene. En lille Læderkuffert blev sat

op paa Bukken ved Siden af Mr. Pellinghill, der var antrukket i sit fineste Søndagspuds. Han var en høj, kraftig Mand med et solbrændt Ansigt og et Par venlige graa Øjne.

Langt om længe kom Evelina til Syne i Døren, som hun lukkede omhyggeligt efter sig, hvorpaa hun hang Nøglen paa sit Søm bag Tørveskuret — en Skjuleplads, som var kendt af hele Landsbyen.

Saa gik hun langsomt ned ad Gangen med en lille Taske i Haanden; hun havde et Kamelulds-shawl paa og den lille Brosche, som hun havde arvet efter sin Moder. Da hun kom til Laagen, vendte hun sig om og kastede et langt Blik tilbage.

»Jeg vilde skamme mig, hvis Folk kunde se Huset indvendig,« mumlede hun med sagte Stemme, »der er ikke en Ting, som staar paa sin Plads. Jeg er aldrig før gaaet fra det paa den Maade og det tiltaler mig ingenlunde.«

Evelina havde været borte en Maaned, og der var kommet et endnu mere forladt og trist Præg end ellers over det lille Hus med de tæt tillukkede Skodder.

En Eftermiddag ved Femtiden stod Mrs. Pellinghill, der aldrig havde for travlt til at holde et aarvaagent Øje med alt, hvad der foregik paa Vejen, i sit Dagligstuevindue, da hun pludselig udstødte et overrasket Udbrud.

»Tænk Dig, Annie, Evelina Fay er kommet

hjem,« raabte hun til sin Datter, der stod i Køkkenet, »nu gaar hun op ad Gangen til Huset med sin lille Taske i Haanden.«

Der blev et Øjebliks Tavshed.

»Nu lukker hun Gadedøren op og gaar lige ind, uden at se sig omkring. Naa, det maa jeg nok sige. Jeg tænker, hendes Tante maa være bedre, ellers havde de saamænd ikke ladet hende rejse hjem. Jeg glæder mig til, at der bliver Liv i Huset igen, for det har rigtignok ligget forskrækkeligt øde hen, medens hun var borte.«

Mrs. Pellinghill gik ud i Køkkenet for at hjælpe sin Datter med Aftensmaden.

»Evelina maa være kommet med Diligencen og staaet af ved Posthuset, for der holdt ingen Vogn udenfor Laagen,« vedblev Mrs. Pellinghill. »Giv Augustus en Skaal Mælk, Annie, og luk ham ud. Han løber nok lige derover, og Eveline vil blive glad over at se ham, skønt jeg ikke tror, hun har saa meget som en Bid i Huset at give ham at spise, saa kan han holde hende med Selskab; det er altid saa trist, at komme tilbage til et tomt Hus.«

Augustus fik sin Mad og blev sat ud af Døren.

»Af Sted med sig,« sagde Annie og strøg ham over Ryggen.

Han strakte sig, gabede og begav sig langsomt paa Vej over mod sit forrige Hjem.

En halv Times Tid senere, da Familien sad og spiste til Aften, hørte de en sagte Mjaven

udenfor Huset. Mrs. Pellinghill tog Lampen og gik ud for at aabne Køkkendøren.

»Men Gud forbarme sig vel,« udbrød hun, »er det ikke Augustus der kommer tilbage.«

Katten gik langsomt ind med krummet Ryg og Halen lige lukt i Vejret. Den gik flere Gange uroligt frem og tilbage i Stuen, indtil den satte sig i den længst bortliggende og mørkeste Del af Stuen under Sofaen, hvorfra dens Øjne lyste ud med en besynderlig skinnende Glans.

»Maaske kunde den ikke komme ind,« sagde Mrs. Pellinghill, »eller maaske holder den mere af os, nu den har været her saa længe.«

Augustus blev siddende i den mørke Krog Resten af Aftenen, naar undtages, at den et Par Gange gik uroligt frem og tilbage i Stuen. Mrs. Pellinghill betragtede den opmærksomt fra Tid til anden.

»Der er noget i Vejen med den Kat,« sagde hun tilsidst, »saadan har den aldrig været før.« Hun gik hen til Vinduet og saa ud. »Der er ikke tændt Lys ovre hos Evelina, jeg tænker hun har været træt og er gaaet lige i Seng.«

Den næste Morgen havde Mrs. Pellinghill meget travlt med sin Onsdagsbagning, men hun fik dog Tid til at kaste et Blik over paa det lille hvide Nabohus. Et af de midterste Vinduer var luk-
ket op, og det forekom hende, at hun langt inde i Stuen kunde skimte den velbekendte Skikkelse i fuld Aktivitet.

»Evelina er gaaet i Lag med Rengøringen med det samme,« sagde hun, »og der har vist været nok at tage fat paa. Alligevel synes jeg gerne, hun kunde have givet sig Tid til at gøre et lille Løb herhen for at lade os vide, om hendes Tante saa døde eller ej; hun ved, at det interesserer mig meget.«

Ud paa Eftermiddagen, da Mrs. Pellinghill sad alene og syede i sin Dagligstue, blev Døren revet heftigt op og hendes Mand traadte ind. Ved Synet af hans Ansigt lod hun sit Arbejde falde ned i sit Skød.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte hun aandeløst.

»Sagde Du ikke i Gaar, at Evelina Fay var kommet hjem, og at Du selv havde set hende gaa op ad Havegangen?« spurgte han.

»Jo, omtrent ved denne Tid i Gaar, og hun holdt sin Taske i Haanden; hvorfor?«

Hun standsede og saa nervøst paa sin Mand, der betragtede hende med et underligt Blik.

»Du kan ikke have set hende i Gaar,« sagde han langsomt. »Evelina Fay er død.«

Han rakte hende et gult Telegram.

Mrs. Pellinghill var ude af Stand til at røre sig eller tale.

Hendes Mand gik hen til hende og lagde Telegrammet paa hendes Skød. Hun læste det mekanisk højt flere Gange i Træk:

»Evelina Fay, der var kommet til Skade ved

et Ulykkestilfælde, døde Torsdag Kl. 9. Meddel Familien, St. Marys Hospital.«

»Det maa bero paa en Fejltagelse,« stammede hun, »jeg saa hende aldeles bestemt i Gaar. Hun kom med Diligencen.«

Han rystede paa Hovedet.

»Det sagde jeg ogsaa, da de fik Telegrammet ovre hos Købmanden; men Sam Wright, som var til Stede ved Diligencens Ankomst i Gaar, sagde, at hun ikke var med.«

Der blev et Øjebliks Tavshed i Værelset, saa rejste Mrs. Pellinghill sig op, skælvende over hele Kroppen.

Hun gik lige hen til Vinduet og saa over mod Huset, der laa halvt skjult mellem Æbletræerne. For hendes forfærdede Øjne syntes det alt sammen paa en Gang at have antaget et uhyggeligt, overnaturligt Præg.

Saa vendte hun sig om og saa sin Mand ind i Ansigtet.

»Lewis,« sagde hun dæmpet, »jeg gaar over og ser, hvad der foregaar i det Hus.«

Hun gik ud i Køkkenet, tog sit Shawl paa og gik sammen med sin Mand ned ad Vejen. Da de gik igennem Laagen, følte hun, hvorledes Haaret rejste sig paa hendes Hoved, og hun fortrød bitterlig den Beslutning, hun havde taget. Skælvende stod hun paa Dørtrinet, medens hendes Mand tog Nøglen ned fra det velbekendte Søm og stak den i Laasen. Døren gav en knir-

kende Lyd fra sig, da den blev aabnet. Mrs. Pellinghill trak sig et Par Skridt tilbage.

»Du maa gaa først, Lewis,« hviskede hun, »jeg tør ikke.«

Mr. Pellinghill gik ind i den lille, gammeldags Forstue, fulgt i Hælene af sin Kone, for hvis Øren det susede og brusede.

Den lille Dagligstue, der laa for Enden af Gangen, var halvmørk, og man kunde blot skimte Omridsene af Møblerne. Mrs. Pellinghill gik tvers over Gulvet hen til Vinduet, lukkede det op og trak den ene af Skodderne fra. Han vendte sig om i det samme og saa sig spørgende om i Værelset. Der faldt et dæmpet Lys ind gennem Vinduet henover en Del af Møblerne og Gulvet.

Han hørte sin Kone udstøde et kvalt Raab, saa gik hun et Par Skridt over Gulvet og bøjede sig over Bordet, Stolene og det øvrige Bohave i Værelset.

»Der er ikke et Støvgran at se,« hviskede hun hæst, »hver evige eneste Ting er blevet tørret af i Dag og sat paa Plads igen.«

Udenfor Køkkendøren greb hun pludselig fat i sin Mands Arm.

»Hys,« hviskede hun, »hvad er det?«

De stod stille som Mus paa Dørtærskelen. Lidt efter blev det dem klart, at det, de hørte, var Lyden af et Uhr, der dikkede oppe paa en Hylde over Køkkenbordet.

»Det er et af den Slags Uhre, som gaar otte Dage af Gangen,« hviskede Mrs. Pellinghill.

»Evelina plejer at trække det op hver Lørdag Aften. Hun har været borte en Maaned.«

Hun saa sig nervøst omkring.

»Der er Hullet i Døren, som hun havde lavet for Augustus' Skyld; det var det, han gik igennem i Aftes.«

Hun holdt inde og stirrede paa sin Mand med forfærdede Øjne. Hun rystede over hele Kroppen, og holdt sine Hænder tæt sammenknugede under Shawlet.

Mr. Pellinghill sagde intet. Døren, der førte ud til Trappen, stod aaben; han gik over mod den, og standsede ved Foden af det nederste Trin.

»Jeg gaar ovenpaa,« sagde han og begyndte at gaa op. Hun gik bagefter, da hun ikke turde være alene.

Værelserne ovenpaa var hyggelige og pæne; der herskede den sirligste Orden og Akkuratesse overalt.

Det gøs i Mrs. Pellinghill.

»Det stod alt sammen Hulter til Bulter i Anledning af Hovedrengøringen for en Maaned siden,« sagde hun; »men nu er det akkurat, som Evelina plejede at have det. Man skulde ikke tro, at hun havde været borte.«

Da de atter stod i den lille Spisestue nedenunder, vendte hun sig om imod sin Mand med et megetsigende Udtryk i Øjnene.

»Vi har jo rent glemt Dagligstuen,« hviskede hun.

Hun gik henimod Døren, der stod aaben; men i det samme udstødte hun et vildt Skrig og klyngede sig krampagtig fast til ham.

»Se,« hviskede hun, »se derind.«

Han stirrede aandeløs over hendes Hoved ind i den allerede halvmørke Stue.

»Se Stolene,« raabte hun hysterisk, »de er stillet i Orden til Begravelsen. De staar i Række langs med Væggen. Hun har været her for at arrangere det forrige Nat, og det er derfor, at Augustus ikke vilde blive her.«

Mr. Pellinghill gjorde sig fri for hende og gik rask over Dørtærskelen. Et Blik viste ham at Værelset var tomt, og at Stolene var stillet op langs Væggen i en lang Række. For Enden af Værelset var der en tom, firkantet Plads. Han kunde ikke frigøre sig for en let Gysen, og lukkede Døren sagte efter sig, som om han var bange for at bryde Stedets hemmelighedsfulde Stilhed. Saa vendte han sig om til sin Kone, der græd og hulkede, og førte hende ud af Døren. Paa Tærskelen standsede de et Øjeblik, medens han famlede efter Nøglen.

»Det er af den Slags forunderlige Ting, som intet Menneske kan forklare,« sagde han dæmpet.

Mrs. Pellinghill, der var blevet roligere, rystede paa Hovedet.

»Jo man kan,« sagde hun, »naar man har kendt Evelina. Hun levede kun for sit Hus, det var hende alt, baade Familie, Religion og Trøst, bestandig. Jeg er vis paa, at hun ikke kunde

dø, naar hun vidste, at fremmede Folk vilde finde Huset i Uorden efter hende. Da jeg saa Dagligstuen og den Maade, den var arrangeret paa, saa vidste jeg, at hun var død, ligesaa sikkert som om jeg havde set hende i hendes Kiste.« Mrs. Pellinghill tørrede sine Øjne i Shawlet. »Og Avgustus skal faa Lov til at blive hos os for bestandig,« sagde hun.

Søvngængersken.

Det var sent paa Eftermiddagen, at vi rullede ind paa Victoria Station i Følge med vor Værtinde, Frøken Wylde. Vognen holdt udenfor og ventede; Frøken Wylde steg ind i den tilligemed John, Gladys og Muriel Tharne, Richard Tharne og jeg fulgte efter i en Cab med Rejsetøjet.

Frøken Murdon, Selskabsdamen med den høje, magre Figur og den indsnørede Talje, stod i den aabne Dør for at modtage os. Frøken Wylde rakte hende Haanden.

»Naa, hvorledes har De haft det, Nathalie? Godt vil jeg haabe?«

»Tak, særdeles godt, Frøken Wylde, jeg er glad ved at se Dem hjemme igen,« svarede Frøken Murdon. »Maa jeg forestille Dem min Niece, Mary Hill.«

En ung Pige, der hidtil havde holdt sig bagved Frøken Murdon, traadte et Par Skridt frem. Hun havde glat, brunt Haar, der var skilt i Midten, og saa bleg og træt ud, som en, der lige er kommet op efter en lang Sygdom. Frøken Wylde

rakte hende Haanden og bød hende hjerteligt Velkommen. Den unge Pige saa sky og forskræmt paa os, som om vi var en Flok vilde Indianere.

»Tusinde Tak for Deres venlige Indbydelse, Frøken,« sagde hun sagte.

Jeg lagde Mærke til, at hendes Stemme var blød og behagelig.

»Om en halv Time skal vi spise til Middag,« sagde Frøken Wylde og tog sin Hat af. »Frøken Murdon, vil De være saa god at følge mine kære, unge Venner til deres Værelser.«

Mit og Johns Værelse laa paa anden Sal lige ved Siden af Frøken Murdons, i hvilket ogsaa hendes Niece sov. Richard havde et lille Værelse for sig selv, og Gladys og Muriel havde det store Gæsteværelse, der stødte op til Frøken Wyldes eget.

John kastede sig oven paa Sengen, saa lang han var, uden at mæle et Ord. Siden hans noget uheldige Eksamen, var han ikke meget underholdende.

»Du kan umulig naa at blive færdig, John,« sagde jeg, idet jeg gik ud af Døren.

»Snak, Belly. Der er saamænd ingen, der skal komme til at vente paa Middagsmaden for min Skyld.«

Frøken Wylde stod i Døren til sit eget lille private Kabinet, da jeg kom ud; hun havde en smuk, blaa Kjole paa, besat med hvide Kniplinger og det samme elskværdige Udtryk i Ansigtet, som altid.

»Kom ind et Øjeblik, Belly, og lad os faa en Passiar.«

Vi skulde lige til at sætte os ned foran Kaminen, da vi hørte nogen træde ind i Frøken Wyldes Sovekammer, som laa udenfor Kabinettet, og hvorfra der førte en særskilt Dør ud til Trappen. Frøken Wylde gik derind, og jeg kunde høre Frøken Murdons Stemme.

»Maa jeg endnu en Gang takke Dem, Frøken Wylde, for Deres Elskværdighed, at ville have min Niece her i nogen Tid. Netop nu — under disse sørgelige Omstændigheder — —«

»Hun er hjertelig velkommen,« afbrød Frøken Wylde hende.

»Tak, Tak! Jeg har sagt til Emma, at hun skulde bringe hende en Kop The op, medens vi spiser til Middag, saa kan hun senere komme ned i Dagligstuen, hvis De ikke har noget imod det.«

»Hvorfor skal hun ikke spise sammen med os andre?«

»Aa, det er ikke værd,« svarede Fru Murdon, »desuden er der saa mange ved Bordet i Forvejen og —«

»Passiar,« afbrød Frøken Wylde hende bestemt. »Mange ved Bordet! Der er jo Folk nok til at varte os op, ved jeg, og De har vel sørget for, at der er Mad nok. Jeg ønsker bestemt at se hende nede.«

Frøken Wylde kom til mig; men i det samme lød Gongonen, og vi gik ned til Middagsbordet.

Frøken Wylde med sit friske, smukke Ansigt og sit snehvide Haar tog Plads for den ene Ende af Bordet, medens Frøken Murdon øste Suppen op, med et grønt Fløjelsbaand om sin magre Hals.

Richard Tharne sad til højre for Frøken Wylde og jeg til venstre; saa jeg kom næsten til at sidde ligeoverfor Mary Hill, der sad ved Siden af Richard.

Hun havde en tarvelig, gammel sort Silkekjole paa med en hvid, kruset Strimmel i Halsen, og saa meget beskeden ud i Modsætning til Gladys og Muriel Tharne, der var iført lyse, elegante Silkedragter; men hun havde smukke, brune Øjne, og et meget blidt Udtryk omkring den finttegnede Mund. Det, der skæmmede hende mest, var den blege, falmede Kulør og det forskræmte Væsen.

Efter Kaffen spillede vi allesammen Kort, senere hen blev der musiceret. Mary Hill sad og betragtede nogle Prospekter i et Album. Jeg gik hen til hende. Det gav et Sæt i hende, og det forekom mig virkelig, at hendes Ansigt blev kridhvidt.

»Blev De forskrækket, Frøken Hill.«

»Ak nej, ellers Tak. Men Sagen er — hun tøvede — at jeg har kendt Stedet i tidligere Dage, og sad fordybet i gamle Erindringer, da De talte til mig. Det hele stod lyslevende for mig, skønt jeg ikke var mere end ti Aar, da jeg tog derfra.«

»Ja, Omgivelser fæster sig undertiden paa en vidunderlig Maade i ens Erindring.«

»Ja tænk, jeg kan genkende hver Plet paa dette Billede,« sagde hun og aabnede Albummet igen, »og dog har jeg ikke været paa Stedet i femten Aar.«

»Femten! Jeg — jeg synes, De sagde, at De var ti Aar gammel, da De tog bort derfra?«

»Det var jeg ogsaa. Jeg er fem og tyve Aar nu.«

Saa gammel altsaa. Det lød næsten utroligt.

»Jeg troede ikke, De var mere end sytten Aar, Frøken Hill.«

»Da jeg var sytten Aar, maatte jeg allerede tjene mit Brød,« sagde hun i en sørgmodig Tone, »det er nu otte Aar siden.«

Musikken hørte op, og Frøken Wylde kom hen til os.

»Jeg hører af Deres Tante, at De synger, kære Frøken Hill, vil De glæde mig med en Sang?«

Hun fo'r sammen og blev baade rød og bleg; men rejste sig straks.

»Gærne, hvis De ønsker det, Frøken, men det er ikke noget at høre paa. Jeg synger kun nogle gammeldags Smaasange, og har aldrig haft Undervisning.«

»De gamle Melodier er de bedste,« sagde Frøken Wylde. »Synger De »home sweet home?«

Hun gik hen til Klaveret, slog et Par Akkorder an og begyndte.

Hvilken yndig, blød, musikalsk Stemme hun

dog havde, og hvilket Udtryk, hun forstod at lægge i den. Richard lænede sig tilbage i Stolen, for bedre at se paa hende, og John, der havde leget med Katten, lod den sagte glide ned mellem Knæene.

Man kunde have hørt en Naal falde til Jorden, da de sidste Toner døde hen.

Frøken Wylde brød Tavsheden, takkede hende og bad hende blive ved, og den unge Pige, der øjensynlig altid havde levet under Tvang og ikke var vant til at afslaa nogen noget, sang den ene Sang efter den anden.

»Hvor kan De huske alle de forskellige Akkompagnementer udenad,« udbrød Gladys Tharne.

»Det kan jeg heller ikke. Jeg har aldrig lært at spille og kender ikke Noderne.«

»Kender De ikke Noderne?«

»Nej, jeg har aldrig faaet Undervisning. Jeg spiller blot nogle faa Akkorder, som harmonerer med Sangene. Det er derfor, at min Syngen er saa tarvelig og saa forskellig fra alle andres. Den Familie, som jeg var hos før, sagde altid, at den var ikke værd at høre paa.«

Langfredag kom med Øsregn, og vi gik i Kirke forsynede med Paraplyer. Ved Frokostbordet var Frøken Murdons Ansigt som en Tordensky.

Nu er Madam Brown igen ude i Køkkenet,« sagde hun bittert, »det lader til, hun gør sig gode Venner med Pigerne.«

»Lad hende det,« sagde Frøken Wylde smilende, »saa faar hun da lidt Mad, den Stakkel.«

Frøken Murdon sukkede. Det er ikke en Maaned siden, hun var her sidst.

»Og hun skal være velkommen til at faa lidt Mad, om hun saa kom hver Uge,« sagde Frøken Wylde; »men hør en Gang,« fortsatte hun spøgende, »er der ikke nogen af Selskabet, som har Lyst til at lade sig spaa, for saa er Madam Brown netop den rette.«

»Spaar hun sandt?« spurgte Gladys ivrigt.

»Selvfølgelig,« lo Frøken Wylde; »hun lover dem allesammen snarligt Bryllup. Madam Brown er en skikkelig Kone, som har gaaet meget igennem, jeg har kendt hende i mange Aar.«

»Og understøttet hende,« indskød Frøken Murdon bittert.

»Men kan hun virkelig spaa?« spurgte Gladys.

»Hun tror hun kan det,« svarede Frøken Wylde. »Hun har fortalt mig min Skæbne for mange Aar siden.«

»Slog det til?«

»Ja! Saa vidt jeg husker sagde hun ærligt, at der ikke var meget at sige for mit Vedkommende — at mit Liv vilde blive lykkeligt; men ikke rigt paa Begivenheder.«

»Undskyld, Frøken Wylde,« faldt Frøken Murdon ind med et stramt Smil; »men jeg tror ikke, at dette Emne rigtig passer for Ungdommen.«

»Gud nej, De har Ret som altid,« svarede Frøken Wylde og lo, og saa talte vi om andre Ting.

Det øsede Spande ned, og vi gik ind i Biblio-

theket. Det var et rummeligt, firkantet Værelse, bygget op til Bagsiden af Huset; Væggene var forsynet med store, brede Reoler, fyldt med Bøger, og midt paa Gulvet stod der et mægtigt Bord, forsynet med Skrivematerialer og Aviser. Foran Vinduet, der sad meget lavt og kunde benyttes som en Slags Fløjdør ud til Haven, stod der en gammeldags Sekretær, hvori der gemtes Kvitteringer og andre Papirer, og i Kaminen flammede der en munter Ild.

»Uf, det bliver Dagsregn, sukkede John mistrøstigt.

Frøken Murdon kom ind i Regnkaabe og med Galoscher i Haanden.

»Er der ingen, der har i Sinde at gaa til Eftermiddagsgudstjeneste?« spurgte hun.

Ingen svarede. Vejret var alt andet end fristende.

»Du skal i hvert Fald gaa med, Mary,« sagde hun skarpt og saa paa sin Niece; »gaa op og tag Tøjet paa.«

»Nej, lad være,« sagde Frøken Wylde; »det vil ikke være godt for Deres Niece, at vove sig ud i den Regn, Nathalie?«

»Men Kirken ligger jo ligeoverfor.«

»Kan være; men husk paa, at hun lige er kommet op efter sin Sygdom. Hun har bedre af at blive her.«

»Frøken Murdon knejste med Hovedet uden at svare, efter at Mary havde hjulpet hende Galoscherne paa og slaaet hendes Paraply op for

hende ude i Gangen. Mary blev borte, og Frøken Wylde gik hen for at se til en syg Naboerske, saa vi unge var ganske alene.

»Hvad den Murdon dog er for en irriterende gammel Skrue,« udbrød John og kastede Avisen bort, »tænk, der vilde hun virkelig have trukket af med den syge Stakkel i det Vejr.«

»Hvor gammel kan Murdon være?« spurgte Richard. »Treds?«

»Aa, dit Vrøvlehoved,« sagde Gladys og saa op, »Murdon treds; hun er ikke over fem og fyrre.«

Vi kaldte hende alle for »Murdon«, naar hun ikke var til Stede, og det var os en vis Nydelse, at slaa os til Ridder paa den bedske Dames Bekostning.

»Det er i Grunden en løjerlig ung Pige, den Niece,« sagde Richard; »hun siger aldrig noget, men sidder altid og ligner en forskræmt Hare.«

»Jeg kan godt lide hende,« sagde Muriel; »det gør mig saa ondt for hende. Hun ser ud, som om hun var blevet daarlig behandlet fra sin tidligste Barndom.«

»Hm,« sagde Richard, »jeg tror nu, det er Murdon, som plager Livet af hende. Hun forkuer jo ligefrem Pigebarnet. Murdon er en arrig gammel, falsk —«

Han holdt inde ved Synet af Mary Hill, der kom ind igen.

I fem Minutter var der ingen, som talte; John spillede Boldt med Frøken Murdons Strikketøj,

Gladys bladede i et Tidsskrift og Muriel gav Katten et Puf, da den vilde springe op paa hendes Skød.

»Naa, det er muntert maa jeg sige,« sagde Richard og sprang op, »at den Regn da ikke ogsaa kunde vente til i Morgen.«

»Jeg har en Idé,« brast det pludselig ud af Muriel, »skal vi ikke faa Spaakonen herop? Jeg skal bede Emma kalde paa hende.«

Hun fløj ud af Stuen, og efter et Par Minutters Forløb traadte Madam Brown nejende ind.

»Hør, Madam Brown, vil De ikke spaa os,« raabte John.

»Gud velsigne Dem, min unge Herre, det vil jeg med største Fornøjelse.«

»Siger Kortene Sandheden?«

»Ja, det gør de. De har saamænd ofte talt sandt nok, desværre.«

»Hvorfor desværre?« spurgte Gladys.

»Fordi de har forudsagt mange sørgelige Ting, kære Frøken, Sygdom, Død og saadan noget.«

»Men det maa da gøre dem bange, som bliver spaaet?«

»Aa, for at tale rent ud, Frøken, saa gør jeg det gerne noget mildere, naar det ser altfor slemt ud,« sagde den gamle Kone. »Det gaar ikke an, at gøre Folk ængstelige.«

»Her er Kortene,« sagde Muriel; »men jeg vil ikke høre noget, der er sørgeligt.«

»Aa, kære Frøken, jeg tror ikke, De behøver at frygte for en ond Skæbne, med det smukke

Ansigt og de klare Øjne, De har,« svarede den Gamle. »Jeg gad nok vidst, hvordan de unge Herrer skulde være, naar de gik Dem forbi.«

Muriel, der var meget forfængelig og havde uendelig høje Tanker om sig selv, følte sig smigret, og spurgte fornøjet:

»Hvem skal begynde?«

»Du selv naturligvis,« sagde John, »det maa naturligvis blive noget godt.«

Hun blandede Kortene og tog af, som det blev hende sagt, og den gamle Kone begyndte:

»De har nylig været paa Rejse,« sagde hun, »og De vil snart komme paa en igen. De vil faa en Foræring, og De vil — bi lidt her er et sort Kort — De vil høre, at en er syg. Og — Gud bevares — her er et Ægteskabstilbud til Dem — men — det bliver ikke til noget. Vil De blande Kortene igen?«

Det blev gentaget tre Gange ialt; men det lod til at hendes Fremtid skulde blive indholdsløs, omtrent som Frøken Wyldes.

»Det kalder jeg en lykkelig Fremtid,« udbrød den gamle Kone, »ingen Sorger eller Bekymringer venter Dem.«

»Men De sagde jo slet ingen Ting,« udbrød Muriel; »hvornaar skal jeg dog giftes?«

»Ja, det har Kortene ikke sagt mig noget om denne Gang. Der var jo nok et Frieri, men —«

»De sagde, at det ikke vilde blive til noget,« udbrød Muriel.

»Nej, det bliver der heller ikke, i det mindste

ikke efter Kortene. De kommer til at vente lidt, inden den rette kommer, Frøken.«

»Hvilke tossede Kort,« udbrød Muriel harmfuldt; »det er naturligvis noget Vrøvl alt sammen — men nu er det din Tur, Gladys.«

»Jeg vil ikke spaas, jeg er bange.«

»Aa Snak,« raabte Richard. »Bange for et Spil Kort. Gladys lo og begyndte.

»De kommer til en stor Fest,« sagde Konen, »hvilken Stads der dog er — og her er Forlovelsesringen — og her er en Herre. Se, han vender sig imod Dem; han er mørk og meget forelsket i Dem.«

»Ikke mere, ikke mere,« raabte Gladys og rødmede, da hun saa Johns mørke Øjne fæstet paa sig, medens Richard skoggerlo. »Det er noget Snak alt sammen,« tilføjede hun og rødmede endnu stærkere.

»Nej vist ej,« sagde den gamle Kone. »Her ligger Brylluppet, og De skal bo i et stort, smukt Hus, og der kommer —«

Gladys, der nu var ildrød og baade lo og græd, stødte til Kortene, saa de blandedes sammen, og sagde:

»Saa, nu ikke mere, hvad mig angaar. Nu er det Dem, Frøken Hill,«

Frøken Hill fo'r op fra den Bog, hun læste.

»Aa nej, ikke mig, maa jeg ikke være fri?«

»Det manglede bare,« raabte Muriel; »nu har min Søster og jeg gennemgaaet Ildprøven, nu kommer Raden til Dem.«

Frøken Hill bøjede resigneret Hovedet og blandede Kortene. Den gamle Kone betragtede dem længe, saa sagde hun:

»Der har været Sygdom — og Bekymring og Ulykke — og — det er ikke helt forbi endnu. Jeg ser en mørk Dame og en lys Mand, de har begge noget dermed at bestille. Se se, der har nok ogsaa været Penge med i Spillet.«

Mary Hill udstødte et Skrig af Forfærdelse.

»O hold op, hold dog op,« hulkede hun, »sig ikke mere — jeg — var uskyldig —«

Hendes Stemme blev svagere og svagere, og tilsidst sank hun hulkende ned paa Stolen. Vi andre stod rædselsslagne rundt omkring, uden at forstaa, hvad hun mente.

»Maa jeg nu bede om at blive spaaet,« sagde Richard, mest af Medlidenhed med den unge Pige, for at hun kunde faa Tid til at fatte sig, inden nogen igen saa paa hende; »men De maa love mig noget godt?«

»Det skal jeg, unge Herre, hvis Kortene blot giver mig Lov dertil,« lød det villige Svar, »vær saa god at blande Kortene godt og læg dem i tre Bunker.«

Richard blandede Kortene af al Kraft, da vi hørte Gadedøren blive aabnet og Murdons Stemme i Forstuen.

»Død og Pine, hvad skal vi nu gøre,« raabte han, »hun bliver lynende trekvart gal. Den gamle Præst maa have glemt Velsignelsen.«

Heldigvis blev hun staaende paa Maatten, for

at tage Galoscherne af, Madam Brovn blev puffet ned af Køkkentrappen og Richard gemte Kortene i sin Lomme.

— — —

Onsdagen efter Paaske tog John og Richard et Par Dage til Rodnay Hall, Frøken Wylde tog Muriel med sig paa Besøg og Resten af os gik i Theatret. Da Forestillingen var forbi og vi skulde, gaa kom en Politibetjent os i Møde, en høj, svær, barsk Mand, der stillede sig lige foran os, for at lede Sværmen i den rigtige Retning. Mary Hill greb fat i min Arm, og jeg vendte mig om for at se, hvad der var i Vejen. Hun stod stille som en Støtte, med et ligblegt Ansigt og Øjnene stift heftet paa Politibetjenten. Jeg kunde ikke faa hende af Stedet, og vi standsede dem, der var bagved os. Ganske naturligt faldt Mandens Blik paa hende, og det var tydeligt, at han genkendte hende.

»Aah, er det Dem, Frøken Hill? Er De her?«

Tonen, hvori han talte, var ikke netop uforskammet, men den manglede alligevel Respekt.

Da jeg vilde til at spørge ham om, hvorledes han turde vove at tiltale en ung Dame paa den Maade, blev jeg forhindret deri af Mary. Jeg troede nærmest, hun var bleven gal.«

»O før mig bort, for Guds Skyld. Lad ham ikke tage mig. Hvad skal jeg dog gøre?«

»Hvad De skal gøre, det er at gaa fremad, og ikke staa her og spærre Passagen,« brummede Politibetjenten. »Jeg vil Dem ikke noget, saa

De behøver ikke at være bange denne Gang. Behag at passere, min Herre.«

Jeg trak hende med mig, og et Øjeblik efter var vi ude af Trængslen. Murdon, der ikke syntes at have forstaaet noget af hele, rystede hende heftigt i Armen og spurgte:

»Hvad er der paa Færde?«

»Det var den samme Mand, som Fru Marris tilkaldte,« stønnede hun; »jeg troede, han var kommet til London for at se efter mig.«

Frøken Murdon mumlede nogle uforstaaelige Ord, og trak saa hurtigt af med hende, at vi andre havde ondt ved at følge Trop.

»Hvad kan der dog være i Vejen?« hviskede Gladys.

»Himlen maa vide det,« svarede jeg; men i det samme drejede Murdon Hovedet og bad mig skaffe en Droske.

Mary viste sig ved Aftensbordet, og syntes at befinde sig lige saa vel som ellers; men kort efter, medens vi beskrev Forestillingen for Muriel og Frøken Wylde, fik hun et Feberanfald, saa Stolen rystede under hende, og det saa ud, som om hun selv skulde falde ned af den. Gladys løb hen for at holde paa hende, og Frøken Wylde rejste sig forskrækket op.

»Denne Theaterforestilling har været for meget for hende; det var urigtigt af mig, at lade hende gaa derhen, som endnu er svag efter Sygdommen,« sagde hun.

Frøken Wylde ringede, og beordrede en varm

Drik bragt ind, som hun gav Mary at drikke; derefter blev hun sendt i Seng under Murdons Varetægt.

Om Morgenen den følgende Dag, som jeg bedst stod og klædte mig paa, hørte jeg pludselig vilde Raab nedenunder.

»Tyve! Mordere! Røvere!«

Jeg styrtede ud paa Trappen, og saa ud over Rækværket. Raabene kom fra Emira. I samme Nu aabnede Murdon ogsaa sin Dør, men smækkede den atter til ved Synet af mig.

»Mordere! Røvere! Tyve!« raabte Emira.

»Hvad er der i Vejen, Emira?« sagde jeg og sprang ned.

»Aa Gud, Hr. Billy, her er sket Indbrud. Og vi kunde ligesaa godt allesammen være blevet myrdede i vore Senge.«

Efterhaanden kom alle til Stede, mere eller mindre paaklædte. Der var sket Indbrud om Natten i Bibliotheket, hvor der var vendt op og ned paa al Ting. Sekretæren var blevet ransaget, og Glasdørene ud til Haven stod paa vid Gab.

Det var Emira, der først havde opdaget Forvirringen, da hun kom for at gøre rent.

Hun stod nu hulkende og rystende og gav sin Forklaring.

»Da jeg abnede Døren og saa Værelset i det Roderi,« sagde hun, »var det, som om Blodet stivnede i mig. Se blot, hvorledes her ser ud, Frøken, se Deres Sekretær.«

Sekretæren stod aaben, alle Papirer var taget

ud, aabnede og lagt i en Bunke paa Gulvet, Mary Hills Syæske laa med Bunden i Vejret, Stole og Skamler var væltede, og de Sirtses Betræk taget af, Kamintæppet laa under Bordet, to Malerier var blevet taget ned fra Væggen og laa med Billedet opad, og alle Nipssagerne var fiyttet væk fra Kaminen.

»Det har De besørget, George,« sagde Murdon og vendte sig om mod Tjeneren med en barsk Panderynken.

»Jeg, Frøken,« sagde han forstemt.

»Ja, netop De,« gentog Murdon. »De kan nemlig umulig have stænget Skodderne i Aftes.«

»Jeg forsikrer Dem for, at jeg har stænget Skodderne akkurat ligesom ellers.«

»Umuligt,« gentog Murdon med Bestemthed.

»Hverken Vinduer eller Skodder kan aabnes ude fra uden med Bolt,« bemærkede Frøken Wylde; »jeg er rigtignok bange for, at De maa have glemt dette Værelse i Aftes, George.«

»Nej, Frøken, jeg har virkelig ikke glemt det,« lød det ærbødige Svar, »jeg forsikrer Dem for, at jeg stængede Skodderne som sædvanligt.«

Mary Hill bemærkede, at hun den foregaaende Aften havde været inde i Bibliotheket for at hente en Bog, og netop havde lagt Mærke til, at alt var lukket og stænget; men Murdon vilde intet høre om dette, hun havde nu en Gang sat sig i Hovedet, at George havde været skødesløs.

»Du gode Gud,« raabte Muriel, der nu kom til, »jeg har aldrig set Mage!«

»Jeg heller ikke,« svarede Murdon.

»Har De mistet noget af Værdi i Sekretæren, Frøken Wylde?«

»Der var ikke noget af Værdi i den,« var Frøken Wyldes Svar; »men det var naturligvis noget, Tyvene ikke kunde vide, og de er selvfølgelig blevet slemt skuffede.«

Efter Frokosten lykkedes det os at faa Værelset nogenlunde i Stand igen. Brevene og Regningerne tog mest Tid; thi de var alle blevet aabnede. Efter at det hele var blevet efterset, kom Frøken Wylde til det Resultat, at der intet var blevet taget.

»Det har kun været Penge, de har søgt efter,« bemærkede hun; »det er et Held, at jeg netop tog min Pengekasse med mig op i Gaar Aftes. Undertiden lader jeg den staa her i Sekretæren.«

»Var der meget i den?« spurgte en af os.

»Ikke saa overdrevent meget; men dog mere end man holder af at miste. Nogle Guldpenge og en Banknote.«

»En Banknote,« gentog Mary hurtigt. »Er den i Behold. Er De sikker paa, at De har den, Frøken?«

»Jo, det tror jeg nok, jeg tør sige,« svarede Frøken Wylde roligt; »jeg saa da Pengekassen, før jeg gik ud i Dag, rigtignok aabnede jeg den ikke, men —«

»Aa, men saa var det meget bedre at se efter,« svarede Mary, »sæt nu, den var borte. Skal jeg se ad, Frøken?«

»Hvilken taabelig Snak,« udbrød Muriel, hvis Pengekassen er paa sin Plads, maa Pengene jo ogsaa være der. Tyvene var ikke i Frøken Wyldes Værelse, Frøken Hill.«

Tjenestefolkene ønskede, at Politiet skulde tilkaldes; men Frøken Wylde saa ingen Nødvendighed derfor, da jo intet var blevet taget. Hendes private Mening var nu, trods alle Forsikringer, at George havde glemt Skodderne.

»Mary Hill har været syg hele Eftermiddagen,« bemærkede Gladys, da Muriel og jeg kom hjem fra en Spadseretur med Frøken Wylde, »jeg tror hun er blevet forskrækket for Tyvene, det Skind.«

»Hun kan heller aldrig taale noget,« svarede Muriel ringeagtende. »Hvorfor skulde hun være mere forskrækket end vi andre? Tyvene gjorde jo ikke hende noget?«

»Hun er virkelig meget daarlig, Muriel, hun har det ene Feberanfald efter det andet. Murdon mener, at hun har forkølet sig i Gaar, og er gnaven paa hende for det.«

»Nu skal I høre,« sagde Muriel og sænkede Stemmen; »jeg er bange for, at den gamle Spaakælling har haft noget med Tyveriet at gøre; hun maa have set Sekretæren og lagt Mærke til Skodderne.«

Mary kom ikke ned før til Middagsbordet, hun var bleg og stille, men lige venlig og tjenstvillig mod enhver, som trængte til hende.

»Naa, mine Venner,« sagde Frøken Wylde om Aftenen, da vi skulde gaa til Ro; »jeg haaber vi

alle maa sove godt i Nat, og at vi ikke bliver forstyrret af Tyve. Ikke fordi de forstyrrede os videre forrige Nat,« tilføjede hun leende; »alt i alt maa man sige, at det har været nogle sjælden nette og stilfærdige Tyve.«

Hvorvidt de andre sov godt eller ej, skal jeg lade være usagt, men jeg gjorde det i hvert Fald, og vaagnede først, da det samme Skrig fra Emma, som den foregaaende Morgen, forstyrrede hele Huset. Tyvene havde atter været der.

Ned ad Trapperne kom vi saa hurtigt som Benene kunde bære os, og fandt Bibliotheket i Uorden og Tjenestefolkene aldeles himmelfaldne. Vinduet stod aabent ligesom forrige Nat, Bohavet laa hulter til bulter, Nipssager og Malerier var flyttede, Bøgerne laa strøet rundt omkring, Papirerne fra Sekretæren laa i en Bunke paa Gulvet, og et Par Tøfler, som tilhørte Muriel, laa i et Vandfad med Vand.

»Hvilken forunderlig Historie,« udbrød Frøken Wylde, medens vi andre stod maalløse.

Emmas Beretning var den samme, som den foregaaende Dag. Det mærkeligste af det hele var, at der atter intet syntes at være taget. Hvad kunde Tyvene søge efter?«

»Skal vi nu sende Bud efter Politiet, Frøken?« spurgte Murdon i en Tone, der udtrykte, at det burde være sket før.

»Ja, det skal vi,« svarede Frøken Wylde med

Eftertryk.

»Det, som vi først skulde have at vide, Frøken,

er, om det virkelig har været Tyve,« mente Kokkepigen.

»Ja, hvad skulde det ellers have været,« svarede Frøken Wylde.

»Ja, det vil jeg ikke give mig ud for at kunne afgøre; men jeg har hørt sige, at Katte kunne gøre løjerlige Ting. Vi har netop to for Øjeblikket, den gamle og hendes Killing.

»Har De nogensinde hørt, at Katte kunne lukke en Sekretær op og tage Papirer ud,« spurgte Frøken Wylde?«

»Nej, det vil jeg just ikke sige, Frøken. Men paa den anden Side har jeg heller aldrig hørt, at Tyve har gjort Indbrud to Nætter i Træk, uden at stjæle det ringeste.«

Hertil kunde intet svares.

Frøken Wylde lod Værelset staa i den Tilstand det var, laasede Døren og sendte Bud til den nærmeste Politistation.

Jeg stod i Dagligstuen, og havde netop bukket mig ned for at gemme nogle Noder, der laa paa den underste Hylde af Nodereolen, da Mary Hill og Frøken Murdon traadte ind.

Jeg antager, at det nedhængende Bordtæppe maa have skjult mig for dem; thi Frk. Murdon begyndte straks at skælde ud.

»Man skulde virkelig tro, at Du var gal, saadan som Du ryster og skælver og løber fra den ene Stue til den anden.«

»Politiet kommer!«

»Naa, hvad saa. De vil ikke Dig noget denne Gang. Der er jo ingen Penge blevet borte her.«

Mary brast i Graad.

»Aa Tante, hvor kan Du tale saadan til mig. Det er ligesom om Du ansaa mig for skyldig.«

»Vær nu ingen Nar, Mary,« irettesatte Murdon hende i en mildere Tone. »Hvis jeg ikke vidste, Du var saa uskyldig som et nyfødt Barn, havde jeg aldrig taget Dig med her til Frøken Wylde. Men det ærgrer mig, at Du ser ud, som om Du var skyldig, med dit ligblege Ansigt, dine Krampetilfælde og dine skælvende Hænder og Læber. Tag Dig dog sammen, Barn. Politiet gør Dig dog virkelig ikke noget.«

Hun forlod Værelset og lod Mary staa hulkende tilbage. Jeg rejste mig op. Hun fo'r sammen ved Synet af mig og forsøgte paa at tørre sine Øjne.

»Jeg er bange for, at De ikke kan taale al denne Sindsbevægelse, Frøken Hill. Jeg synes, De er saa bedrøvet.«

»Jeg har gaaet saa meget igennem og — været syg,« svarede hun sagte og forsøgte paa at holde sine Taarer tilbage.

»Kan jeg ikke gøre noget for Dem. Jeg vilde saa inderlig gerne være Dem til Nytte, hvis jeg kunde?«

»Tusinde Tak, Hr. Billy, De har altid været saa elskværdig mod mig, men der er ingen, som

kan gøre noget for mig. Jeg ønsker blot, at jeg maatte dø.«

»Dø?«

»Ja, der er saa meget Sorg til i Verden.«

Vi hørte Tjeneren træde ind i Spisestuen, ledsaget af Politibetjenten og Mary forsvandt.

Murdon og jeg var til Stede ved Samtalen mellem Frøken Wylde og Politibetjenten, en høj mørk Mand med Dobbelthage og Whiskers.

Efter at have undersøgt Værelset nøje, spurgte han om Tjenestefolkenes Antal, og om Frøken Wylde havde Tillid til dem. Saa gik han ud i Køkkenet, gjorde forskellige Spørgsmaal, eftersaa Laasene paa alle Dørene, undersøgte Vinduerne udvendigfra og gik omkring i Haven.

»Et af to, Frøken,« sagde han, da han var færdig med sine Undersøgelser, »enten er det gjort af nogen i Deres eget Hus, eller ogsaa er det et Puds, Naboerne har spillet Dem. Det sandsynligste er, at Gerningsmanden er en fra Huset her.«

»Umuligt!« faldt Frøken Wylde ham i Talen. »At mistænke nogen af de unge Mennesker, som er i Besøg hos mig, vilde ligefrem være en Fornærmelse, og hvad Tjenestefolkene angaar, vil de ligesaa lidt finde paa den Slags Streger her i Huset, som Frøken Murdon eller jeg selv.«

»Naa, ja jeg har nu mine egne Meninger om den Sag; men inden jeg gaar videre, vil jeg gerne udbede mig en Samtale Dem i Enrum, Frøken.«

Vi lod ham være alene med Frøken Wylde.

Frøken Murdons Stemme havde en bitter Klang, da hun sagde:

»Maaske Manden har i Sinde at beskylde enten Dem eller mig for det, Billy.«

Vi fik senere, da alt var forbi, at vide, hvad det var han havde i Sinde, og jeg kan ligesaa godt straks sige det her. Han havde besluttet sig til at holde Vagt samme Nat i Haven; men han ønskede, at det skulde være en Hemmelighed for alle, undtagen for Frøken Wylde, og paalagde hende strengt ikke at omtale det til nogen.

»Men hvad Nytte er det til, naar De dog tror at Tyvene kommer indefra?« spurgte Frøken Wylde?»

»Fordi der er Sandsynlighed for, at de gaar ud den Vej,« svarede han, »i hvert Fald smækker de jo Dørene og Vinduerne op hver Gang, og saa er jeg der, parat til at falde over dem.«

Mary Hill blev daarlig op ad Dagen, og Emma tilbød at vaage hos hende om Natten, for det Tilfælde, at hun skulde komme til at trænge til et eller andet.

Vi andre gik i Seng til sædvanlig Tid, ganske uvidende om, at Politibetjenten holdt Nattevagt i Haven. Der skete imidlertid intet.

»De har lugtet Lunten,« sagde Politibetjenten næste Morgen til Frøken Wylde. »Imidlertid tror jeg ikke, at De vil blive foruroliget igen. Hvem det end er, har de næppe Lyst til at udsætte sig for videre Ubehageligheder, efter at Sagen er kommet i Politiets Hænder.«

»Det haaber jeg heller ikke,« svarede Frøken Wylde, »hvis blot de ved det.«

»De ved mere end det, Frøken, tro De mig, vær De blot ganske rolig.«

Men han tog fejl. Den næste Morgen blev Bibliotheket igen fundet i den selvsamme uordentlige Tilstand som før — alt var kastet hulter til bulter mellem hinanden; men intet var taget. Frøken Wylde forholdt sig tavs og sagde kun, at hun atter vilde henvende sig til Politiet.

Da Vognen holdt for Døren, bad Frøken Wylde, der var i Overtøj, mig om at ledsage hende.

»Ved Du, hvad jeg har i Sinde, Billy?« spurgte hun, da George havde sat Hestene i Bevægelse.

»At køre til Politiet,« svarede jeg.

»Nej, Billy. Min Mening er — ligesom Politibetjenten — at vi maa søge Urostifteren i Huset selv. Jeg har bedt Dig køre ud med mig, for at vi kan tale om Sagerne. Jeg forstaar ikke, hvordan det hænger sammen, for jeg synes, jeg gerne kunde sætte mit Liv i Pant, baade for Tjenestefolkene og for jer andre. Jeg har i Sinde at vaage i Bibliotheket i Nat; men da jeg ikke er sikker paa mine Nerver, naar jeg skal sidde ene og vente paa Tyve, vil jeg bede Dig, om Du ikke ogsaa vil blive oppe og gøre mig Selskab?«

»Med Fornøjelse, Frøken Wylde; men skal jeg ikke hellere holde Vagt alene uden Dem.«

»Nej, nej! Du skal blot holde mig med Selskab, og der er ikke en Sjæl, der maa faa det

mindste at vide om det, ikke en Gang Frøken Murdon.«

Alle i Huset var gaaet til Ro, med Undtagelse af Frøken Wylde og jeg, der sad i det mørke Bibliothek Side om Side. Ilden var i Færd med at dø hen; vi sad med Ryggen mod Døren, hun i en Lænestol, jeg i en anden. Sekretæren stod ligeoverfor Kaminen med Nøglen i Laasen, som sædvanlig. Vinduet, der var lukket og stænget, havde vi paa venstre Haand, Døren paa højre, og der stod et Bord i Midten af Værelset. Vi kunde lige skimte Genstandens Omrids i det svage Skær af Ilden.

»Lader De altid Nøglen sidde i Sekretæren?« hviskede jeg.

»Altid, der er intet at tage. Min Pengekasse staar der som oftest, men den er altid aflaaset. Det er nok bedst vi er helt stille, Billy.«

Vi sad i en dødlignende Tavshed. Det svage Skin fra Ilden døde bort og gav Plads for et fuldstændigt Mørke. Det var trættende, at holde Vagt, hver Time blev saa lang som en Evighed. Klokken slog tolv, et, to! Jeg vilde have givet meget, for at faa Lov til at falde i Søvn. Blot at sige et Ord til Frøken Wylde vilde være en Lettelse, og jeg glemte hendes Forbud.

»Tror De paa Spøgelser, Frøken?«

»Jeg tror paa Gud, Billy, og paa, hvor godt det er at vide, at han er med os i Mørket.«

Næsten samtidig med de sidste Ord, opfangede jeg Lyden af en svag Bevægelse udenfor,

omtrent som om nogen kom ned ad Trapperne.

Jeg greb Frøken Wylde i Armen.

»Stille, jeg hører noget. Det kommer vist.«

Døren aabnedes sagte. En hvid Skikkelse stod paa Dørtærskelen; vi kunde se den i Lyset fra Gangvinduet udenfor. Hvem eller hvad det var, havde vi ikke den fjerneste Anelse om. Den lukkede Døren efter sig og sneg sig langsomt gennem Værelset hen til Vinduet. Vi sad i aandeløs Tavshed. Frøken Wylde havde grebet min Haand og holdt den fast i sin.

Saa blev Skodderne forsigtigt trukket fra, og Vinduerne lukket op paa vid Gab. Maanelyset strømmede ind og oplyste Værelset, saa det blev klart som Dagen. Vi saa nu tydelig den hvide Skikkelse, og genkendte — Mary Hill i Natkjole og med bare Fødder. Hendes Øjne var rettede lige mod os, og jeg ventede fuldt og fast, at hun skulde faa et Tilfælde af Skræk, ved at se os, og falde død om eller give sig til at skrige.

Men nej. Hun tog ikke Spor af Notits af os. Sindigt og methodisk begyndte hun at undersøge Værelset, som for at lede efter noget. Først tog hun Sirtsesbetrækket af den nærmeste Stol og rystede det, saa drejede hun Stolen om og følte overalt paa den, saa tog hun en ny Stol og gik saaledes videre. Da hun kom til Sekretæren, drejede hun Nøglen om, trak en af Skufferne ud, aabnede alle de Papirer, den indeholdt, rystede dem ud, det ene efter det andet, og lod dem

falde. Det løb mig koldt ned ad Ryggen. Var det hende selv eller hendes Genfærd, der udførte alt dette? Hvorledes kunde det være, at hun ikke saa os? Hendes Øjne var jo dog vidtaabne. Da hun skulde til at begynde med den næste Skuffe, og stod med Ryggen vendt imod os, hviskede Frøken Wylde til mig:

»Kom lad os gaa, Billy, men pas paa ikke at gøre Støj.«

Vi listede forsigtigt ud. Frøken Wylde trak mig ind i Spisestuen. I Skæret fra Lygten udenfor Vinduet, kunde jeg se, at hun var ligbleg.

»Nu forstaar jeg det altsammen, Billy. Hun gaar i Søvne.«

»I Søvne?«

»Ja. Hun aner ikke, hvad hun gør. Men det var godt, at vi gik, for naar hun var kommet hen til den Del af Værelset, hvor vi befandt os, kunde hun have opdaget os og være vaagnet. Det kunde have haft de alvorligste Følger.«

»Men hvad søger hun efter, Frøken Wylde?«

»Det ved jeg ogsaa. Efter en Banknote.«

»Men — hvis hun virkelig sover, hvor kan hun da gaa omkring og søge paa den systematiske Maade? Hendes Øjne er jo vidtaabne, og det ser ud, som hun virkelig undersøgte de Ting, hun holdt i Haanden.«

»Ja, hvordan det hænger sammen, kan jeg ikke nærmere forklare, Billy; men man siger, at Søvngængere virkelig kan se i sovende Tilstand. Naar de vaagner, har de absolut ingen Anelse

om, hvad de har gjort. Dette er ikke det første Tilfælde af den Slags, jeg har været Vidne til. Hun lukker Vinduerne og Skodderne op, for at skaffe Lys.«

»Men hvordan kan hun vide i sin Søvn, at hun kan skaffe sig Lys paa den Maade?«

»Jeg kan ikke forklare det, Billy; jeg ved kun, at det er saaledes. Gaa nu op i Seng, saa skal jeg fortælle Dem Marys Historie i Morgen. Godnat.«

Det forholdt sig virkelig saaledes. Mary havde gjort det hele i Søvne. Og det, hun søgte efter, var en Banknote.

Der, hvor hun havde opholdt sig som Lærerinde for Børnene, var der bortkommet en Banknote til et temmelig stort Beløb. Hendes Frue havde ligefrem beskyldt hende for at have taget den, og hun, der af Naturen var frygtsom, blev aldeles overvældet af Sorg og Skam. Hun ledte uafladelig Dag ud og Dag ind efter Banknoten paa selv samme Maade, som hun havde gjort det i Søvne. Efter nogen Tids Forløb, blev hun syg og fik høj Feber, der kun med den største Vanskelighed forhindredes fra at slaa sig paa Hjernen. Saasnart hun var rask nok til det, fik Frøken Murdon hende flyttet til Frøken Wyldes Hus; men Følelsen af at være brændemærket, vedblev stadig at forfølge hende. Samme Dag, Richard tog bort, fik hun hans Soveværelse i Stedet for det, hun tidligere havde haft i Forening med Frøken Murdon, og om Natten, da der ingen var

til at forhindre det, gik hun i Søvne ned for at søge. Bibliothekets Beliggenhed svarede nøjagtig til det Værelse, fra hvilket i sin Tid den omtalte Banknote var forsvundet; i sin urolige Søvn maa den stakkels unge Pige have tænkt sig, at det var det samme Værelse, og derfor listet sig ud for at fortsætte den evindelige Søgen, hun tidligere i vaagen Tilstand havde begyndt. Den Nat, Politibetjenten holdt Vagt i Haven, vaagede Emma hos Mary — derfor hændte der intetsomhelst. Emma fortalte senere, at den unge Pige to Gange var staaet op i Søvne og havde villet gaa hen til Døren, men at hun hver Gang havde ført hende tilbage igen.

En Læge blev tilkaldt; thi den Hjernerystelse, hun tidligere var undsluppet, syntes nu at ville angribe hende. Han var af den Mening, at hun af Naturen ikke var Søvngængerske; men at den sjælelige Lidelse, der havde angrebet hendes Hjerne og hele Organisme, i Forbindelse med Skrækken over at møde Politibetjenten i Theatret, havde fremkaldt det samme Resultat.

Madeline Tristram.

Der sad en ung Pige i det smukke, hvide Værelse, med de høje Vinduer aabne ud mod de grønne Træer og Buske, da Maverley traadte ind. Hvor var der kønt derinde, køligt som i det indre af en Perlemuslingskal, og den unge Pige selv i sin sort og hvidblomstrede Dragt var lutter Foraar og Solskin. Maverley, der lige kom fra en lang kedsommelig Rejse til London, var i udmærket Humør.

Den unge Dame, som øjensynlig ogsaa var Gæst, rejste sig med sin Bog i Haanden og stod et Øjeblik og saa stift paa ham, som om hun ikke rigtig vidste, hvorledes hun skulde optræde. Maverley saa paa hende igen; men han fik nu en ubehagelig Fornemmelse ved Synet, det var som om hans lyse Humør var blæst væk med det samme, og som om han gennem hendes Øjne modtog en Advarsel fra en anden Verden.

Det var i og for sig latterligt, at føle et instinktmæssig Gys ved at se paa en ung Dame, som var meget smuk, ja, ligefrem at blive angst for hende; Maverley var tilmed langt fra at være

nervøs, og han vidste med sig selv, at han ikke var let at gøre bange.

Hun havde glat, sort Haar, et smalt, hvidt Ansigt og besynderlig blege og mærkelig skinnende Øjne, og nu, efter at de havde staaet lige over for hinanden et Øjeblik, som forekom ham langt, gik hun væk fra Vinduet og forsvandt ud i det straalende Dagslys. Maverley maatte næsten le af sig selv, for han var virkelig blevet angst.

Der blev imidlertid ikke Tid for ham til nærmere at analysere det Puds, hans Nerver havde spillet ham; thi hans Værtinde kom ind fra en Køretur, ivrig efter at hilse paa ham. Mrs. Graham og Maverley var gode, gamle Bekendte og jævnaldrende, skønt han efter sit Ophold i Indien saa ud til at være mere end fyrretyve Aar. Mrs. Graham og mange andre med hende troede, at Maverley var blevet meget skuffet, da hun havde valgt Graham i Stedet for ham; saa meget er vist, at han holdt af hende som en Kammerat, men at han ogsaa satte Pris paa hendes Mand, og at han interesserede sig stærkt for, at det gik dem begge vel her i Livet.

Constance havde, som han ogsaa sagde hende, næsten ikke forandret sig i de fem Aar, som var forløbet, siden deres sidste Møde — de samme godhjertede blaa Øjne, den fintformede Næse og Hage, den smukke, gennemsigtige Hudfarve. Hun sørgede for at han fik The, medens han sad og fortalte løst og fast om sit Liv i Indien, hvor han som højtstaaende Embedsmand

havde et stort Ansvar. Eller ogsaa hørte han interesseret efter, naar hun fremkom med sine originale Meninger og Beretninger om Livet hjemme, som han ikke havde hørt noget til i de sidste fem Aar.

»Og nu vil De blive her i det mindste en Maaned, ikke sandt,« sagde hun, »Graham gør Regning paa det, og De kan jo altid holde Dem til ham, hvis Folk keder Dem. Vi venter en hel Del Gæster.«

Maverley havde drukket sin The, og sad nu og lænede sig tilbage i Stolen med Hænderne op om Nakken.

»De er magrere og brunere, men kønnere end før,« sagde Mrs. Graham, »jeg kan godt lide det spidse Skæg, Vivian; det gør, at De ser diplomatisk ud, hvilket er meget heldigt for en saa impulsiv, varmhjertet Person, som Dem; det holder Folk paa Afstand.«

»Ja, jeg holder nu af at have dem i Nærheden, ved De nok; men à propos, Gæster, Constance, hvem var den mærkværdige unge Dame, som sad her, da jeg kom?«

Han følte nu ikke længer nogen Uhygge ved at tænke paa hende, og det var egentlig mere af Nysgerrighed, han spurgte.

Mrs. Grahams blaa Øjne saa et Øjeblik undersøgende paa ham, og syntes at udspørge ham med en Nysgerrighed, der var større end hans egen; men hun tog sig i det og gav sig hastigt til at fylde Thepotten fra Kedlen, idet hun spurgte:

»Hvilken ung Dame? Der er fire i Huset indbefattet min egen Gladys, som De jo nok kan huske.«

»Hun var høj og slank, sort og hvid, med meget store, vidtaabne Øjne.«

»Aa, min Niece. De kan nok huske stakkels Hugh, som døde for to Aar siden; det er hans Datter, Madeline Tristram. Jeg har taget mig af hende, og hun bor nu her hos mig. Hendes Moders Slægtninge, som havde hende i Begyndelsen, formaaede ikke at gøre hende lykkelig; de er mere selskabelig anlagte, og Madeline bryder sig ikke om at komme ud. Hun har nu været her et Aars Tid; men hvorfor siger De mærkværdig,« tilføjede Mrs. Graham?«

Maverley følte, at der laa en ubevidst Bebrejdelse i Spørgsmaalet.

»Aa, jeg ved ikke; hun er skøn, mærkværdig skøn.«

»Ja, det er hun,« sagde Mrs. Graham, og efter et Øjebliks Pavse fortsatte hun: »Hun er en ualmindelig godt begavet Pige og hun er god, hun arbejder altid paa et eller andet kedsommeligt Velgørenhedsarbejde, og jeg synes næsten det er Synd, at hun skal spilde sin Ungdom og Skønhed paa en saa utaknemmelig Gerning, som i vore moderne, systematisk arbejdende Velgørenheds Institutioner; men det lader til, hun holder af det.«

»Ja, hun er virkelig vidunderlig smuk,« gentog Maverley.

Han saa ikke Miss Tristram igen, før ved Middagstid. Hun var den sidste, som kom ind, og gik hen til en Gruppe, bestaaende af Gladys og Mary Gray, som var grim — hun havde fremspringende Tænder, men hun saa klog ud, og Frances Goldworthy, som var smuk og meget ung, og som var optaget af en Kærlighedsaffaire, der endnu ikke var afgjort, med den unge Collin Thornton. Den Gruppe virkede frisk og indtagende, og stod som en smuk Baggrund mod alle de gifte Par. Der var dog endnu nogle Ungkarle i Selskabet, nemlig Sir Archie Fletwood, en munter Fyr og en Søn af en nærboende Godsejer. Lamperne var endnu ikke blevet tændt, og Dagligstuen laa kølig i Tusmørkets Belysning. Ude fra de duggede Græsplæner hørte man Grahams yngste Børn raabe og le. Miss Goldworthy var ivrig i Snak med Thornton, og Passiaren gik i det hele taget godt, da Madeline Tristram traadte ind. Den unge Pige var igen klædt i hvidt, men i en mærkelig Slags hvidt, som man i Halvmørket knapt kunde skelne fra hendes Arme og Hals. Maverley syntes, hun gjorde et underligt, ensomt Indtryk, da hun kom gaaende ned igennem den lange Sal, smilende roligt og vedblivende, men som om hun ikke smilte til nogen. Gud forbarme sig, hvor hun var skøn, og det var maaske Grunden til, at hendes Indtræden vakte en vis Opsigt. Folk vendte sig ganske naturligt om, for at se paa hende, og vekslede en Replik eller to om hende.

»De er nok ikke formelt forestillet for min Niece, Vivian?« sagde Mrs. Graham og holdt den unge Pige tilbage med Haanden, idet hun passerede forbi, øjensynlig paa Vejen ned mod en ensom Stol i Nærheden af Vinduet.

»Nej, ikke formelt,« sagde Maverley smilende.

»Det er en af mine gamle Venner, Madeline,« tilføjede Mrs. Graham, idet hun vedblev at holde den unge Pige i Haanden.

»Jeg har kendt Deres Fader,« sagde Maverley, medens de blege, skinnende Øjne hvilede paa ham.

Hun svarede ikke, men vedblev uden Forlegenhed at smile stille; det var, som om hendes Læber var stivnede i denne svage Smilen.

»Jo, jeg har kendt ham nede i Indien,« gentog Maverley; »jeg har tilbragt en hel Del af mit Liv dernede.«

»Madeline er født i Indien,« sagde Mrs. Graham og klappede hende paa Haanden.

»Det var før min Tid; det maa have været, medens jeg var i Skolen paa Eton.«

»Ja, Madeline er tre og tyve,« oplyste Mrs. Graham, »og hun blev bragt fra Indien, da hun kun var nogle faa Maaneder gammel.«

»Aa ja, det er sandt,« sagde Maverley, »jeg husker nu, at Hugh Tristrams Kone døde i Indien.«

Den unge Pige saa roligt fra den ene til den anden, medens de talte om hende, og han begyndte igen at føle sig ubehagelig berørt ved hendes Tavshed. Han maatte se at beherske sig,

ellers vilde hans Nerver maaske igen spille ham et Puds, og det var ligesom for at berolige sig selv, at han smilede til hende, da han igen mødte hendes Øjne. Saa slap Mrs. Graham hendes Haand, og hun gik sin Vej til det ensomme Sæde; men hun bøjede sit Hoved ned mod Vinduet, for ligesom at holde Øje med Børnene, der legede paa Græsplænen.

Maverley spurgte sig selv, hvad der var i Vejen med ham; hvad var det dog, han havde følt under det tavse Møde? Han vilde ikke besvare sig selv Spørgsmaalet, og hverken han eller Constance talte mere om Madeline Tristram.

Ved Middagsbordet sad han ved Siden af Mrs. Parflew, Rektorens Kone, og langt nede ved Bordet kunde han se Miss Tristram. En af de unge Fyre sad ved Siden af hende, og det lod til at falde ham let at underholde hende, skønt hun kun svarede ham med sit evindelige Smil. Mrs. Parflew lagde Mærke til, at han stadig havde sine Øjne den Vej ned af, og tilsidst sagde hun med sagte Stemme:

»Det er en besynderlig Pige, synes De ikke?«

Det var altsaa ikke blot i hans Indbildning; men han tog sin Tilflugt til den samme Bemærkning, som om Eftermiddagen:

»Hun er usædvanlig smuk.«

»Ja, er hun ikke?« sagde Mrs. Parflew og tilføjede: »Hun siger aldrig noget, er det ikke mærkværdigt?«

»Aldrig?«

»Ja, jeg har hørt hende tale; men jeg mener, man lægger Mærke til saa lidt hun siger. Hun er mystisk. Man kan vanskelig beskrive, hvorledes. Hun holder ikke af at komme i Nærheden af Folk. Hun vil gerne hjælpe, men det maa være indirekte.«

Derefter vendte Mrs. Parflew sig om til sin Nabo paa højre Side.

Der gik nu en tre Ugers Tid, i hvilke Maverley vogtede paa Miss Tristram. Om Morgenerne saa man hende ikke, saa var hun formodentlig ude paa Velgørenhedsarbejde. Efter Lunch gik hun ud i Skoven med en Bog, og efter Femtheen red hun ud alene. Han følte sig mindre urolig ved Synet af hende, naar hun galopperede ned af Alleen i den sene Eftermiddags flakkende Belysning; det var ligesom om hun blev gladere, naar hun red væk fra Menneskene, som blev tavse, naar hun blandede sig imellem dem. Han sagde til sig selv, at dette med Madeline Tristram var ved at blive en fiks Ide hos ham, og det endte med, at han maatte tale ud med Constance om sin Galskab, og lige rent ud spørge om der var nogen Grund til den. Hvorledes skulde man i det hele taget forklare en saa udefinerlig Følelse? Han kunde blot sige, at naar han mødte disse Øjne, gik der et Slags Gys igennem ham.

En Eftermiddag, da han havde set Madeline ride af Sted, hørte han de tre andre unge Piger, der sad paa Græsplænen, tale om hende.

»Du har jo kendt hende længe, har Du ikke?« spurgte Frances Goldworthy, Gladys.

»Ja jeg har,« svarede denne, »hun har boet hos os et Aars Tid; men før den Tid kendte jeg ikke meget til hende. Hun og min Onkel har rejst en hel Del.«

Holdt de meget af hinanden?« spurgte Mary Gray, som sad og syede.

»Det tror jeg nok,« svarede Gladys og vendte sig om mod Dandie Dumond, som laa og rullede paa Ryggen.

»Hun er vældig begavet, er hun ikke? Kender en Masse Sprog og lærer alt?« spurgte Frances.

»Ja, hun er inde i en Mængde Ting,« svarede Gladys.

»Du ser mere til hende, formoder jeg, naar der ikke er andre Folk her?« spurgte Mary Gray.

Gladys, som stadigvæk sad og legede med sin Hund, svarede:

»Aa, Madeline taler aldrig ret meget med nogen.«

»Saa,« sagde Frances, »hun er vist ikke generт.«

»Aa nej, hun er ikke generт,« sagde Gladys, rejste sig, fløjtede af sin Hund og gik med sine lange, drengeagtige Skridt op mod Huset.

Da hun var forsvundet, begyndte de to Piger, hvor de slap.

»Kan Du lide hende?« spurgte Frances og skævede hen til Mary.

»Hvem?«

»Madeline Tristram.«

»Jeg vil ikke sige, jeg ikke kan lide hende,« sagde Mary.

»Saa vil jeg sige det. Jeg holder ikke af den Slags overlegne Personer. Men hvis Du ikke holder af hende, hvad er da saa dine Følelser for hende?«

»Aa, det er saa vanskeligt at beskrive; det er saa latterligt,« sagde Mary.

»Aa lad os høre det alligevel.«

»Jeg holder ikke rigtig af det.«

»Men Du maa,« sagde Frances indtrængende.

»Ja, jeg kan ikke gøre for det,« sagde Mary, »det er egentlig skrækkeligt; men naar jeg ser hende, kan jeg ikke lade være med at føle Rædsel.«

Der paafulgte nu en længere Tavshed, og Maverley ikke saa meget som drejede Hovedet. Saa hørte han Frances hviske:

»Bare Du ikke havde sagt det.«

»Hvorfor? Du føler det dog ikke.«

»Nej, men jeg forstaar, hvad Du mener, og jeg er bange for, at jeg vil komme til at føle det for Fremtiden.«

Maverley rejste sig op og gik sin Vej. Han følte, at han maatte gaa ud i Sollyset og ryste denne Mare af sig. For det var jo rigtigt. Det

var netop Rædsel, hun indgød; men Rædsel, dybere end nogen ung Piges Fantasi kunde ane.

Han mødte Sir Archie Fletwood, som tilraabte ham:

»Hallo, hvad er der i Vejen? De ser ud, som om De havde set et Spøgelse.«

»Gør jeg,« sagde Maverley med et blegt Smil; »det er Solen, der er saa varm.«

»A propos, Spøgelser,« sagde Sir Archie; »synes De ikke, det er ligesom om ens Blod fryser i Aarerne, naar man ser Miss Tristram?«

»Men Du godeste Gud, Fletwood!« udbrød Maverley.

»Ja, jeg skammer mig over mig selv,« sagde Sir Archie angrende; »men jeg kan ikke holde hende ud. Hun tager for meget paa mine Nerver; jeg er bange, jeg bliver blød.«

»Ja, De vil dog vel indrømme, at det ikke er Miss Tristrams Skyld, hvis De bliver det?«

»Jeg vil indrømme, at jeg er gal, skrupgal, hvis De vil have det; men mildest talt, hun gør mig urolig. Hendes Øjne er saa store og blege, og hun taler aldrig.«

»Jeg har hørt hende tale.«

»De har altsaa ikke den Følelse.«

Maverley skyndte sig straks med at lyve og svarede:

»Nej, det har jeg ikke.«

»Saa maa jeg altsaa være gal.«

Sir Archie tændte sig en Cigaret.

»Har De noget imod, at jeg fortæller Dem, hvad jeg er for en Æsel?«

»Fortæl væk, kære Ven, det er et højst interessant Tilfælde.«

»De lader det vel ikke gaa videre?«

»Selvfølgelig ikke!«

»Hør nu en Gang for Eksempel. Jeg vaagnede tidlig i Morges ved Daggry, og da jeg stod op og aabnede mit Vindue, saa jeg Miss Tristram nedenunder i Haven, plukkende Blomster, hvide Blomster. Det var knapt nok lyst, forstaar De, der var ingen andre, som saa hende; men jeg forsikrer Dem for, at Haaret rejste sig lodret paa mit Hoved.

»Hvad gjorde hun saa ellers da?«

Hun gik ud af Haven og forsvandt i Skoven medbringende Blomsterne. Indrøm mig, at det var højst mærkeligt.«

»Ja, maaske. Men hun har vel plukket Blomster til Huset.«

»Der findes ikke en hvid Blomst i hele Huset,« raabte Sir Archie, »jeg saa med Villie efter; men det er for Resten ikke det, hun foretager sig; det er hende selv, det er hendes Øjne og det er det, at hun ikke taler. Jeg fortjener en ordentlig Omgang for det; men jeg ligefrem hader denne uskadelige unge Pige.«

Efter endnu nogle Bemærkninger skiltes de, og Maverley gik ud i Skoven ad en Fodsti, som bragte ham ud paa Landevejen. Skolen med

de omliggende Grunde laa ikke langt fra Vejen, og i Nærheden af dem laa Kirken og en gammel Kirkegaard. En pludselig Tanke slog ned i ham. Han gik op til Kirken. Aftenen var kølig og kølede ogsaa hans brændende Pande, og en velgørende Fornemmelse lagde sig over ham, idet han standsede foran en Grav, paa hvilken der laa hvide Blomster. Paa den høje Sten stod indgraveret Navnet »Hugh Tristram«. Hans Øjne søgte Datoen paa Stenen. Det var netop i Dag Aarsdagen for Hugh Tristrams Død; det skulde han dog huske, at lade Sir Archie vide. Og alligevel; han vilde indrømme, at han vilde have følt den samme Frygt, hvis han havde set hende plukke hvide Blomster ved Daggry.

* * *

»Ja, jeg skal fortælle Dem om hende, alt hvad jeg ved.«

Mrs. Graham og Maverley sad i et lille Kabinet, hvorhen han havde fulgt hende efter Frokost.

»Ser De, det gør mig rundtosset,« indrømmede han.

»Ja, det samme vilde jeg maaske føle,« svarede hun, »hvis jeg ikke var mindre nervøs og hvis jeg ikke var i Besiddelse af en udpræget logisk Tænkeevne. Jeg haabede nu, at De vilde have været forskellig fra andre Mennesker. Børnene finder hende besynderlig, og Gladys har lagt Mærke til, at fremmede finder hende end mere mærkelig; men Folk i al Almindelighed

kan blot ikke lide hende. Hvad mig selv angaar, saa er jeg nu blevet vant til hende.«

»Men hvad er der da egentlig i Vejen?« sagde Maverley.

»Der er netop det, som De ser og mærker, at hun indgyder Frygt. Hun er ligesom et Spøgelse!«

»Er der nogen Grund til det?«

»Det synes at være hele hendes Væsen. Man kommer hende aldrig nærmere, man kan ikke. Selv jeg maa tage mig sammen, for at kysse hende. Men der er én Grund, det er i det mindste den eneste, som jeg kan tænke mig — hendes Moder, hendes Liv.«

»Hvad er der da med hendes Moder og med hendes Liv?«

»Hendes Moder var taabelig, indbildsk og smuk. Før Madelines Fødsel, blev hun en Tid lang grebet af en fortvivlet Rædsel. Stakkels Hugh, som tilbad hende, fortalte mig alting om det. Hun var overbevist om, at hun vilde dø; hun elskede Livet, og hun hadede det Barn, som vilde berøve hende det. Det hjalp ikke at ville snakke hende til Fornuft, for det var nærmest Rædsel, som dræbte hende; hun døde, kort efter at Madeline blev født. Madeline har tilbragt sit Liv med at vandre omkring i Verden, sammen med sin Fader, Guvernanter og Huslærere. Han gjorde sin Pligt ligeoverfor hende; men han saa helst saa lidt til hende som muligt. Førend han døde, fortalte han mig, at Madeline fra det Øjeblik, hun blev født, indgød ham Rædsel.«

»Du godeste Gud,« udbrød Maverley og sprang op, »er det ikke Grund nok? Hun har været forbandet fra Fødslen, ja endogsaa før Fødslen.«

»Ja det har hun virkelig været, stakkels Madeline.«

»Ved hun det?«

»Hun kan ikke have været i Tvivl om sin Faders Følelser. Han har selv fortalt mig, at han Gang paa Gang tvang sig til at være kærlig imod hende som Barn; men at hun altid gøs tilbage for hans Kærtegn, som om hun følte den Rædsel, hun indgød ham.«

»Saavel sin Moders som sin Faders Rædsel altsaa — stakkels Barn!«

»Ja, det er forfærdelig sørgeligt og unaturligt,« sagde Mrs. Graham med et Suk; »og hvad der piner mig mest er, at jeg aldrig har haft moralsk Mod til at tale ud med hende om Sagerne. Men hvad skulde jeg egentlig sige? Mit stakkels Barn, hvad er Grunden til at Folk gyser tilbage for Dig? Umuligt! Mit eneste Haab er, at hun ikke selv føler det.«

»Tror De at hun føler sig lykkelig?«

Hun forekommer mig at være fuldstændig ligeglad og uberørt af det hele.«

»Ja, men er hun det? Er hun det?« raabte Maverley og gik op og ned af Gulvet med lange Skridt.

»Ja, det er jo netop Spørgsmaalet og Grunden til, at jeg ikke tør aabne mit Hjerte for hende. Hvis hun intet havde mærket hidindtil, vilde det

jo lukke hendes Øjne op, hvad der vilde være endnu mere beklageligt. Men jeg kan ikke tro, at hun skulde føle sig ulykkelig. Et saa virksomt Menneske som hun faar sjælden Tid til den Slags Ting, og hun har jo altid et eller andet for. Hvis hun virkelig var ulykkelig, kunde hun ikke se saa ubekymret ud. Efter min Mening bestaar det forunderlig uhyggelige ved hende netop i, at hun selv ingen 'Anelse har om de Følelser, hun opvækker.«

»Ja, men har hun ikke det,« faldt Maverley hende i Talen.

Mrs. Graham trommede med Fingrene paa Bordet.

»Kære Vivian,« sagde hun saa, »siden det interesserer Dem saa meget, kunde De saa ikke selv se at finde ud af, hvorledes det forholder sig med det Spørgsmaal.«

Han stoppede op foran hende, som om han vilde læse sig til den egentlige Mening af hendes Ord i hendes nedslagne Øjne, og det var først efter en længere Pavse, at han sagde:

»Jeg tror ikke, der er nogen, hun indgyder saa megen Rædsel som netop mig.«

Mrs. Graham var ikke rigtig paa det rene med, hvad han egentlig mente med dette.

»De skulde hellere prøve paa at overvinde den Følelse,« var hendes endelige Ræsonnement.

Maverley prøvede paa at overvinde den, da han gik sin sædvanlige Eftermiddagstur i Skoven. Madelines Historie havde gjort et dybt

Indtryk paa ham og fremkaldt en inderlig Følelse af Medlidenhed og Ømhed i hans Bryst; han ønskede blot, at han maatte faa Lejlighed til at overbevise sig selv om, at den forrige Følelse af Rædsel fuldstændig havde veget Pladsen for et brændende Ønske om at beskytte og værne om den stakkels hjælpeløse unge Pige. Han skulde faa sit Ønske opfyldt, hurtigere end han anede, for ved en Omdrejning af Vejen fik han pludselig Øje paa Madeline.

Hun laa inde paa en lille solbeskinnet Plet, begravet i det tætte, bløde Græs, med en aaben Bog foran sig. Hun hverken hørte eller saa ham, men ved Synet af hende gennemstrømmedes Maverley af den samme Følelse af Tilfredshed, som da han havde set de hvide Blomster paa Graven. For det var ikke den samme Madeline man saa til Hverdags, med det underlige, ubestemmelige Smil om Læberne. Hendes Blik var løftet i Vejret, og hun fulgte med den største Interesse en lille Fugl, der fløj fra Gren til Gren; men skønt der var et alvorligt Udtryk i hendes Ansigt, saa hun glad og tilfreds ud. Pludselig fløj Fuglen sin Vej, og hun fulgte den med Øjnene saa længe hun kunde se den. Saa lod hun langsomt Hænderne glide igennem det varme bløde Græs og sukkede dybt og veltilfreds. Hun var øjensynlig lykkelig herude i Solskinnet, kun omgivet af Skovens Træer og Fugle. Han følte sit Hjerte smelte lidt efter lidt, og Taarerne kom

ham i Øjnene ved Synet af den unge, ensomme Piges Glæde.

Han stod i Udkanten af Skoven og stirrede ufravendt paa hende med tilbageholdt Aandedræt, ude af Stand til at tænke eller tale. Men, som om der paakom hende en Forudfølelse af kommende Sorger eller Frygt, skjulte Madeline pludselig Hovedet i sine Hænder og brast i Graad.

Synet af hendes Sorg, jog med et Slag alle hans tidligere ubyggelige Fornemmelser paa Flugt. Han styrtede hen til hende, idet han glemte alt med Undtagelse af hendes Sorg.

»Madeline, Madeline,« hviskede han og bøjede sig ned over hende, »hvad er der dog i Vejen med Dem?«

Hun blev liggende ganske stille et Øjeblik med Ansigtet skjult i Græsset, ligesom et overrasket og forskræmt Dyr. Der fløj en Følelse af Forlegenhed igennem ham — den unge Pige var ham jo saa fremmed, og kunde muligvis optage hans Ord som en Fornærmelse; men samtidig havde han en instinktmæssig Fornemmelse af, ikke at have kunnet handle anderledes. Det var først, da hun ganske langsomt rejste sig op, at han tilfulde begyndte at fortryde, hvad han havde gjort. For et Minut siden, havde han været paa Nippet til at tage hende i sine Arme og trykke hende til sit Bryst, og nu — trak han sig uvilkaarligt tilbage fra hende.

Madeline løftede Hovedet og saa paa ham med et Udtryk af den dødeligste Skræk.

»Sig mig, hvad er der i Vejen med Dem? Jeg vil vide det, De skal sige det,« gentog han heftigt.

Medens han talte, trak hun sig langsomt tilbage fra ham og lænede sig op til det nærmeststaaende Træ.

»Hvorfor ser De saaledes paa mig?« vedblev Maverley. »Men saa svar mig da i det mindste,« bad han.

»Jeg er bange for Dem,« sagde Madeline.

»Bange for mig?«

»Frygten for Dem er nær ved at dræbe mig.«

»Men hvorfor. Hvad er De bange for?«

»Jeg er bange for jer alle sammen.«

Hun svarede ham paa samme Maade, som en Søvngænger vilde have svaret, med en blød, ensformig Stemme.

»Hvorfor er De bange for os alle sammen?«

»Fordi I alle sammen hader at se mig — hader mig. Men De — der gik en Gysen igennem hende — De er værre end alle de andre tilsammen. Jeg kan ikke udholde det.«

»Vi er gale begge to. Det er jo Vanvidet, som taler ud af Dem. De ligefrem hypnotiserer Folk til at være bange for Dem. Det er simpelthen ikke andet end Suggestion. Pas paa Dem selv og overvind Dem. Hele Verden vil forekomme Dem anderledes, hvis De holder inde med den sygelige Angstfølelse.«

Medens han talte, blev hans Stemme usikker; disse gaadefulde Øjne saa stadig — med det samme Udtryk — paa ham.

»Jeg er ikke bange, naar jeg er alene. Blot De vilde gaa Deres Vej.«

Maverley vendte sig langsomt fra hende og gik ind i Skoven; og denne Mand, der ikke havde grædt i Aaringer, kastede sig ned i Græsset og hulkede hjælpeløst, forbitret, fortvivlet.

Han maatte rejse næste Dag. Han, der i alle andre kritiske Perioder af sit Liv havde været i Besiddelse af et saa uomtvisteligt Mod, var nu ude af Stand til at overvinde den altovervældende Følelse af Rædsel, der truede med at gaa over til Galskab. Det var Maverleys endelige Bestemmelse, da han om Aftenen laa i sin Seng og prøvede paa at samle sine Tanker.

En efter en dukkede de op for ham. Det lykkelige Udtryk i Madelines Ansigt, hendes Sorg, hans Kærlighed til hende, hendes Rædsel for ham og hans endnu større Rædsel for hende. Hvorledes skulde han dog faa hjulpet hende, naar alt, hvad hun ønskede, var at faa Lov til at være i Fred, og naar hendes Lidelser netop bestod i Synet af de Ansigter, som gøs tilbage for hende. Jo mere han tænkte paa hendes Ungdom og Skønhed, jo mere syntes det ham umuligt at forlade hende, og dog kunde han samtidig

ikke frigøre sig for en Følelse af det uudholdelige i at leve i hendes Nærhed.

Efterhaanden trættedes han dog af disse haabløse Reflektioner, og faldt i en dyb, drømmeløs Søvn.

Han vaagnede ved at føle en Haand paa sin Skulder, medens en Stemme raabte:

»Vaagn op! Vaagn op!«

Han aabnede Øjnene og troede at drømme. Hans Værelse var oplyst af et svagt, rosenrødt Skær, og Madeline stod ved hans Seng, indhyllet i et langt, hvidt Gevandt og raabte:

»Huset brænder!«

Det var ikke mere den ligegyldige, ensformige Tone, han var vant til at høre. Denne Stemme var kort og bestemt, og syntes aldrig at have kendt til Frygt eller Ubeslutsomhed.

Medens han sprang op og tog en Slaabrok paa, rev hun Tæppet af Sengen, overhældte det med Vand fra en Kande. Saa bandt hun med hurtige, adrætte Fingre et vaadt Haandklæde om hans Hoved, saa det dækkede Næse og Mund.

»Hyl Dem godt ind i Tæppet,« kommanderede hun, »ligesom jeg har gjort.«

Han trykkede hendes Haand til sit Bryst.

»Det gælder om at skynde os. Vi har ingen anden Udvej, end at løbe tvers igennem Flammerne,« fortsatte hun.

Han aabnede Døren paa vid Gab. Et Flammehav lyste dem i Møde, og Trappen var helt omspændt af Luerne.

»For sent, for sent!« raabte hun. »Til Vinduet!«

Maverley trak hende hurtig tilbage, og lukkede Døren i for den visse Død.

»Du gode Gud, De har selv styrtet Dem i Døden,« sagde han. »Kom De op af den Trappe, gennem det Ildhav, alene?«

»Ja, ja. Til Vinduet!«

»Umuligt, det vender ud til en brolagt Gaard, og dette er det højstbeliggende Værelse i hele Huset. Jeg har altid valgt det, for den smukke Udsigts Skyld.«

De gik sammen hen til Vinduet og stirrede ned i det dybe Mørke. Himlen var rød, og den lille Sø blinkede langt nede som en lyserød Juvel.

»Aa Gud, aa Gud,« gentog Maverley, der uden at ane det, holdt hende trykket tæt ind til sig. »De kan ikke undgaa Døden. Hvorfor gjorde De det?«

Han vendte sig fra Mørket udenfor og saa hende tydelig nu i det røde Brandskær. Hendes sorte Haar faldt som en tung Kaabe om hendes klartbelyste Ansigt, over hendes Skuldre og hans Hænder. Han saa, at hun vidste, hvad der forestod, men at hun ikke gøs tilbage for det. Hun betragtede ham med et langt alvorligt Blik, saa sagde hun:

»Jeg kom for at frelse Dem, hvis det var muligt, hvis ikke, for at dø med Dem.«

»Madeline,« sagde han, »vidste Du, at jeg elskede Dig?«

»Nej.«

»Saa kom Du altsaa, fordi Du elskede mig?«

»Ja,« sagde hun stille og lagde sit Hoved til hans Bryst.

»Jeg har elsket Dig fra det Øjeblik, jeg forstod at — ja fra længe før,« sagde Maverley.

»Og jeg har elsket Dig, og vidste, at Du havde Rædsel for mig. Der er aldrig nogen, som har elsket mig. Alle Mennesker har gyst tilbage for mig, fra det Øjeblik jeg blev født, og om det saa var min Moder, saa gruede hun for mig, inden min Fødsel.«

»Der har hvilet som en Slags Forbandelse over Dig. Du som netop trængte saa meget til Kærlighed.«

»Ja, jeg har længtes efter blot et venligt Ansigt. Hvis Du vidste, hvor jeg har kæmpet, for at overvinde min egen og derigennem andres Rædsel.

»Og jeg — elendige Pjalt som alle de andre — gyste for Dig. Aa, Madeline, lad mig se paa Dig, medens der endnu er Tid. Det er dette yndige, elskelige Ansigt, som jeg har gyst tilbage for.«

Hun smilede til ham.

»Gudskelov, jeg ikke blev forbrændt paa Vejen. Det vilde have været altfor forfærdeligt, at være kommet vansiret og skæmmet til Dig. Saa vilde Du ogsaa, selv i dine sidste Øjeblikke, have gyst tilbage for mig.«

Nu var det hans Tur til at skjule sit Ansigt ved hendes Bryst.

»Jeg vilde ikke have gyst tilbage for Dig, om Du saa havde været baade blind og forkrøblet, min elskede. Madeline, Madeline, at saa megen Skønhed, saa megen Storhed, saa megen Godhed skal gaa til Grunde for min Skyld.«

»At saa mange Lidelser skal ende med saa megen Lykke,« sagde hun og trykkede sin Kind mod hans, »det er nok for mig.«

Maverley syntes han blev saa lille ved hendes store, stærke, ømme Ord.

Døden nærmede sig dem mere og mere, og de Øjeblikke de havde tilbage var snart talte.

Maverley vidste, at de ikke havde længe igen. Han kyssede hende ømt og saa hende ind i Øjnene.

»Ak, om jeg kunde have levet for din Skyld,« sagde han.

Der hørtes et Brag i Værelset, der fyldtes med en tæt Røg. Han kunde ikke se hende mere; men de klyngede sig tæt op til hinanden i det forfærdelige Mørke, som omgav dem.

Pludselig, midt under Dødskampen og medens han hørte hende stønne krampagtigt, mærkede han som et Vindpust, der nærmede sig. Røgen syntes at fordele sig, og det forekom ham, at han hørte Stemmer udenfor, der raabte:

»Er I derinde, er I derinde?«

Døren, der stod i Flammer, aabnedes med et Brag, og Maverley, der holdt den bevidstløse unge Pige i sine Arme, vaklede ud mod Luften, Lyset og Stemmerne. Ilden var blevet standset

netop paa Tærskelen til hans Værelse. Venlige Hænder hjalp ham ned af Stigen og hen over Ruiner, der dryppede af Vand. Han slap hende ikke, førend de var naaet ud i Forstuen, der var helt ukendelig med sine sværtede og vaade Vægge, og hvor hurtige Skridt, Lys, velkendte Stemmer, Latter og Graad overbeviste ham om, at de virkelig var blevet frelste. Han hørte, som i en Drøm, et Chaos af Stemmer og Udbrud.

»Aa Vivian, Vivian, at I er her begge to! Hun løb af Sted gennem Flammerne, da hun hørte, at De alene var savnet. Er det muligt, er det virkelig muligt, at hun naaede levende igennem dem.« Mrs. Graham omfavnede dem begge Gang efter Gang med skælvende Læber og taarevædede Kinder. »Den kære, heltemodige Pige.«

»Hun fandt mig, hun fandt mig!«

Maverley knælede ned ved Siden af Madeline, som de havde anbragt i en dyb Lænestol. Der var et fredeligt Udtryk i hendes Ansigt, der lyste hvidt mod det sorte Haar, og det saa ud, som om hun sov. Først nu saa Maverley, at Tæppet, som faldt af hende i Stumper og Stykker, var helt forkullet, og at hendes Fødder var bedækkede med dybe Saar. Han blev greben af en saadan Angstfølelse, at han maatte holde sig fast med begge Hænder i Stolen for ikke at falde om.

»Sig mig for Guds Skyld, at hun kun er besvimet,« stønnede han.

Mrs. Graham lyttede til hendes Hjerte.

»Ja, hun er kun besvimet, men hun er frygtelig forbrændt.«

»Hun gav ikke en Klagelyd fra sig,« vedblev Maverley, »og dog maa hun jo have lidt forfærdeligt.«

»Maaske har hun i det Øjeblik været ude af Stand til at føle noget som helst.«

»Kan hænde hun kun følte det samme som jeg, nemlig, at vi havde fundet hinanden,« mumlede Maverley.

Han saa sig om. Mary Gray og Frances Goldworthy betragtede hende med den dybeste Ærefrygt og Beundring. Sir Archie, der holdt en Armstage i Haanden, græd, saa Taarerne randt ham ned ad Kinderne. Graham, der sad lidt borte, skjulte sit Ansigt i sine Hænder, medens Gladys knælte ned foran sin Kusine, hvis Fødder hun klappede ømt og deltagende.

Den gruelige Forbandelse, der havde hvilet over hende, var udryddet for bestandig ved Synet af hendes heltemodige Opofrelse.

»Se, men se dog, hun kommer til sig selv, hun bevæger Øjnene, hun lever, hun lever,« raabte Mrs. Graham.

Madeline aabnede Øjnene. De havde set ind i Døden. Nu mødte de Livet, Lyset, Lykken og mere end det.

Kærligheden, den inderligste Kærlighed, lyste hende i Møde fra alle Ansigter, og det var i den altovervældende Følelse af dette, at hun saa op i sin elskedes Øjne.

Den uhyggelige Seng.

Jeg og min Ven havde drevet omkring i Paris' Forstæder, for at finde en af disse bekendte Spillebuler, ikke just fordi vi selv ønskede at dyrke Fru Fortuna, men mere for at se Livet og Menneskene derinde, og nu stod vi der, midt i et uhyggelig blandet Selskab. Skønt vi havde foresat os ikke at ville spille, lod jeg mig dog friste af et af »rouge et noir« Bordene; kort at melde, jeg, for hvem Penge i og for sig ingen Værdi havde, da jeg var rig og uafhængig, stod her og vandt det ene Tusinde Francs efter det andet. Min Ven kom hen til mig og hviskede til mig paa engelsk, at jeg skulde lade mig nøje med, hvad jeg havde vundet, og se at komme af Sted; men desværre, Spilledjævelen havde allerede faaet Tag i mig, og i Stedet for at lytte til hans Raad, gav jeg mig til at skælde ham saa eftertrykkeligt ud, at han gik sin Vej. Kort efter at han var gaaet, raabte en hæs Stemme bag ved mig:

»Tillad mig, min Herre, at række Dem de to Napoleoner, som De har tabt. Paa mit Æresord,

som gammel Soldat, jeg har aldrig set Magen til Held, som Deres; bliv dog ved, De sprænger Banken.«

Jeg vendte mig om, og der stod nikkende og smilende en høj Mand, klædt i en laset og pjaltet Overfrakke.

Hvis jeg ikke havde været saa ophidset, som jeg var, vilde jeg nok have opdaget, at han var et meget mistænkeligt Eksemplar af en gammel Soldat. Hans Øjne var blodunderløbne, hans Skæg og Knebelsbart uklippede og han havde Braknæse. I Stedet for kort og godt at vise ham af, gav jeg mig til at fraternisere med ham, modtog en Pris af hans Snustobaksdaase, klappede ham paa Skulderen og sagde ham, at han var en af de honnetteste Fyre, jeg nogensinde havde truffet. Og jeg fulgte hans Raad saa godt, at i Løbet af endnu et Kvarter maatte Croupieren raabe ud:

»Mine Herrer, Banken er lukket for i Aften.«

Alle Bankens Papirsedler og Guld laa nu i en Dynge under mine Hænder; hele Spillebulens flydende Kapital kunde jeg nu stikke i min Lomme.

»Men saa bind dog Pengene ind i Deres Lommetørklæde, min Herre,« sagde den gamle Soldat, medens jeg ophidset ravede i Gulddyngen.

Han fortsatte med sine beundrende Udraab om mit Held, og Enden paa det blev, at jeg inviterede ham paa en Flaske Champagne eller to. Da den anden Flaske var tømt, fik jeg en

Fornemmelse, som om jeg havde drukket flydende Ild, det var, som om hele mit Hoved stod i Flammer. Var det en Følge af, at jeg var saa ophidset, eller var min Mave i Uorden, eller var Champagnen ualmindelig slet?

»Tapre, forhenværende Kriger i den franske Armé,« raabte jeg, »jeg brænder op indvendig. Hvorledes gaar det Dem? Kan De høre, hvad jeg siger, De Helt fra Austerlitz? Lad os faa en tredie Flaske Champagne til at slukke Ilden med.«

Den gamle Soldat rystede paa Hovedet og rullede med sine fremspringende Øjne, saa at det saa ud, som om de skulde træde ud af Deres Hulninger, lagde sin smudsige Pegefinger paa sin Braksnude, raabte i en højtidelig Tone »Kaffe« og løb derpaa ind i det inderste Værelse.

Ordet Kaffe udøvede en næsten magisk Virkning paa hele det øvrige Selskab. Alle som én rejste de sig op for at gaa; formodentlig havde de ventet at profitere af min Rus, men da de nu saa, at min nye Ven passede paa mig, og forhindrede mig i at blive døddrukken, opgav de alt Haab; men hvad deres Bevæggrunde end maa have været, i hvert Fald de gik bort i sluttet Trop, og da den gamle Soldat vendte tilbage og satte sig ligeoverfor mig ved Bordet, var vi alene i Værelset. Ude i Vestibulen kunde jeg se Croupieren, som sad og spiste sin Aftensmad ganske alene.

Der var foregaaet en pludselig Forandring med

den forhenværende tapre. Han talte nu alvorligt og indtrængende, medens han før havde været støjende og opbralrende.

»De bør lytte til en gammel Soldats Raad,« sagde han; »jeg har bedt Værtinden her i Huset, en meget smuk og vindende Dame, om at lave os en ekstra stærk og god Kop Kaffe. De maa drikke denne Kaffe, førend De tænker paa at gaa hjem, det maa De, min kære og ædelmodige Ven; det er ligefrem Deres Pligt, at være fuldstændig klarhovedet, naar De skal slæbe alle de Penge med Dem hjem. Flere af de Herrer, som var her til Stede i Aften, ved, at De har vundet en enorm Sum, og skønt de til en vis Grad er udmærkede og hæderlige Fyre, saa er de dog kun Mennesker med menneskelig Skrøbelighed. Behøver jeg at sige mere? Nej, nej, De forstaar mig. Send saa Bud efter en Vogn, naar De føler Dem helt rask igen, træk Vinduerne op i Vognen, og sig til Kusken, at han skal køre Dem hjem gennem de brede og vel oplyste Gader. Naar De gør det, vil De komme velbeholden hjem med Deres Penge, og i Morgen vil De takke en gammel Soldat, fordi han har givet Dem et hæderligt Raad.«

Netop i dette Øjeblik blev den dampende Kaffe bragt ind, skænket op i to Kopper, og min opmærksomme Ven overrakte mig bukkende den ene, og tørstig, som jeg var, tømte jeg den i et Drag. Næsten i samme Øjeblik følte jeg en ubehagelig Mathed eller blev maaske snarere

endnu mere beruset, end jeg havde været. Værelset rullede rundt; det forekom mig, at den gamle Soldat sprang op og ned, som Stemplet i en Dampmaskine. Jeg blev halvt døv af en voldsom Syngen i Ørene, og følte mig i det hele taget fuldstændig forvildet, hjælpeløs og hjerneblød. Jeg rejste mig fra Stolen og støttede mig ved Bordet, for at holde Ballancen, og stammede, at jeg følte mig forfærdelig daarlig, saa daarlig, at jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde komme hjem.

»Bedste Ven,« svarede den gamle Soldat, »det vilde være Vanvid at gaa hjem i den Tilstand, De er. De kunde være ganske sikker paa, at miste Deres Penge; det vilde være den nemmeste Sag af Verden, at udplyndre Dem og saa myrde Dem. Jeg har i Sinde at overnatte her, gør De det samme. De har nogle ganske udmærkede Senge i dette Hus, sov Rusen ud og gaa hjem i Ro og Mag med Deres Gevinst i Morgen; i Morgen i fuldt Dagslys.«

Jeg havde kun to Tanker, en, at jeg ikke maatte slippe mit Lommetørklæde med Pengene, og en anden, at jeg maatte lægge mig ned øjeblikkeligt og se at falde i Søvn. Jeg modtog derfor gladeligt hans Forslag om Sengen, støttede mig til hans Arm og bar mine Penge med i den anden Haand. Med Croupieren i Spidsen, gik vi igennem nogle Gange, op ad en Trappe og ind i det Soveværelse, hvor jeg skulde residere. Soldaten trykkede mig hjerteligt i Haanden, og

foreslog mig, at vi skulde spise Frokost sammen den følgende Dag, og derefter forlod han mig med Croupieren.

Jeg løb hen til Servanten, drak noget af Vandet i Vandkanden, heldte Resten ud i Fadet og stak mit Hoved ned i det, satte mig derefter ned paa en Stol og forsøgte at samle mig. Jeg følte mig snart bedre, baade den forandrede Luft og det dæmpede Skær fra det enlige Lys i Stedet for Salonens Masser af Gasblus i Forening med det kolde Vand, hjalp forunderligt paa min Tilstand. Matheden gik over, og jeg begyndte at føle mig som en tænkende Skabning igen. Min første Tanke gjaldt Faren ved at tilbringe Natten i et Spillehus, min anden den endnu større Fare, ved at forsøge paa at komme ud, efter at Huset var lukket, og ved at gaa hjem alene gennem Paris' Gader med en meget stor Sum Penge paa mig. Jeg havde sovet værre Steder end dette her paa mine Rejser, saa jeg bestemte mig til at lukke og barrikadere Døren, og løbe Risikoen indtil den næste Morgen. Jeg kiggede ind under Sengen og i Skabet, saa efter at Vindueskrogene var lukkede, tog mit Overtøj af, satte Lyset paa Kakkelovnen og gik i Seng med min Bylt under Hovedpuden.

Jeg mærkede snart, at jeg ikke blot ikke kunde falde i Søvn, men at jeg i det hele taget ikke kunde lukke mine Øjne. Jeg var lysvaagen, hver Nerve i mit Legeme skælvede og enhver af mine Sanser syntes at være overnaturlig skær-

pet. Jeg vendte og drejede mig, ledte efter de kølige Steder i Sengen, stak mine Arme ovenpaa Tæppet, svøbte mig helt ind i det, strakte Benene og krummede Benene, alt uden den fjerneste Nytte.

Hvad skulde jeg gøre? Jeg havde ingen Bog at læse i, og hvis jeg ikke fandt et eller andet til at adsprede mine Tanker, var jeg vis paa, at jeg i den Tilstand, jeg var, vilde indbilde mig alle Slags Rædsler, og at jeg hele Natten vilde lide af nervøse Chock. I Mangel af andet, gav jeg mig til at undersøge de enkelte Dele af Værelset med minutiøs Nøjagtighed. Der var først Sengen, som jeg laa i, den havde fire Ben, og lignede ganske enhver anden Seng i Paris. Der løb en Himmel helt rundt om den, den havde ensfarvede let stivede Gardiner, som jeg huskede, at jeg mekanisk havde trukket tilbage imod de opstaaende Piller, i det Øjeblik jeg var kommet ind i Værelset. Saa var der Servanten med Marmorpladen, hvorfra noget Vand, som jeg i Farten havde spildt, endnu dryppede langsomt ned paa Gulvet; endvidere to smaa Stole, med min Frakke, Vest og Bukser slængt hen over, dernæst en Kommode med to Messinghaandtag og paa Pladen et itubrækket Porcelainsblækhus. Paa Toiletbordet et meget lille Spejl og en meget stor Naalepude. Saa var der et ualmindelig stort Vindue og et mørkt, gammelt Maleri, som jeg knap kunde se tydelig i den svage Belysning; det var en eller anden Fyr med en spansk Hat,

pyntet med en vajende Fjer. Figuren havde et skummelt Udseende, Blikket vendte opad, og han skyggede med Haanden for Øjnene, som om han kiggede op efter en høj Galge, hvor han passende selv kunde anbringes; han saa i hvert Fald ud til at fortjene det.

Fra Maleriet kom jeg til at kigge op paa Sengehimlen, det var ikke særlig underholdende, og jeg gav mig atter til at se paa Billedet. Jeg talte Fjerene i Mandens Hat, de stod ud ligesom i Relief, tre hvide og to grønne. Jeg tænkte paa, hvad han vel kunde se op efter; det kunde ikke være efter Stjernerne, saadan en desperat Fyr var hverken Astrolog eller Astronom, det maatte være efter Galgen, og han skulde sikkert meget snart hænges. Vilde Bødlen monstro beholde hans Hat og Fjerene; jeg talte atter Fjerene, tre hvide og to grønne. Men hvad var det? Du godeste Gud, Manden havde trukket sin Hat ned over Øjenbrynene. Nej, Hatten var borte. Hvor var Fjerene, tre hvide og to grønne? De var der ikke. I Stedet for Hat og Fjer var der en eller anden smudsig Ting, som skjulte hans Øjne, hans Forhoved og den Haand, han skyggede med.

Bevægede Sengen sig? Jeg vendte mig om paa Ryggen og kiggede op. Var jeg gal, fuld eller drømte jeg? Eller bevægede Toppen af Sengen sig virkelig nedad? Sank den ikke langsomt, regelmæssigt, lydløst, forfærdeligt, lige ned over det hele i hele dens Længde og Bredde,

lige ned paa mig, som laa nedenunder. Det var som om Blodet stivnede i mine Aarer. En dødelig, lammende Kulde lagde sig over mig, idet jeg vendte mit Hoved paa Puden, for at undersøge, om Sengehimlen virkelig bevægede sig eller ikke, ved nøje at iagttage Manden paa Billedet.

Det var tilstrækkeligt; den mørke, sorte, fryndsede Himmel ovenover mig var paralelt med hans Bryst. Jeg stirrede stadig aandeløst, og støt, langsomt, meget langsomt, saa jeg Billedet og Rammen forsvinde, idet Himlen bevægede sig ned foran det.

Jeg er absolut ikke ængstelig anlagt. Jeg har flere Gange været i Livsfare, og har aldrig mistet min Aandsnærværelse et Øjeblik; men da jeg først blev fuldt og fast overbevist om, at Sengehimlen virkelig bevægede sig, at den uden Ophør sank ned paa mig, saa jeg gysende, hjælpeløs, rædselslammet op paa det afskyelige Mordinstrument, der nærmede sig mere og mere, for at kvæle mig. Lysestumpen, der netop var brændt ud, slukkedes, men Maaneskinnet oplyste stadig Værelset. Længere og længere ned, uden at standse og uden Lyd, kom Sengehimlen, og Rædslen syntes at binde mig fastere og fastere til Madrassen, som jeg laa paa. Nu mærkede jeg den støvede Lugt lige i mine Næseboer.

I dette afgørende Øjeblik vækkede min Selvopholdelsesdrift mig af den lammende Tilstand, og der var lige Rum nok for mig til at rulle

mig sidelæns ud af Sengen. Idet jeg faldt sagte ned paa Gulvet, berørte Kanten af den morderiske Himmel mig paa Skulderen. Jeg rejste mig øjeblikkelig paa Knæ, og uden saa meget som at tørre den kolde Angstsved af Panden, gav jeg mig til at iagttage Sengehimlen; jeg var ligesom magnetiseret af den. Hvis jeg havde hørt Fodtrin bagved mig, kunde jeg ikke have vendt mig om; hvis jeg ved et eller andet Mirakel var blevet sat i Stand til at slippe væk, jeg kunde ikke have benyttet mig af det. Hele min Livsfunktion var i dette Øjeblik koncentreret i mine Øjne.

Hele Himlen med Frynsen rundt omkring kom ned, saa tæt ned, at jeg nu ikke en Gang kunde putte mine Fingre imellem den og Sengen. Jeg følte paa Siderne og opdagede, at det, som havde forekommet være en almindelig let Himmel, viste sig at være en tyk, svær Madras, som kun var skjult af meget let Stof og af Fryndser. Jeg saa op, og nu stod de fire Piller aldeles nøgne. I Midten af Sengehimlen var en stor Træskrue, som uden Tvivl havde arbejdet gennem et Hul i Loftet. Den virkede paa ganske samme Maade, som en almindelig Presse paa et Stof, der skal udsættes for Tryk. Det skrækkelige Apparat havde arbejdet uden at opgive den mindste Lyd; den havde ikke en Gang saa meget som knirket, da den kom ned, og der kom ikke den svageste Lyd fra Værelset oven over. Jeg stod her i Dødsstilhed i det nittende Aarhundrede i Fran-

krigs civiliserede Hovedstad, ligeover for en hemmelig Mordmaskine, hvis Mage den grusomme Inkvisition ikke kunde have konstrueret bedre. Mine Tanker begyndte at vende tilbage, og i et Sekund stod hele den morderiske Sammensværgelse i al sin Rædsel klar for mig.

Min Kaffe havde været blandet med Gift; men havde været for stærkt blandet; og jeg var blevet frelst fra at blive kvalt ved at have indtaget en for stor Dosis af et eller andet narkotisk Stof. Hvor mange Mænd, der havde vundet ligesom jeg, havde sovet i denne Seng og var aldrig blevet set siden? Jeg gøs ved den blotte Tanke!

Men snart blev mine Tanker atter optaget ved Synet af den morderiske Himmel, der igen begyndte at bevæge sig; efter at have ligget stille, jeg vil antage i omtrent ti Minutter, steg den op igen. Slynglerne, som arbejdede ved den ovenpaa, troede øjensynlig, at deres Værk var fuldbyrdet. Ligesaa langsomt og stille, som den var steget ned, hævedes den op til sin tidligere Plads. Da den naaede det øverste af de fire Piller, naaede den ogsaa Loftet; man kunde hverken se Hul eller Skrue. Sengen blev atter en ganske almindelig Seng, Himlen en almindelig Himmel, selv for det mest mistænksomme Øje.

Nu først blev jeg i Stand til at bevæge mig, til at iføre mig mit Tøj og til at overveje, hvorledes jeg skulde slippe ud. Hvis jeg blot ved den mindste Lyd røbede, at Forsøget paa at kvæle

mig var mislykket, kunde jeg være vis paa at blive myrdet.

Havde jeg allerede gjort Støj? Jeg lyttede anspændt og stirrede hen imod Døren. Nej, der hørtes ingen Fodtrin i Gangen indenfor, ingen Lyd, hverken svag eller stærk i Værelset ovenover. Absolut dyb Tavshed overalt. Foruden at jeg havde lukket og aflaaset Døren, havde jeg ogsaa flyttet en gammel Trækiste op imod den; jeg havde fundet den under Sengen At bevæge denne Kiste (jeg blev iskold ved at tænke paa, hvad den kunde være kommet til at indeholde) uden at gøre Støj, var umuligt, og i det hele taget at tænke paa at slippe igennem Huset, der nu var lukket, var afsindigt. Jeg havde kun et Haab — Vinduet. Jeg listede mig hen til det paa Taaspidserne. Mit Værelse laa paa første Sal ovenover en Stueetage og vendte ud imod en Baggade. Jeg løftede Haanden for at aabne Vinduet, vel vidende at denne ubetydelige Handling maaske indeholdt hele min Frelse; de holder nemlig godt Udkig i et Morderhus. Hvis Rammen eller Hængslerne knagede, var jeg en fortabt Mand. Det tog mig i det mindste fem Minutter at aabne det Vindue; men det lykkedes mig at gøre det ligesaa stille som en Indbrudstyv, og nu stod jeg og stirrede ned paa Gaden. At springe ud heroppe fra, vilde omtrent have været det samme som den visse Død; men der paa den venstre Side, løb et tykt Afløbsrør ned

lige forbi Vinduesfordybningen i Muren. I det Øjeblik, jeg saa Røret, vidste jeg, at jeg var frelst; jeg aandede for første Gang frit, efter at jeg havde set Himlen bevæge sig ned over mig.

Der var maaske dem, som vilde have fundet det vanskeligt og farligt nok at slippe ud paa den Maade; men for mig, der har været vant til at gøre Gymnastik lige fra Drengeaarene, var det nærmest en Spas. Jeg havde allerede faaet et Ben ud over Vindueskarmen, da jeg kom til at huske paa Lommetørklædet, som laa fyldt med Penge under min Hovedpude, og jeg var nu fast bestemt paa, at de ikke skulde falde i nogen af Slynglernes Hænder. Jeg vendte tilbage til Sengen, og bandt den tunge Bylt paa min Ryg ved Hjælp af mit Slips.

Netop som jeg havde bundet og fæstnet det, forekom det mig, at jeg hørte nogen trække Vej-ret udenfor Døren. En Gysen gennemløb mig, medens jeg stod og lyttede. Nej, der var dødsstille i Gangen, det maatte have været Natte-vinden, som sagte blæste igennem Værelset, og i næste Øjeblik havde jeg faaet godt Tag i Afløbsrenden med Hænder og Knæ.

Jeg lod mig glide sagte ned paa Gaden, og løb saa hurtigt jeg kunde hen til en Politistation, som jeg vidste laa her i Nabolaget. Tilfældigvis var en Politiassistent og adskillige Betjente oppe, saavidt jeg ved for at lægge en Slagplan i en hemmelighedsfuld Mordsag, som hele Paris netop talte om. Da jeg begyndte at fortælle mit Even-

tyr i aandeløs Fart og paa meget daarligt Fransk, kunde jeg se, at Assistenten troede, jeg var en fuld Englænder, som havde udplyndret en eller anden; men han skiftede snart Opfattelse, og førend jeg endnu havde sluttet, skubbede han alle Papirerne foran sig ned i en Skuffe, fik fat i sin Hat, gav mig, der var barhovedet, en anden, og beordrede sine Betjente til at bringe Værktøj til at opbryde Gulv og Døre med, stak sin Arm ind under min paa den elskværdigste og mest familiære Maade og førte mig ud af Stationen. Afsted gik vi gennem Gaderne, medens Politiassistenten snart lykønskede mig, snart krydseksaminerede mig.

Da vi naaede Huset, blev der anbragt Skildvagter baade foran og bag det, hvorefter Betjentene gav sig til at dundre paa Døren og raabte:

»Luk op i Lovens Navn!«

Men inden der kunde blive lukket op indvendig fra, havde Politiet sprængt Døren, og i Gangen mødte vi en dødbleg og halvt paaklædt Opvarter med Lys i Haanden. Der udspandt sig følgende korte Samtale:

»Vi kommer for at besøge den Englænder, som sover her i Huset.«

»Han er gaaet for flere Timer siden.«

»Nej, han er ikke, hans Ven er gaaet, men han blev tilbage. Vis os op i hans Soveværelse.«

»Jeg sværger Dem til, Hr. Politiassistent, han er her ikke; han —«

»Og jeg sværger Dem til, min gode Opvarter,

at han sov her; men han fandt ikke jeres Seng videre behagelig, og han er kommet til os for at beklage sig over den daarlige Seng. Han er her imellem mine Mænd, og jeg er her for at se, om der ikke skulde være et Par Lopper i hans Seng. Renandin, grib den Mand der og bagbind ham; og saa, mine Herrer, lad os gaa op.«

Vi sikrede os alle levende Væsener i Huset, først og fremmest den gamle Soldat, derefter identificerede jeg den Seng, som jeg havde sovet i, og saa gik vi op i Værelset ovenover.

Der var ikke noget som helst mærkeligt at se i det. Politiassistenten saa sig omkring og beordrede alle til at være stille, stampede et Par Gange i Gulvet, og saa opmærksomt paa det Sted, han havde stampet paa, og lod derefter Gulvet brække op netop der. Det var et Øjebliks Sag. Der var en Hulning mellem Gulvet i dette Værelse og Loftet nedenunder, igennem denne Hulning løb en Jerncylinder og inden i denne saa man Skruen, som stod i Forbindelse med Sengehimlen nedenunder. Skruen var nylig smurt, og ved Siden af laa der Haandtag omviklet med Filt, og forskellige andre smaa mekaniske Instrumenter, der alle kunde sættes sammen. Assistenten fik snart sat hele Maskineriet sammen og viste sine Mænd, hvorledes det skulde haandteres. Derefter gik vi ind i mit Soveværelse, Himlen blev sænket, men ikke saa stille, som jeg havde set det. Da jeg sagde det til Assistenten, svarede han ganske tørt:

»De maa huske paa, at mine Folk arbejder med Maskinen for første Gang, medens de Fyre, hvis Penge De har vundet, har bedre Øvelse.«

Vi overlod Huset til to Politibetjente, og medtog alle dets Beboere til Arresten. Assistenten gik med mig til mit Hotel, for at se mit Pas.

»Tror De,« spurgte jeg ham, da jeg havde givet ham det, »at nogen tidligere er blevet myrdet i den Seng?«

»Jeg har set Snese af druknede Mænd, som er blevet indbragt til Druknehuset,« svarede Assistenten. »I deres Lommebøger har man fundet Breve, hvoraf det fremgaar, at de har begaaet Selvmord i Seinen, fordi de har mistet alt ved Spillebordet. Vidste jeg blot, hvor mange af dem, der skriver sig fra det samme Spillehus, hvor De har været, har vundet, som De har vundet, er blevet indlogeret i den samme Seng som De, har sovet i den, er blevet kvalt i den, er blevet kastet i Floden, efter at have faaet et Brev, skrevet af Morderne, anbragt i deres Lommebøger. Ingen er i Stand til at sige, hvor mange eller hvor faa, der har lidt den Skæbne, som De er undsluppet. De døde har taget Hemmeligheden med dem. Godnat eller rettere sagt Godmorgen. Kom til mit Kontor igen i Morgen Klokken ni. Paa Gensyn saa længe.«

Resten af min Fortælling er snart fortalt.

Jeg blev forhørt gentagne Gange, hele Huset blev undersøgt fra Kvist til Kælder, Fangerne blev forhørt hver for sig; og to af de mindst

skyldige iblandt dem gik til Bekendelse. Det viste sig, at den gamle Soldat var Ejer af Spillebulen, og at han for mange Aar siden var blevet smidt ud af Arméen, og at han siden havde gjort sig skyldig i en Mængde forskellige Slyngelstreger. Han, Croupieren, en anden Medskyldig og det Fruentimmer, som havde lavet min Kaffe, kendte alle Hemmeligheder ved Sengestedet; det blev derimod ikke klart bevist, hvorvidt det underordnede Personale kendte noget til Kvælemaskinen, de blev derfor kun behandlede som simple Tyve og Vagabonder.

Den gamle Soldat og de to Hovedmænd blev sendt til Galejerne for Livstid, Kvindemennesket, som havde forgiftet min Kaffe, fik Tugthus, jeg har glemt i hvor mange Aar; de øvrige blev opført i Protokollen over mistænkelige Personer. Jeg selv blev i en hel Uge Løven i det parisiske Selskab; mit Eventyr blev dramatiseret af tre Forfattere, men det blev aldrig opført paa Theatret; thi Censor forbød Theaterdirektionerne at gengive Sengestedet i Spillehuset.

Et godt Resultat har jeg haft af min Oplevelse, den kurerede mig for nogensinde mere at spille »rouge et noir«. Synet af et grønt Klæde med Kort og Penge, vil altid for Fremtiden hos mig opvække Mindet om en Sengehimmel, der langsomt, men stille, glider ned for at kvæle mig.

Claudia Albrights Flugt.

Claudia Albright kedede sig — kedede sig, til hun var lige ved at gaa ud af sit gode Skind. Der var intet i New-York, som interesserede hende. Synet af en Butik gav hende Kvalme, den blotte Tanke om Sommertøj gjorde ondt i hendes Hoved, og de elektriske Buelamper foran Theatrene ligefrem pinte hendes Øjne.

Hun kendte hvert evige eneste Træ i Parken, som hun hadede paa Grund af dens regelrette, snorlige Køreveje og pyntelige Stier, og hvad Automobiludflugterne i Byens Nærhed angik, var de heller ikke opmuntrende. Om det saa var hendes Bøger, gad hun ikke se dem, og Tante Eugenie Albrights nye Morgenkjole var nær ved at gøre hende vanvittig.

»Inden der er gaaet fjorten Dage vil jeg være moden til at komme paa en Sindssygeanstalt,« tænkte Miss Albright, medens hun skænkede Kaffe for sin Tante. »Jeg er overbevist om, at jeg har mistet Forstanden til den Tid.«

Tante Eugenie vedblev ganske roligt at læse sin Morgenavis.

»Jeg maa gøre det — jeg maa — jeg maa!« Tante Eugenie bladede om.

»Egertons tog af Sted i Gaar,« sagde hun eftertænksomt. »Hvornaar synes Du vi skal rejse, Claudia?«

Siden hendes Faders Død for fire Aar siden, var Claudia hvert Foraar taget til Paris med Tante Eugenie, og var regelmæssigt kommet tilbage tidsnok til at fremvise Resultaterne af Rejsen under Saisonen i Newport. I fire Aar var hun pligtskyldigst fulgt med Tante Eugenie, skønt den gode Dames Rejser lignede hinanden som to Draaber Vand. Miss Eugenie kendte ikke til Afvigelser fra den en Gang stukne Bane, allerede i fem Aars Alderen havde hun været en fornuftig og sat lille Gammeljomfrue; men hun elskede sin Niece af hele sit Hjerte, og tilbad hende ligesaa højt, som om hun havde været hendes egen Datter.

Hun var stolt af Claudias slanke Skikkelse, af hendes lysegule Haar, hendes graagrønne Øjne og hendes sorte Øjenbryn. Hun var stolt af den unge Piges gode, gamle Navn og hendes store Formue, og hun var ogsaa stolt over hendes distingverede Væsen, hendes elskværdige Karakter og usvigelige Lydighed.

»Hvad Claudia dog er for et godt, pligtopfyldende Barn,« plejede hun at sige til sig selv med en vis indre Tilfredsstillelse over, at noget af Æren herfor skyldtes hendes egne Anstrengelser.

Men skønt Miss Eugenie elskede sin Niece højt, var hun fuldstændig blind overfor den Livslede og Træthed, som efterhaanden sneg sig ind i Claudias Hjerte.

»Nu nærmer Tiden for vor Rejse sig snart,« vedblev Tante Eugenie, »og vi har endnu ingen Planer lagt. Hvad mener Du om at fastsætte Dagen nu med det samme, Claudia, og saa sende Robert ned for at sikre os Pladser paa Dampskibet?«

Claudia knugede sine Hænder sammen og sukkede dybt. Nu var Øjeblikket kommet til at handle, hvis der overhovedet skulde handles! Et Øjeblik vaklede hun mellem den gamle Følelse af Pligt, og de nye Planer, som hun vidste vilde opvække Tantens Forfærdelse. Men saa vandt de sidste Følelser Overtaget og hun sagde:

»Du maa lægge dine Planer for Dig selv alene i Aar, Tante Eugenie, jeg tager ikke med.«

Det gav et Ryk i Miss Eugenie, saa at hun tabte sin Kaffeske. Hun stirrede med store, vidtaabne forundrede Øjne paa sin Niece, og fik sig saa endelig samlet saa vidt sammen, at hun kunde sige:

»Tager ikke med? Hvorfor dog, vi har jo rejst hvert Aar?

»Netop,« svarede Claudia, »og det er Grunden til at jeg ikke tager med denne Gang. Jeg er træt af det altsammen. Jeg afskyer Paris og

dens store Butikker. Jeg holder ikke New-York ud mere. Jeg vil væk fra det hele. Mine Nerver er som spændte Violinstrenge.«

Hvis der var faldet en Planet lige lukt ned for Miss Eugenie Albrights Fødder, kunde det ikke have overrasket hende mere. Dette kom som et Lyn fra Himlen; men efter et Øjebliks Eftertanke tog hun sig sammen og sagde:

»Skal vi da hellere tage paa Landet endnu en Gang, kære Du; det er naturligvis lidt tidligt, men — —«

»Du har ikke forstaaet mig, Tante Eugenie;« afbrød Claudia hende. »Jeg er ogsaa led og ked af Newport og vil heller ikke derhen. Du kan gøre som Du har Lyst til — uden at bekymre Dig om nogen eller noget — men jeg ønsker at være min egen Herre i en Maaned. Jeg har i Sinde at løbe væk fra det hele!«

»Være din egen Herre? Løbe væk?« stønnede Miss Eugenie med kvalt Stemme; »men hvor vil Du løbe hen, Claudia? Og skal jeg ogsaa løbe med, maa jeg spørge? I min Alder?«

Hendes Fortvivlelse og Forvirring var tragikomisk. Claudia gik hen til hende og omfavnede hende ømt.

»Nej Du skal ikke, kære Tante. Jeg tager væk alene.«

»Men det kan Du umuligt gøre, Claudia; hvad vil Folk sige?«

»Ingenting, for de faar slet ikke noget at vide,« sagde Claudia og satte sig paa Gulvet ved Siden

af sin Tante. »Hør nu en Gang, hvorledes jeg har tænkt mig det hele. Vi fortæller alle vore Bekendte, at vi tager til Vesten i Sommer, for at besøge din Familie i Montana. Det er mere end nok, og giver dem ingensomhelst Oplysninger. Efter den lange Jernbanetur, kan Du ikke taale den to Dages Tur til Hest og tager direkte ud til Landstedet, hvorhen jeg kommer om en Maanedstid. Men jeg tager ikke til din Familie, forstaar Du, for Du har jo slet ingen Familie i Montana. Det er soleklart, ikke sandt?«

»Men hvor tager Du da hen?«

»Det ved jeg ikke,« svarede Claudia henrykt. Miss Eugenie brast i Graad.

»Jeg kan slet ikke hitte rede i det mere,« hulkede hun. »Du tager alene til min Familie i Montana, som ikke eksisterer! Du kommer til at fare vild eller bliver syg eller mister dine Penge; Du ved, Du altid taber din Portemonnæ, Claudia.« Hun tørrede sine Øjne og sukkede dybt. »Og hvad skal der saa blive af Agnew Phillips?« spurgte hun med et.

Claudia slog Rynker paa Næsen.

»Agnew Phillips maa for mig opslaa sin Bopæl, hvorsomhelst han har Lyst til, naar det blot ikke er i min Nærhed, og hans to Smaapiger kommer til at se sig om efter en anden Stedmoder.«

»Hvad kommer det mig ved, jeg afskyer Agnew Phillips,« fortsatte hun og strøg sig nervøst over Haaret. »Jeg hader alle Mænd. Jeg er træt af

dem, som af alt andet, hvad enten de er morsomme eller kedelige, aandfulde eller Idioter; de er, som de var trukket ud af Næsen paa hinanden alle sammen, og der findes ikke en eneste virkelig Mand iblandt dem.«

Miss Eugenie sad som forstenet, indtil hun tilsidst sagde i en bestemt Tone:

»Jeg kan paa ingen Maade tillade Dig at iværksætte denne vanvittige Plan.«

Men Claudia, som kendte hende ud og ind og vidste, hvorledes hun skulde tages, gik hen til hende og lagde begge sine Arme ømt om hendes Hals.

»Kære lille Tante Eugenie,« hviskede hun, »jeg vil saa forfærdelig gerne; og jeg lover Dig, at jeg skal passe godt paa? Vil Du ikke nok lade mig rejse? Jeg vilde være saa lykkelig, hvis jeg maatte?«

Tante Eugenie gav modstræbende sit Samtykke.

* * *

Claudia Albright sad nærmest Døren paa det røde Fløjelssæde i den gammeldags Dagvogn, ligeoverfor en ung Pige med meget røde Kinder, en gul Bluse og en lyserød Hat.

Fra Tid til anden raabte Postillonen, en smuk velvoksen Fyr, nogle uforstaaelige Navne paa nogle smaa forunderligt udseende Stationer, og ledsagede regelmæssig disse Udraab med et Smil til den rødkindede Pige og et Sideblik til Claudia.

Claudia fandt det henrivende alt sammen; hendes eneste Tanke, da hun begav sig paa Vej, havde været Bjærgene. Til Bjærgene, hvor der hverken er Lejre eller Klubhuse eller New-Yorkere.

Hun havde bedt om en Billet til Togets Endestation, og det lod virkelig til, at hun havde fundet, hvad hun søgte, for hun var omgivet af Bjærge til alle Sider, og der saa ikke ud til at være en eneste New-Yorker i hundrede Miles Omkreds.

Hun kastede et tilfreds Blik ned af sin færdigsyede Dragt, som hun havde gjort sig de utroligste Anstrengelser for at faa fat i, nede i en af New-Yorks smaa Sidegader. Hele hendes Bagage bestod i en forholdsvis lille Kuffert, som hun selv havde pakket og som fulgte med Bagagevognen. Hun havde spist Frokost i en Jernbanerestaurant, og havde moret sig meget over at tale med en tyk Madame, som sad ved Siden af hende ved Bordet. Takket være hendes ivrige Samtale med den tykke Kone, havde hun været nødt til at løbe for at naa Toget.

Hun tænkte med Stolthed paa, at alle Tante Eugenies Spaadomme hidtil var slaaet fejl; Tante Eugenie havde forudsagt, at hun vilde blive udplyndret og holdt tilbage som Gidsel, for ikke at tale om, at hun først og fremmest vilde tabe sin Portemonnai. Kort og godt, Tante Eugenie havde været sikker paa en Mængde Ting, af hvilke ikke en eneste var gaaet i Opfyldelse endnu.

Pludselig, medens hun sad fordybet i disse Tanker, opdagede Claudia, at hun savnede sin Rejsetaske. Den var ikke ved Siden af hende paa Sædet og heller ikke under dette, og med ét gik det op for hende, hvor hun havde efterladt den — i Jernbanerestauranten ved Siden af den tykke Madame, da hun havde maattet løbe efter Toget! Tiltrods for at hun vidste, at hun havde glemt den der, rejste hun sig op, rystede sin Kjole og kiggede igen ind under Sædet. Alt forgæves naturligvis. Med højrøde Kinder og højst ubehagelig tilmode, satte Claudia sig ned igen.

»Har De mistet noget?« lød det fra den unge Pige ligeoverfor.

Claudia saa op, taknemmelig over dette Tegn paa Medfølelse.

»Ja jeg har,« svarede hun, »jeg har mistet min Rejsetaske.«

Den unge Pige slog Smeld med Tungen som Tegn paa Sympathi.

»Det er sandelig en Skam,« svarede hun; »men er De sikker paa, at den ikke staar et eller andet Sted i Vognen?«

»Ganske sikker,« svarede Claudia, »jeg har set efter.«

»Er De sikker paa, at De havde den med?«

»Ak ja,« svarede Claudia, »og min Portemonnæ laa i den.«

»Den ligger der sandsynligvis endnu,« fortsatte den rødkindede, »med mindre nogen har nappet den. Det er virkelig ærgerligt.«

»Jeg glemte den i Jernbanerestauranten,« genoptog Claudia Samtalen.

»Saa faar De den aldrig at se mere, for det er de værste Snydere, som findes paa Guds grønne Jord. Hvor langt skal De?« spurgte hun.

»Jeg — jeg ved det ikke rigtig endnu,« svarede Claudia tøvende; »men jeg tror nok, jeg tager med, saa langt Vognen gaar, hvis der er Bjærge.«

»Det samme gør jeg, til Starlightsøen. Jeg er Opvartningsjomfru paa Hotellet. Men hvor det maa være underligt ikke at vide, hvor man tager hen. Jeg ved altid, hvor jeg skal hen. Har De maaske Venner, som De skal træffe sammen med?«

»Nej, nej. Ser De, jeg var paa en — en Ferietur,« forklarede Claudia spagfærdigt.

»Naa saadan,« sagde den rødkindede unge Pige, »og nu har De tabt alle Deres Penge? Det er dog skammeligt. Hvad vil De gøre? Søge Arbejde?«

Claudia stirrede paa hende. Hun var endnu ikke begyndt at tænke over, hvad hun egentlig skulde gøre?

Pludselig blev den rødkindede endnu rødere under en pludselig Indskydelse.

»Hør her,« raabte hun aandeløst, »De skulde da vel ikke tilfældigvis kunne tale Fransk?«

»Jo, det kan jeg rigtignok,« svarede Claudia med et Smil.

»Sikken et Held,« udbrød den unge Pige, »for hun vil ikke have en, som ikke kan det.«

»Hvem er »hun«?« spurgte Claudia.

»Mrs. Hegenau. Hun er forfærdelig rig og fornem. Vent blot, skal De selv se. Hun er just ikke behagelig at omgaas; men hun betaler godt, og har gjort de mest umulige Anstrængelser for at faa fat i en eller anden. Jeg gad vidst, om De vil passe for hende?« Hendes Øjne gled hen over Claudias Skikkelse. »Jeg holder ti mod en paa, at hun tager Dem,« sluttede hun.

»Er det en — Pige, hun søger?« spurgte Claudia.

»Nej, det er en Lærerinde til den lille Pige, en fransk Lærerinde, som kan være om hende bestandig og lære hende at plapre Sproget. Hvis De virkelig kan det godt, er det et Svineheld for Dem.«

For Claudia havde denne Plan hele Nyhedens Interesse. Desuden vilde det være saa ydmygende at maatte sende Bud hjem til Tante Eugenie efter Penge. Tante Eugenie havde en frygtelig Tilbøjelighed til at sige: »Jeg sagde Dig det jo.« Men selv om Folk har visse Tanker, er det jo ikke altid en Nødvendighed at omsætte dem i Ord.

Claudias Øjne funklede af Begejstring, og Farven i hendes Kinder overgik langt den unge Piges. Hun havde rent glemt, at hun nogensinde havde kedet sig.

»Jeg vil tage Pladsen, hvis jeg kan faa den,« sagde hun og rakte sin Haand over mod den unge Pige, som trykkede den hjerteligt.

»Tusinde Tak for Deres Hjælp,« sagde hun.

* * *

Mrs. Hegenau vilde have foretrukket et Badested ved Atlanterhavet; men Rosalie blev beordret til Bjærgene. Doktoren havde nærmest været uhøflig.

»Giv hende en Jerseytrøje og et Par tyksaalede Støvler paa, og lad hende more sig, som hun har Lyst til. Plag hende endelig ikke, og frem for alt, krøl ikke hendes Haar. Det er den daglige Kamp, naar hun skal have Krøllerne lavet, som har gjort hende daarlig.

Mrs. Hegenaus eneste Indvending havde bestaaet i Ønsket om at medtage en Lærerinde.

»Blot for hendes Fransks Skyld, Doktor,« bønfaldt hun.

Mrs. Hegenau maatte være meget bekymret, naar hun nedlod sig til at bede om noget; men Rosalies blege Kinder havde virkelig gjort hende bange.

»Hm,« brummede Doktoren, »jeg afskyer Fransk; men lad gaa da.«

Den franske Lærerinde, som ledsagede dem til Starlight, blev i to Dage.

»Madame, jeg tager bort endnu i Dag. Dette er jo en ren Afkrog. Lutter Skove, en dyb Sø, et Hotel, hvor der hverken er elektrisk Lys, Elevator eller W. C. Jeg udholder det ikke, jeg forgaar simpelt hen. Jeg rejser endnu i denne Morgenstund.«

Miss Albright blev antaget paa staaende Fod, uden at Mrs. Hegenau spurgte efter Anbefalinger.

Mrs. Hegenau var ikke i Stand til selv at dømme om Udtalen, saa hun engagerede hende i god Tro. Hun lagde ikke en Gang Mærke til den unge Piges Skønhed. Efter at have været ene om at passe Rosalie i otte Dage, vilde hun have taget en Choctaw Indianerpige til Lærerinde, hvis en saadan havde tilbudt sig.

Rosalie iagttog Miss Albright meget nøje, inden hun gik op ad Trapperne. Rosalie var i Jerseytrøje, Fedtstøvler og ukrøllet.

»De krøller ikke Deres Haar, Miss Albright?« bemærkede hun tilsidst.

»Nej,« svarede Claudia.

»Hvorfor ikke?« spurgte Rosalie.

»Fordi det er unaturligt, synes Du ikke og-saa,« svarede Claudia tøvende; »desuden er det ikke saa forfærdelig fint.«

»Strækker De Armene i Vejret og siger: jeg dør, eller: jeg besvimer, naar en lille Pige kalder Dem for en Abekat?«

Claudia smilede.

»Der er aldrig nogen, som har kaldet mig for en Abekat hidindtil, det jeg ved af. Jeg tror snarere, at jeg vilde sige: Rosalie, se nu rigtig paa mig og svar mig ærligt, om jeg virkelig ligner en Abekat.«

Rosalie grundede lidt over dette Svar, saa smilede hun forstaaende.

»Lad bare Deres Hat ligge i Forstuen,« henkastede hun over sin Skulder; »jeg vil saa gerne vise Dem min Baad.«

De andre Damer paa Hotellet blev trætte af ustandselig at høre paa Mrs. Hegenaus Ros over Miss Albright.

»Hun siger, at hun har været i Paris,« fortalte hun dem nedladende. »Hun ser virkelig meget distingueret ud, synes De ikke? Og Rosalie gør alt, hvad hun siger.«

Mrs. Champion rømmede sig.

»Hun ligner et Portræt, jeg engang saa paa en Maleriudstilling, det hed »Amerikanerinde«. Jeg tilbragte en Vinter i New-York og tog meget Del i det selskabelige Liv der.«

»Jeg tænker hun er Skuespillerinde eller saadan noget lignende,« faldt Mrs. Martin hende i Talen. »Ved De virkelig intetsomhelst om hende?«

Mrs. Hegenau blev ildrød. Hun samlede sine Sager sammen og rejste sig med Værdighed, uden at bekymre sig om en Syæske, der faldt til Jorden, og hvis Indhold spredtes til alle Sider.

»Hvor jeg dog hader Sladder,« sagde hun i Forbifarten til den ældste Miss Green, som var altfor forlegen til nogensinde at ytre en Mening.

Men samtidig med Heriots Ankomst forandredes Mrs. Hegenaus Syn paa Sagerne. Hun var en meget heftig og varmblodet Kvinde, og næst efter Rosalie tilbad hun sin Broder Heriot, som var nogle faa Aar yngre end hende.«

Om Morgenen roede Rosalie og Miss Albright sædvanligvis en Tur; Claudia nød Tilværelsen i fulde Drag og morede sig over at høre paa Barnets lystige Pludren. En Dag, da de som sæd-

vanlig drev langsomt ned af Floden, var Claudia ikke rigtig oplagt til at tale; hun kunde ikke lade være at tænke paa, at Maaneden snart var udløben og hendes Frihed forbi. Efter en lang Pavse genoptog Rosalie sit Yndlingsemne og sagde:

»Jeg holder endnu mere af Onkel Larry end af Dig.«

»Det gør Du Ret i, min Stump,« svarede Claudia.

»Han kalder mig altid for »gamle Kammerat«, og saa vil han ikke have, at jeg maa gaa med Krøller. Jeg elsker ham. Han hader unge Piger. Der var en Gang en ung Pige — tænk bare, Miss Albright, en rigtig ung Pige, som friede til ham.«

»Men det skulde Du ikke tale om, Rosalie,« sagde Claudia.

Rosalie gjorde store Øjne.

»Hvorfor ikke? Moder taler altid om det. Hun skændte paa ham, fordi han ikke vilde have hende. Jeg hørte det meget godt. Hun var nemlig en rig Dame, og Onkel Larry er ikke Spor af rig.«

Claudia saa hurtigt i Vejret.

»Der er den Mand igen, Rosalie — ham fra Hotellet med det graa Skæg,« sagde hun kort; »se han gaar over Broen derhenne.«

Rosalie vendte sig langsomt om.

»Ja, det er komisk,« sagde hun, »vi møder altid den Mand.«

Men det var klart, at det slet ikke interesserede hende. Paa Hjemvejen fra Baadehuset vilde hun ikke tale om andet end sin Onkel Larry.

»Han studerer og læser evig og altid. Han har saadan nogle underlige Meninger om alting; men han er storartet alligevel,« tilføjede hun. »Han har faaet noget trykt paa Papir, men der var ingen Billeder i, kun Margel. Moder siger, at han for sin Part alene har faaet hele Familiens Hjerne. Tror De slet ikke, der er noget tilbage til mig, Miss Albright.«

Det endte med at Claudia ikke kunde lade være med at interessere sig for den Onkel, som Rosalie holdt saa uendeligt af. Rosalie var ellers nærmest en ret egoistisk lille Person, som havde en meget bestemt og ofte meget rigtig Opfattelse af alt og alle. Som oftest var alle hendes Omgivelser hende ganske ligegyldige, saa Claudia blev efterhaanden helt nysgerrig efter, at lære dette hendes Ideal at kende.

Da de kom ned til Frokost, løb Rosalie som sædvanligt i Forvejen hen til deres eget lille Bord. En høj Herre rejste sig op ved Synet af hende. Hun klyngede sig tæt ind til ham med sine tynde, smaa Arme. Da han satte hende ned igen, saa Claudia, at hendes Øjne var fyldt med Taarer.

Hun saa paa den høje Herre og smilede; hun glemte rent, at hun kun var Lærerinde.

»Det maa vist være Onkel Larry,« sagde hun.

Mrs. Hegenau lagde sig utaalmodigt imellem.

»Dette er Miss Albright, Rosalies nye Lærerinde, Larry. Min Broder Mr. Heriot.« Ved Synet af Udtrykket i hendes Broders Øjne, gik det pludseligt op for hende, at Miss Albright var meget smuk. »Det er ikke nødvendigt, at blive staaende der hele Dagen, Larry,« fortsatte hun i en skarp Tone; »Du ser ud, som Du var blevet ramt af Lynet.«

»Er de ikke ualmindelig sorte?« sagde Heriot og satte sig forvirret ned.

Han maatte senere tilstaa for sig selv, at han havde opført sig som en topmaalt Nar; men han var aldrig før blevet forelsket ved første Øjekast, og denne Tanke bragte ham ud af sig selv.

Rosalie snakkede, Heriot svarede, Claudia spiste sin Frokost og Mrs. Hegenau blev mere og mere ordknap.

Efter Frokost hagede Rosalie sig fast til sin Onkel, og afslog at forlade ham.

»Gaa nu med Miss Albright, Rosalie,« sagde Mrs. Hegenau, »jeg har noget at tale med din Onkel om.«

»Det har jeg ogsaa,« svarede Rosalie og blev, hvor hun var.

»Kom nu,« sagde Claudia tilsidst, »jeg skal ud at fiske.«

»Jeg skal komme, hvis Onkel Larry gaar med,« samtykkede Rosalie.

»Onkel Larry har slet ikke Lyst til at fiske,« sagde Mrs. Hegenau; »han kan ikke udstaa det.«

Men lidt senere, medens Claudia langsomt lod Baaden drive af Sted paa Søen, hørte hun pludselig Lyden af Aareslag og Rosalies og Heriots Latter.

»Moder ved slet ikke af, at vi er her,« raabte Barnet henrykt, »vi stak af uden videre.«

»Det lyder forfærdeligt, ikke sandt,« tilføjede Heriot, »men det er Tilfældet. Vi stak simpelt hen af. Sig mig, om det ogsaa hører med til en Lærerindes ophøjede Egenskaber, at være i Besiddelse af en særegen Samvittighedsfølelse, Miss Albright?«

Maaske vilde Claudia, hvis hun virkelig havde været Lærerinde, have rynket sin Pande, taget Rosalie med sig og være gaaet sin Vej. Men hun gjorde ingen af Delene. Solen skinnede saa varmt, der var ingen andre paa Søen, og de to Mennesker, der kom roende i den lille Baad, lod til at være saa glade ved Synet af hende.

Den næste Dag gik de til »den lille Udsigtshøj«. Den tredie til en fjerntliggende Forpagterbolig; men den fjerde Dag var Claudia forsvundet. De søgte efter hende overalt, og det var et trættende og møjsommeligt Arbejde. De stødte flere Gange paa Manden med det graa Skæg, som ogsaa syntes at lede efter nogen. Rosalie, som saa sin Onkels ellers saa glade Ansigt mørkt og overskyet, henkastede let:

»Hvor det er ensomt, Onkel Larry, og hvor jeg dog savner Miss Albright?«

»Gør Du, min gamle Ven,« sagde Heriot og tog hendes lille Haand, »det gør jeg saamænd ogsaa.«

Tilsidst fandt de Claudia siddende paa en væltet Træstamme med en Bog i Haanden. Hun blev først rød, saa bleg ved Synet af dem.

»Vi har søgt efter Dem allevegne,« begyndte Rosalie allerede i lang Frastand, »vi er trætte og varme og gnavne. Det var en Skam af Dem, at løbe Deres Vej. Hvorfor gjorde De det, Miss Albright?«

Claudia svarede ikke. De to ivrige Ansigter bragte Graaden op i Halsen paa hende.

»Hvorfor løb De Deres Vej, Miss Albright?« gentog Mr. Heriot ganske sagte.

Tilsidst svarede Claudia, og hendes Stemme lød højere og klarere end sædvanligt:

»Jeg har siddet og tænkt,« svarede hun, »og har nu besluttet mig til at tage hjem.«

»Hvorfor?« sagde Heriot.

»Jeg kom kun for en Maaned. Min Familie vilde undre sig, hvis jeg blev længere borte. Jeg maa rejse.«

Der blev en lang Pavse, saa lagde Heriot sin Haand ovenpaa hendes.

»Jeg kan ikke lade Dem rejse,« sagde han, »jeg kan ikke.«

Claudia saa paa hans Haand, som laa ovenpaa hendes, og det var hende ikke muligt at faa et Ord over sine Læber.

Pludselig blev Stilheden afbrudt af en skarp

Stemme. Mrs. Hegenau, der intetanende kom gaaende ud fra Skoven, dumpede med et Slag lige ned i Situationen, og blev saa rasende, at hun rent glemte sig selv.

»Lawrence, Heriot, vil Du slippe hendes Haand. Hører Du! Jeg siger, Du skal slippe hendes Haand. Kom her, Rosalie. Jeg er rystet og mere end det, over hvad her gaar for sig. Vi kunde ligesaa godt være blevet myrdede i vore Senge! De rejser den Dag i Morgen.«

Det sidste blev henvendt med Eftertryk til Claudia, som, under Indtrykket af den Haand som holdt hendes, stadig var ude af Stand til at forsvare sig.

Mrs. Hegenau holdt inde et Øjeblik for at trække Vejret. Saa tog Heriot Ordet:

»Dersom Du siger et eneste Ord til Gertrude, vil Du komme til at angre det Resten af dit Liv. Nu har jeg advaret Dig. Jeg har ladet Dig gøre og snakke hidindtil, som Du havde Lyst, fordi jeg har holdt meget af Dig; men Du har ingen Ret til at blande Dig ind i dette. Da Du kom, skulde jeg lige til at fortælle Miss Albright, at jeg elskede hende. Dersom hun tillader det, vil jeg sige det nu — at jeg har elsket hende af hele mit Hjerte, fra det Øjeblik jeg saa hende første Gang. Jeg har aldrig elsket nogen anden, vil heller aldrig komme til det.« Heriot havde glemt sin Tilhørerkreds, han saa blot Claudia. Han tav stille og saa paa hende. »Sig, at Du vil blive min Hustru, kære Claudia,« bønfaldt han.

Claudia løftede Hovedet, saa paa ham og paa Mrs. Hegenau, til hvem hun sagde:

»Mrs. Hegenau, det gør mig meget ondt at have mishaget Dem. Det er uden al Skyld fra min Side, og jeg kan saa godt sætte mig ind i Deres Følelser. Jeg rejser med det samme.«

»Der gaar intet Tog,« sagde Heriot hurtigt.

»Jeg kan tage en Vogn og køre over til Shicksham, hvorfra der gaar et Nattog. Farvel Mrs. Hegenau. Min bedste Tak for al Deres Venlighed. Farvel, kære lille Rosalie.«

Rosalie gengældte hendes Omfavnelse forbavsende koldt, og Claudia følte et smerteligt Stik i Hjertet ved Barnets Mangel paa Følelse. Saa vendte hun sig om og forlod Mrs. Hegenau, der blev staaende tilbage i Skoven, som en Stenstøtte.

Det tager ikke lang Tid at pakke en lille Kuffert, selv om man skælver paa Hænderne og ens Øjne er fyldt med Taarer. Det var kort før Middag, og Forstuen var tom. Foran Døren holdt Vognen, og i Kuskens Sted sad Heriot. Ved Synet af ham standsede Claudia.

»De maa ikke tage med,« sagde hun.

»Gaa blot ind,« svarede han, »naturligvis tager jeg med.«

Da Claudia kom ind i Vognen var det første, hun fik Øje paa, en lille Skikkelse, som kastede sig om hendes Hals, hulkende og leende.

»Jeg er ogsaa med, Miss Albright, jeg gemte mig under Sædet. Jeg er saa vred paa Moder. Og jeg forandrer ikke Mening, vær vis paa det.

Jeg kunde have skreget, da jeg hørte Moder i Skoven. Aa jeg holder saa forfærdelig meget af Dem, Miss Albright.«

Da de kom til Jernbanestationen i Starlight, blev Claudia, der stadig sad med Rosalie paa Skødet, med ét blussende rød og trak Vejret kort og hurtigt.

Der stod en Jernbanevogn paa et Sidespor. Det var øjensynlig en privat Wagon med mørkerøde Gardiner for Vinduerne. Claudia genkendte den ved første Øjekast.

»Vær saa venlig at standse Hestene et Øjeblik,« sagde hun til Heriot, »jeg vil gerne ud. Staa af, Rosalie.«

Rosalie klavrede ganske forvildet ned. Claudia fulgte efter, og idet hun vendte sig om imod Heriot, spurgte hun med et Smil:

»Jeg vilde gerne have, at De skulde gaa med. Tror De, at Hestene vil staa saa længe?«

»Det burde de i hvert Fald, ellers gør de det bestandig.«

»Naa, ligemeget, kom bare,« sagde Claudia.

Paa Vogntrinet stod en Neger i en hvid Frakke. Han bukkede ærbødigt ved Synet af hende.

Har Miss Eugenie det godt, Jackson?« spurgte Claudia, »og kan vi faa hende at se med det samme?«

»Det vil rigtignok blive et velkomment Syn, Miss,« svarede han, »skal jeg gaa og melde Dem.«

»Nej, jeg vil overraske hende.«

Claudia skubbede Rosalie op af Trinene, gik selv efter og raabte over Skulderen til Heriot:

»Kom!«

I den smukke Dagligstue sad Miss Eugenie og talte med Herren fra Hotellet, Herren med det graa Skæg. Claudia gik hen til hende.

»Tante Eugenie,« sagde hun stilfærdigt.

Miss Eugenie fo'r i Vejret og søgte efter sine Briller, men hun kunde ikke finde dem.

»Det er da ikke — det er da ikke — min Claudia?« spurgte hun tøvende.

»Jo, det er!« raabte Claudia.

Miss Eugenie omfavnede og kyssede hende under Glædestaarer.

Efter et Øjebliks Forløb forestillede den gamle Dame Herren med det graa Skæg for Claudia.

»Det er Mr. Holt, en privat Opdager, kære Claudia,« stammede hun. »Jeg kunde ikke lade Dig rejse helt paa egen Haand, uden et Menneske til at passe paa Dig. Han fulgte efter Dig, og har holdt mig à jour med alting. Jeg haaber ikke, Du er vred over det?«

Claudia rakte Mr. Holt sin Haand, som han trykkede hjerteligt.

»Vi undrede os tit over Dem,« sagde hun.

»Det tror jeg; men det var en ren Fornøjelsestur for mig — den rene, skære Ferie,« sagde Mr. Holt og smilede elskværdigt, hvorefter han bukkede og forlod Selskabet. Heriot, der holdt Rosalie i Haanden, stod stadig i Baggrunden.

Hans Ansigt var kridende hvidt; han forstod nu saa godt, at han havde mistet Claudia. Det var et Faktum, og det gjaldt nu for ham om at bære det som en Mand.

»Dette er Rosalie,« sagde Claudia og trak hende frem. »Mr. Holt maa have fortalt Dig om Rosalie, Tante Eugenie; hun er min bedste Ven i Starlight.«

Tante Eugenie, der omtrent intet kunde se uden sine Briller, kyssede Rosalie, der saa meget genert ud.

Claudia havde endnu en med sig, og Tante Eugenie anstrengte sig af alle Kræfter for mulig at se.

»Tante Eugenie,« sagde Claudia og hendes Stemme rystede, »dette er Mr. Lawrence Heriot, Mrs. Hegenaus Broder. Jeg — jeg haaber, Du vil synes om ham, for det er ham, som jeg har i Sinde at gifte mig med.«

Heriot vendte sig om mod Claudia, hurtig som et Lyn. Han var ude af Stand til at tale.

Claudia, der hverken havde Tanke for Tante Eugenie eller den stirrende Rosalie, rakte ham begge sine Hænder.

Miss Eugenie rømmede sig, saa ringede hun paa Klokken.

»Jackson tænd Lysene.« Hun fandt sine Briller og satte dem paa Næsen. »Jeg vilde meget gerne se nøjere paa den Herre, Du har forestillet for mig, Claudia,« sagde Miss Eugenie.

»Aa, han er jo meget kønnere end Agnew Phillips. Mr. Heriot, tror De, at Deres Søster vil spise til Middag hos mig i Dag, skønt jeg endnu ikke har faaet gjort hende en Visit. Jeg vilde gerne have, at det skulde blive en rigtig Familiemiddag!«

Af en amerikansk Opdagelsesbetjents Erindringer.

I længere Tid var der saa at sige daglig indløbet Rapporter om Forbrydelser, begaaede i den vestlige Del af vor Stat, uden at det var lykkedes at komme Gerningsmanden paa Sporet. Da denne Egn laa fjernt fra Telegraf- og Jernbanelinier, varede det noget, inden vi fik Bud fra Stedets Øvrighed, om hurtigst muligt at afsende en erfaren Opdagelsesbetjent, ved hvis Hjælp man haabede at komme paa Spor efter Forbryderen.

En af mine Kammerater ved Navn John Brown begav sig paa Rejsen, fuldt og fast overtydet om, at det vilde lykkes ham at udføre sit Hverv. John var dygtig nok paa sin Vis; men han var altfor aabenmundet og forfængelig til ikke let at lade sig narre, naar han fik at gøre med rigtig durkdrevne Kæltringer. Han kendte tilbunds deres almindelige Kunstgreb, hvorledes de forklædte sig, opsnappede Breve osv.; men han var kun en daarlig Menneskekender.

Efter en Uges Forløb kom der Brev fra ham om, at alle hans Anstrengelser hidtil havde været frugtesløse, og nu fik jeg Ordre til straks at rejse ned og afløse ham. Den følgende Dag var jeg paa Vejen derhen, forsynet med de nødvendige Papirer og med en Mængde forskellige Prøver, da jeg havde i Sinde at udgive mig for Handelsrejsende.

Jeg tog med Jernbanen til Eril og derfra med Postvogn til Staden P., som jeg naaede efter otte Timers trættende Kørsel.

Vi holdt udenfor Hotel Bristol, og efter at have faaet noget at leve af gik jeg ud for at opsøge Brown, som skulde bo i Byens andet Hotel. Jeg traf ham hjemme, og det var Synd at sige, at han blev glad ved at overgive Sagen i mine Hænder; men saaledes lød nu en Gang vore Ordrer, og vi var nødt til at følge dem. Han gav mig de nærmere Oplysninger vedrørende de Forbrydelser, som havde sat den gode Stad P. i en saadan Skræk.

Nogle faa Maaneder inden Brown kom til Byen, var dennes Indvaanere en Morgenstund blevet opskræmmet ved Efterretningen om, at der i Nattens Løb var blevet forøvet en Forbrydelse indenfor dens fredelige Mure.

Patrick O'Rourke, Nattevagten hos Banquier Russel & Søn, var fundet myrdet, og efter alle Solemærker at dømme maatte Morderen have angrebet sit Offer bag fra med en Dolk og ført sit Stød saa sikkert, at den ulykkelige ikke havde

kunnet gøre den ringeste Modstand — Pengeskabet var opbrudt og dets Indhold, ca. 10,000 Dollars forsvundet.

Da Byen P. ikke tæller mere end 3000 Indbyggere, kan man let tænke sig, hvilken Opsigt en saadan Hændelse vakte. Men der var knap gaaet tre Dage, inden den Ophidselse og Bekymring som Mordet havde vakt, fik ny Næring. Hos en Købmand, som havde trukket sig tilbage fra Forretningerne og beboede en lille Villa tæt udenfor Byen, blev der gjort Indbrud og alle Værdigenstande stjaalet. Husets Beboere — en gammel Mand og to Tjenestepiger — havde intet set, skønt Tyven eller Tyvene var trængt ind i selve Soveværelserne.

Nogle Nætter senere blev de allerede begaaede Forbrydelser forøgede med endnu en, og den almindelige Forfærdelse naaede nu sit Højdepunkt. En Enke, der boede paa Torvet midt i Byen, fandtes myrdet i sin Seng, ramt i Ryggen af et Dolkestød, der var saa kraftigt, at det havde naaet Hjertet. Huset var plyndret for alt, hvad der fandtes af Værdi, og trods alle Anstrengelser fra de lokale Myndigheders Side, var det umuligt at opdage noget Spor af Gerningsmanden. Saa var det, man henvendte sig til os med Anmodning om Assistance.

Dette var de Oplysninger, jeg fik af John Brown. Han begyndte nu at gøre Rede for de Skridt, han hidtil havde foretaget sig; men jeg sluttede straks, at han var gaaet altfor aabenlyst

til Værks, og uden videre havde ladet alle Mennesker vide, i hvilket Øjemed han var kommet til Byen. Samme Aften rejste John tilbage, og jeg gik til mit Hotel, opfyldt af Tanken om, hvorledes jeg ubemærket skulde skaffe mig saa mange Oplysninger som muligt. Den følgende Morgen aflagde jeg et Besøg i Enkens, den sidst myrdede Persons Bolig; den laa som sagt midt paa Torvet, hvor det maatte være meget vanskeligt at udøve en saadan Gerning, uden at gøre Støj og derigennem vække Naboerne. Jeg indsaa straks, at jeg havde at gøre med en snildt udtænkt Plan, og at den eller de, som havde sat den i Værk, ikke kunde være almindelige Forbrydere. Ingen i Huset havde hørt den mindste Lyd, og jeg kom straks paa det rene med, at det var en og samme Person, som havde begaaet dette Mord, og som havde praktiseret sig ind i Købmandens Værelse uden at vække ham.

Det var det første Holdepunkt jeg fandt. Altsaa, Gerningsmanden maatte have baaret en meget let Fodbeklædning. Jeg undersøgte omhyggeligt Enkens Værelse, og fandt der paa et Søm, som stak op over det mørkebrune Gulvtæppe, nogle hvide Uldtrevler. Skulde Morderen maaske have trukket tykke, hvide Uldstrømper ovenpaa Støvlerne, for at hans Skridt ikke skulde høres?

Endvidere opdagede jeg, at Gerningsmanden — thi jeg var overbevist om, at der kun var en saadan — maatte være en lille Mand med lyst

Haar. Til det Resultat kom jeg ved Synet af den Aabning, gennem hvilken han var krøbet ind i Enkens Værelse; den var nemlig altfor snever og lille for en Mand af Middelhøjde. Denne Aabning var fremkommet ved, at et Jerngitter var blevet bøjet til Side, og paa dette sad der to temmelig lange lysebrune Haar.

Jeg gjorde nu en Runde gennem alle Byens Butikker, hvor den særegne Slags Strømper fandtes til Salg, købte et enkelt Par hvert Sted, og spurgte — for at undgaa al Mistanke — ligesom i Forbigaaende og i en ligegyldig Tone, hvem der i de sidste to eller tre Uger havde købt saadanne Strømper. I de første fire Butikker fik jeg det Svar, at man ikke havde solgt af dem i flere Maaneder; men paa det femte og sidste Sted var jeg heldigere. Der fik jeg at vide, at en Mand, hvis Navn jeg foreløbig vil fortie, havde købt ikke mindre end tre Par, og ved nærmere Efterspørgsel fandt jeg ligeledes ud af, at han var lille og havde lyst Haar.

Nu var jeg altsaa kommet ind paa det rette Spor. Vel var der i og for sig ikke noget mistænkeligt i, at en Person havde købt tre Par Uldstrømper; men da dertil kom, at Manden var lille og havde lyst Haar, følte jeg med mig selv, at jeg havde fundet den rette Mand.

Imidlertid hørte den, paa hvem disse Kendetegn passede, til de rigeste og mest ansete Personer i Byen, og jeg vilde sikkert være blevet udleet, hvis jeg havde ytret min Mistanke

til nogen. Da det var sent paa Dagen, vendte jeg tilbage til Hotellet med det Forsæt næste Dag at skaffe mig Vished om alt. Jeg gik til Sengs, veltilfreds med mit Dagsarbejde, og sov saa roligt, som om jeg allerede havde Morderen under Laas og Lukke. Henad Morgenstunden blev jeg vækket af en Banken paa Døren; det var Stuepigen som traadte ind, bleg og forstyrret, og som paa mit Spørgsmaal om Grunden, svarede, at der var blevet begaaet endnu et forfærdeligt Mord i den forløbne Nat. Fru Adam, som boede paa Fenchurch Hill, var blevet myrdet i sin Mands Studereværelse, og Huset var blevet plyndret. Hr. Adam var efter Sædvane gaaet først i Seng, og anede ikke noget om Tildragelsen, før om Morgenen.

Pigen fortalte mig alt, hvad hun havde hørt om denne Begivenhed, bl. a. ogsaa, at Hr. Adam næsten var blevet vanvittig af Sorg. Tilsidst gik hun sin Vej, og jeg kom i Klæderne i en Fart. Nu var jeg igen i Forlegenhed, og mere overrasket end nogensinde — det syntes, som om alle mine tidligere Formodninger og Gisninger var styrtet sammen.

Ved Frokostbordet læste jeg Bestyrtelse og Angst i alle Ansigter. Ophidselsen var grænseløs. Man vovede knap ved højlys Dag at gaa ene paa Gaderne. Overalt saa man Grupper af Kvinder, som med ængstelige Ansigter hviskede til hverandre. Paa Gadehjørnerne var der op-

slaaet Plakater, som opfordrede Befolkningen til at samles ved Middagstid paa et angivet Sted, for at man kunde raadslaa om, hvilke Forholdsregler man skulde tage i Anledning af den begaaede Udaad.

Hr. Adam, den sidst myrdedes Ægtefælle, var en meget anset Mand, der boede omtrent en halv Fjerdingvej udenfor Byen. Han blev anset for meget velhavende, og havde fornylig købt betydelige Jordejendomme. Hans ulykkelige Hustru var omtrent fem og tyve Aar gammel, og blev enstemmigt omtalt som en af Byens elskværdigste Damer. Familien Adam havde ikke boet mere end to eller tre Aar i P., men var straks ved Hjælp af udmærkede Introduktionsbreve kommet i Lag med Byens indflydelsesrigeste Familier; de havde ingen Børn og holdt kun to Tjenestepiger.

Man fandt det ganske naturligt, at han var halvt afsindig af Sorg over den rædselsfulde Begivenhed. Da jeg havde spist Frokost, besluttede jeg straks at opsøge Skuepladsen for Mordet; det var et stort, smukt Hus, omgivet af en høj Mur med en massiv Jernport.

Gaarden var opfyldt af en Masse Mennesker, som vilde ind; men den ved Døren posterede Politibetjent afviste alle uvedkommende.

Inden jeg gik ind i Huset, undersøgte jeg dets Yderside paa det omhyggeligste. Muren var saa høj, at det næsten maatte være umuligt at krybe

over den, uden ved Hjælp af en Stige, og hvad Jernporten angik, havde den været aflaaset, da Mordet blev opdaget.

Jeg underrettede Politibetjenten om, hvem jeg var og Formaalet for min Nærværelse, og fik naturligvis straks Tilladelse til at betræde Huset. Værelset, i hvilket den unge Kone var blevet myrdet, var mørkt. Hun havde øjensynlig siddet ved Bordet og skrevet, og intet mærket til Morderen. Intet tydede paa, at der havde fundet nogen Kamp Sted. Ogsaa hun var blevet gennemboret bag fra af en Dolk, og havde ikke faaet Tid til at skrige.

Paa Gulvet fandt jeg nogle spredte Papirslapper, som syntes at være Dele af et iturevet Brev. Ogsaa i Kaminen fandt jeg nogle lignende Stumper, som laa halvforbrændte i Asken. Jeg sammenføjede dem, saa godt det lod sig gøre, og stavede mig saa til følgende usammenhængende Ord:

»Forfærdelig Opdagelse — En Forbryders Død — Min Mand — Livet en Byrde — O Gud! — Hvad — Min Mand — forfærdeligt!«

Jeg tog nu Tjenestepigerne i Forhør, og de meddelte, at deres Frue hele Dagen havde holdt sig indelukket i sit Værelse, og øjensynlig havde været i meget daarligt Humør.

Jeg bad om at maatte tale med den ulykkelige Mand; men fik det Svar, at han var altfor nedbøjet og fortumlet til at tage imod nogen.

Jeg sendte saa mit Visitkort op til ham med Besked om, at jeg nødvendigvis maatte tale med ham for mine Undersøgelsers Skyld.

Efter en længere Ventetid, fik jeg endelig Adgang til ham. Han var meget bleg og klædt i den dybeste Sorg. Jeg talte en Tid lang med ham om Begivenheden. Han var gaaet i Seng ved Titiden den foregaaende Aften, og var ikke vaagnet før ud paa Morgenstunden, da Pigerne, som havde fundet hans Kone myrdet i Studereværelset, raabte Allarm.

Efter denne Samtale gik jeg ned i Gaarden og opfordrede de ved Porten staaende Politibetjente til at følge med mig. De stirrede forundret paa mig, men adlød dog min Opfordring. Fulgt af Politibetjentene vendte jeg tilbage til Hr. Adam under Paaskud af, at ville gøre ham endnu et Spørgsmaal. I det samme, jeg traadte ind af Døren, lagde jeg min Haand paa hans Skulder og sagde:

»Hr. Adam, jeg arresterer Dem for Mordet paa Deres Hustru. Jeg anklager Dem ligeledes for Mordet paa Enken Smith og Russel & Søns Nattevagt.«

Manden blev ligbleg og raabte:

»Hvad mener De?«

»Hvad jeg siger,« var mit Svar.

»Min Herre!«

Han gjorde et Par Skridt for at naa Bordet, hvor der laa en seksløbet Revolver, men jeg

kom ham i Forkøbet og greb ham hurtigt i Armen.

»Stille,« raabte jeg, der nu var fuldkommen sikker i min Sag. »Vil De have Bevis saa — se paa Strømperne her!« Jeg trak ham med mig hen i et Hjørne af Værelset, hvor der laa tre Par Uldstrømper. »Og hvad siger De saa om dette Brev, som Deres ulykkelige Kone skrev, kort før De myrdede hende?«

»Det Brev eksisterer ikke mere,« stammede Morderen i sin Forvirring.

»Der har altsaa eksisteret et saadant Brev, som han troede at have tilintetgjort,» sagde jeg til mine Ledsagere, »og det maa han have gjort efter at have begaaet Mordet. Men saa disse Blodpletter,« sagde jeg, idet jeg tog en Slaabrok, som var kastet over en af Stoleryggene og paa hvilken der var friske Blodpletter.

Han sank bevidstløs om i Lænestolen. Jeg var vis paa, ikke at have begaaet nogen Fejltagelse. Uldstrømperne havde jeg fundet, og han var en lille Mand med lyst Haar. Jeg lod ham føre i Fængsel, og allerede samme Aften tilstod han sin Brøde. Han gik for at være formuende, men sad i Virkeligheden i smaa Kaar, og søgte saa i sin Fortvivlelse at forbedre sin Stilling ved Forbrydelser.

Hans Kone var paa en eller anden Maade kommet til Kundskab om hans Handlinger, og havde talt til ham derom. Saa besluttede han

ogsaa at ofre hende, og det var, medens hun var i Færd med at skrive et Afskedsbrev til ham, at hun blev ramt af det dræbende Stød. Saa snart Adam havde fuldbyrdet sin Misgerning, sønderrev han Brevet og kastede Stumperne i Kaminen, hvor de dog kun til Dels brændte. Seks Maaneder senere blev han dømt til Døden og hængt.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Tigerskindet	1
Ene i Verden	25
Onkel Raouls Fortælling	44
En retfærdig Gengældelse	54
En skæbnesvanger Fejltagelse	68
Evelinas Tilbagekomst	84
Søvngængersken	96
Madeline Tristram	126
Den uhyggelige Seng	152
Claudia Albrights Flugt	169
Af en amerikansk Opdagelsesbetjents Erindringer	193

UDVALGTE NOVELLER

EFTER

DET ENGELSKE OG AMERIKANSKE

SAMLEDE OG OVERSATTE

AF

HANS TRESCHOW

IV. BIND

1906 190.

UDGIVET

AF

BOG- OG KUNSTFORLAGET »NORDEN«

KØBENHAVN

MILOSKE BOGTRYKKERI - ODENSE

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De to Søstre i Brüssel.

Det kan vel nu være omtrent fire og tyve Aar siden, at jeg, med Randslen paa Ryggen, drog Evropa igennem, fra By til By, for at studere Malerkunsten paa de store berømte Billedgallerier.

Ved min Bortrejse havde jeg kun nogle faa Pund i Lommen; derimod havde jeg nok af Pensler og Farver, Mod og Energi.

Naar jeg kom til en By, plejede jeg at tilbyde et eller andet Portræt til Gengæld for Kost og Logis i nogle Dage, eller hvis jeg ikke fandt nogen, der var forfængelig nok til at ville lade sig male, søgte jeg til Kunsthandlerne, og det var kun sjeldent, at jeg manglede Arbejde.

Skønt det var med tungt Hjerte, at jeg forlod Amerika og alle mine Kære, skønt jeg i de to Aar, jeg flakkede om i Evropa, lærte baade Sult og Træthed at kende, misundte jeg dog ikke en eneste Gang mine Kammerater, som førte en mageligere Tilværelse hjemme.

Det hændte ikke saa sjældent, at jeg maatte undvære Middagsmad, naar jeg paa Grund af

Sygdom, eller fordi Beboerne i en By manglede fuldstændig Kunstsans, havde Ebbe i min Pung.

Alligevel svigtede Modet mig aldrig, og jeg saa Fremtiden i Møde med den største Sorgløshed.

Jeg var netop i en saare mislig Stilling, da jeg en sildig Septemberaften kom til Brüssel.

Et langvarigt Ildebefindende, som jeg havde paadraget mig i Ostende, havde lettet min Pung for Størsteparten af dens Indhold og taget en Del paa mine Kræfter. Mit Indtog i Byen, træt og støvet, som jeg var, var alt andet end lysteligt.

Mørket begyndte allerede at falde paa, da jeg gik over Torvet henimod den store Domkirke. Varmen var kvælende.

Da jeg følte mig altfor udmattet til at slæbe mig omkring fra Dør til Dør for at tinge om Nattelogis, satte jeg mig paa en Stenbænk udenfor Kirken og styrkede mig med et Stykke Brød og en Klase Vindruer, som jeg havde i min Randsel.

Der blev netop sunget Aftensang i Kirken, Kvinder og Børn ilede forbi mig, løftede det tunge Forhæng fra Indgangen og forsvandt bag det.

Efter nogen Tids Forløb fulgte jeg efter dem; jeg tænkte mulig, at man havde det bedre derinde end udenfor; hertil kom det tillokkende ved at lytte til Musiken og indaande Duften fra Røgelsen. Men Gud skal vide, at jeg blev haardt straffet derfor, thi blot det, at høre Domkirken i Brüssel nævne, faar mig endnu til at gyse.

Der var kun faa Folk i Kirken; de fleste var forsamlede i et Sidekapel, der kun oplystes svagt af seks Vokslys, der stod paa det Alter, foran hvilket Præsten forrettede Gudstjenesten.

Med Undtagelse af nogle smaa stedsebrændende Olielamper foran Helgenbillederne, laa den uhyre skumle Bygning i Mørke.

Jeg sneg mig ind i en Skriftestol, lagde min Randsel under mit Hoved og slumrede blidelig ind ved den ensformige Lyd af Orglet og Bønnerne.

Jeg vaagnede — det vil jeg sige, jeg tror, at jeg vaagnede — da Gudstjenesten netop var til Ende. Kirken var allerede mørk og tom.

Jeg følte mig saa træt og udmattet, at jeg besluttede mig til at blive, hvor jeg var, til der blev lukket op næste Morgen, jeg kunde da lettere finde mig et Logis.

Medens jeg tænkte over dette, saa jeg et Lys nærme sig det Sted, hvor jeg havde skjult mig, og jeg rykkede hen i en Krog af Skriftestolen af Frygt for blive opdaget.

Kirkebetjenten, der gjorde sin Runde, saa mig imidlertid og befalede mig at gaa min Vej.

Jeg rejste mig med et dybt Suk og opdagede i det samme to unge Kvinder, der stod bag ved Kirkebetjenten og stirrede stift paa mig.

Sandsynligvis stod de i Begreb med at forlade Kirken og var blot standsede af Nysgerrighed.

Det var ganske sikkert Søstre.

Den ene var mindre og kønnere end den anden; men de havde begge de samme graa, stik-

kende Øjne og den samme klare Teint; de bar begge deres lysblonde Haar paa en aparte Maade, og de havde begge sorte, spidse Huer paa Hovedet; de saa, kort sagt, højst besynderlige ud, og fra det Øjeblik, jeg havde faaet Øje paa dem, var det mig ikke muligt at lade være med at stirre paa dem.

Men! saa jeg paa dem, saa de ikke mindre paa mig, og da jeg med Besvær slæbte mig ud af Kirken, tiltalte den højeste mig saaledes:

»Undskyld min Herre, men De har maaske ingen Penge til Nattelogis?«

»Aa! hvad det angaar, Frøken,« svarede jeg, »saa er jeg tilstrækkelig forsynet; men jeg er altfor træt til at søge mig et. Jeg er nylig kommet op fra en lang Sygdom og har gaaet flere Mil i Dag.«

Søstrene vexlede et Blik og den højeste sagde:

»Hvis De ønsker det, vil vi give Dem lidt Aftensmad og Nattelogis; vi have aflagt et helligt Løfte om paa den Maade at hjælpe enhver, der trænger til os. Følg De blot med os.«

Hvor findes der vel en ung Mand paa tyve Aar, som afslaar to smukke Kvinders Gæstfrihed, især naar han har faa Penge paa Lommen og dertil er baade sulten og træt. Dog tøvede jeg. En indre Stemme forbød mig at gaa med; men hvorfor?

»Ja, min Herre,« sagde hun atter og noget utaalmodig, »De maa enten sige ja eller nej, vi kan ikke vente længere.«

Under denne Samtale var vi kommen til Udgangen af Kirken, og jeg svarede smilende: »Nuvel! jeg tager mod Deres Tilbud og vil til Gengæld for Deres Gæstfrihed male Deres Portræter, inden jeg rejser i Morgen.

Jeg var den Gang meget forfængelig af mig og havde navnlig en vis Tilbøjelighed til at smile for at vise mine smukke Tænder.

Jeg bemærkede, at den unge Pige ikke vendte Øjnene fra mit Ansigt, og jeg gjorde hende i den Anledning smilende en Kompliment, som bevirkede, at de unge Piger atter vexlede et Blik.

En Hyrevogn ventede uden for paa dem, og uden at sige et Ord steg de ind i den; jeg fulgte efter. Kusken kørte rask afsted uden at afvente nærmere Ordrer, og jeg lagde ikke Mærke til, hvad Vej vi kørte. Det var umuligt at føre nogen Samtale, da Vinduerne klaprede stærkt.

De sad begge ubevægelige over for mig, lænede tilbage, hver i sit Hjørne af Vognen, og jeg havde altsaa ikke andet at gøre, end at anstille Gisninger over, hvem de var, hvor de boede o. s. v. Gadelygterne kastede nu og da et mat Lysskær over disse to blege, ubevægelige Ansigter, indrammede af den sorte Hovedbedækning.

Det var først, da vi havde kørt et Kvarters Tid og var kommet ind i en Forstad, at jeg opdagede, at jeg havde glemt min Randsel i Kirken.

Jeg udstødte et ærgerligt Udraab.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte den yngste

med en Stemme, der var mere melodiøs end den andens, og da jeg havde sagt hende, hvad det var, spurgte den ældre: »Indeholdt den noget af Værdi?«

»Intet, der har Værd for andre end mig selv,« svarede jeg. »Et Sæt Tøj, Pensler, Farver og Bøger.«

»Paa denne Tid er Kirken lukket, saa det vil ikke være til nogen Nytte at vende om; men der lukkes op Kl. sex i Morgen tidlig, og naar De gaar derhen lidt før den Tid, kan De være sikker paa at finde Deres Randsel i god Behold. Saa! nu er vi hjemme! Luk Døren op, Margrethe! Har Du Nøglen?«

Vi holdt udenfor et lille Hus, omgivet af Mure til alle Sider.

Jeg lagde Mærke til, at der ikke var andre Huse i Nærheden, medens den yngre aabnede Gadedøren. Vognen kørte bort. Jeg fulgte Søstrene ind gennem en snæver Gang. Tilhøjre laa Køkkenet, tilvenstre var der en Trappe og i Baggrunden en Dør, hvortil nogle Trappetrin førte op.

»Vil De gaa med mig,« sagde den yngre, »Leonore sørger imidlertid for Aftensmaden.« Medens den ældre Søster gik ud i Køkkenet, førte den yngre mig ovenpaa.

»Vi har kun to Værelser, saa Leonore vil siden rede til Dem i Dagligstuen. Vil De ikke vadske Deres Hænder.« Da jeg sagde ja Tak, tændte hun Lys, aabnede Døren tilhøjre og førte mig ind i deres Sovekammer.

Det var lille, men der stod dog to Senge og flere store Skabe. I et Hjørne af Stuen hang der et stort Krusifix.

»Og De bor ganske alene her uden Tjenestefolk?« spurgte jeg. »Er De aldrig bange?«

»Nej, vi er ikke,« sagde hun og rystede paa Hovedet. »Leonore er ikke bange for noget, ikke en Gang for Spøgelser. Tror De paa Spøgelser?« Jeg gav mig til at le i Stedet for at svare.

»Det er ikke noget at le af,« vedblev hun med sagte Stemme. »Spøgelser er det eneste, jeg er bange for. Undertiden synes jeg, at jeg ser dem i Haven. Se en Gang hvor Haven er stor.«

Medens hun talte saaledes, fyldte hun Vandfadet og gik derefter hen ved Vinduet. Maanen, der lige var staaet op, skinnede ind i Værelset.

Haven var en uhyggelig firkantet Plads, overalt omgivet af høje Mure, hvori der kun groede Græs, og ikke var andre Gange end en mosbegroet Sti, som førte hen til en lille Dør i Muren.

»Der voxer nogle faa Violer om Foraaret,« sagde hun med et sælsomt Smil, som om hun gættede mine Tanker.

Da jeg havde vadsket mine Hænder, førte Margrethe mig ind i Dagligstuen, hvor Leonore var i Færd med at dække Bordet.

Det var et lille Værelse med en Alkove og en Lerovn i Baggrunden. Der hang flere kolorerede Billeder paa Væggene.

Midt i Stuen stod Bordet. Det var dækket

til tre. Der stod en Vase med Blomster midt paa det, og — hvad der i Øjeblikket gjorde større Indtryk paa mig — en herlig Postej, et Fad Skinke, Smør, Brød, Vand og en lille Flaske bajersk Øl. Medens Leonore skyndte sig med at faa Bordet færdigt, tændte Margrethe et Lys til, som hun satte ved Siden af det andet.

Ved Lysskæret, der faldt paa Gulvet, som ikke var belagt med Tæppe, opdagede jeg en Mængde Kakkelakker, der forskrækkede tog Flugten, da de saa Lyset, og da jeg har en instinktsmæssig Afsky for disse Dyr, kunde jeg ikke beherske mit Ansigt ved Synet af dem.

»Vi kan ikke blive af med de ækle Dyr,« sagde Margrethe. »De kommer i hundredevis ud af Revnerne bagved Ovnen; men Lyset gør dem bange, derfor flygter de.«

Vi satte os til Bords, og da min Appetit ikke trængte til at skærpes, gjorde jeg uden videre et kraftigt Indhug paa Anretningen. Leonore, der sad lige overfor mig, holdt Trop med mig og spiste med god Appetit.

Margrethe sad tilhøjre for mig, saaledes at Lyset faldt paa hendes Profil.

Hun spiste kun lidt og betragtede mig næsten ufravendt.

Eftersom Maaltidet skred fremad, talte og lo Leonore meget, medens hendes Søster derimod syntes hensunken i dybe Tanker.

Jeg lagde Mærke til, at hun en Gang, da min Haand kom til at berøre hendes, foer sammen,

skænkede et Glas Vand og tømte det hurtigt. Leonore satte Øllet hen til mig. Jeg fyldte Glasset og satte det til Munden for et drikke.

I det samme udstødte Margrethe et højt Skrig og rejste sig med en saadan Voldsomhed, at hun nær havde væltet Bordet. Hun kom derved til at støde til min Arm, saa at jeg spildte Øllet paa Gulvet.

»Uf! den afskyelige Kakkerlak,« skreg hun. »den kravler op ad mig,« og hun foer ud af Værelset saa bleg som et Lig.

»Hvad er det for Narrestreger,« udbrød Leonore, »at spilde det gode Øl! og vi har ikke mere hjemme for Øjeblikket. Men til Straf skal hun ogsaa selv hente os noget.«

»Ikke for min Skyld,« svarede jeg, »jeg drikker ligesaa gerne Vand, ja foretrækker det endog for bajersk Øl; det faar jeg ofte ondt af.

Det Øl, der var spildt paa Gulvet, flød i Strømme henad Ovnen til og Kakkelakkerne kom ud at svømme.

Jeg saa dem arbejde for at komme bort, men i Løbet af faa Sekunder faldt de trætte og døde om.

Da Leonores skarpe Øje opdagede, at jeg opmærksomt betragtede denne Scene, skyndte hun sig med at tørre Øllet omhyggeligt op.

Imidlertid var Margrethe kommen tilbage og hjalp nu Søsteren med at tage af Bordet. Hun gav mig derved Lejlighed til at beundre hendes Formers Blødhed og Smidighed, som jeg tidligere kun flygtigt havde lagt Mærke til.

Hun forekom mig, med sit lysblonde Haar, sine smukke, hvide Tænder, de fine, blegrøde Næsebor og de skarpe, graa Øjne at ligne den forvandlede Kat i Æventyret; hos den ældre, med de kraftige Kæber og det lumske Blik, syntes jeg derimod, at Katten var bleven til en Tiger, og hun indjog mig en efterhaanden stigende Afsky.

Det var mig derfor meget behageligt, da hun gik, idet hun sagde: »Nu skal jeg sørge for Natteleje til Dem; saa kan Margrethe holde Dem med Selskab saa længe.

Jeg satte mig hen i Maaneskinnet ved Vinduet. Den unge Pige stillede sig ved Siden af mig, og efter en Tid at have set vist paa mig sagde hun: »De ser anderledes ud end alle andre Mænd, jeg kender; sig mig en Gang, ligne alle Amerikanere Dem.«

»Heldigvis for dem, tror jeg, at de færreste gør det.«

»Amerikanerne er trofaste, ikke sandt?« udbrød hun med Varme; »de bedrage ikke, de forraade ikke. Jeg mindes en Gang i en Bog at have læst noget saadant om en Amerikaner. Vilde De kunne være tro mod en Kvinde hele Deres Liv, uden nogensinde at skifte Sind?«

»Det haaber jeg,« svarede jeg med ungdommelig Begejstring. »Hvad Værd havde ellers en Mands Kærlighed.«

Idet hun lagde sine lange, smalle ,hvide Hænder paa mine Skuldre, sagde hun med hæs og

bævende Røst: »Vil De elske mig. Jeg vil gøre Dem saa rig, at De aldrig mere behøver at arbejde. Jeg skal frelse Dem fra uhørte Farer, thi jeg elsker Dem.«

Jeg sprang rødmende op, forbavset over denne uventede Kærlighedserklæring, men jeg svarede dog uden Tøven: »Det vilde være lavt af mig, Margrethe, hvis jeg sagde, at jeg elskede Dem. Jeg har i Amerika efterladt en ung Pige, som jeg elsker, og som jeg har svoret Troskab.«

»Hør mig,« afbrød hun mig lidenskabeligt, men med dæmpet Stemme, som hun frygtede for at blive hørt, »jeg formaar langt mere, end De aner. Vogt Dem vel for at støde den Kærlighed tilbage, som jeg tilbyder Dem. De vil angre det. Jeg elsker Dem, og jeg vil frelse Dem.«

»Jeg antog, at hun med sin Rigdom vilde udfri mig fra Fattigdom og Savn og svarede derfor: »Hvis Kærligheden til en anden gør mig ufølsom overfor Deres Skønhed og Ynde, saa kan De vel begribe, at jeg ikke lader mig bedaare af Deres Rigdom. Jeg ved, hvad Fattigdom vil sige, og den har ikke længere noget afskrækkende for mig.«

»Men der er dog Tilfælde, som De ikke har prøvet. En smuk Mand kan være udsat for Farer, som han ikke altid kender,« svarede den unge Pige med et saa vildt Blik, at det gjorde et meget uhyggeligt Indtryk paa mig.

I det samme kom Leonore med Sengklæder

og det var mig umuligt at fortsætte Samtalen med Margrethe. Hun hjalp Søsteren med at lægge Madratsen paa Sengen, der havde staaet sammenslaaet i en Krog af Stuen, lagde Lagener paa og et Tæppe, som jeg endnu tydeligt husker.

Og jeg har ogsaa god Grund til at huske det. Det var nemlig oversyet med en Mængde smaa trekantede Stykker rødt Klæde, der lignede Flammer.

Da Leonore var færdig med Sengen sagde hun: »De er vel træt efter den lange Vandring? Vi gaar tidligt i Seng og staar tidligt op, og De skal faa en Kop Kaffe og Brød, inden De gaar; vi forlanger ingen Tak derfor. Det er ogsaa indbefattet i vort Løfte. Godnat.«

Sandt at sige var jeg alt andet end oplagt til at sove, og jeg har aldrig følt mig saa vaagen, som i dette Øjeblik. Efter Maaltidet var der kommet en besynderlig Uro over mig, som havde afløst min tidligere Mathed.

Margrethe syntes at ville sige noget, efter at Leonore havde talt; hun vendte sig om til mig og pillede nervøst ved sit Forklæde; men formodentlig afholdt Frygten for Søsteren hende derfra, og hun gik ud lysende af Had, Skræk og Smerte iblandet Forvirring og uden at sige mig Godnat.

Hvad skulde det betyde? Jeg begyndte først nu i Tankerne at gennemgaa alt, hvad jeg havde set og hørt, fra det Øjeblik jeg var traadt ind i Huset, og jeg blev greben af en uhyggelig For-

udfølelse af, at der forestod et eller andet hemmelighedsfuldt og uheldsvangert. Men hvad var der da ved disse to Kvinder, der kunde indgyde en saadan Mistillid?

Ja! for den ældres Vedkommende, forstod jeg nok den Afsky, jeg følte, da den blotte Tanke om hende fik mit Blod til at stivne, men den yngre saa godt ud, og var tilmed forelsket i mig.

Hvorfor tænkte jeg da ogsaa paa hende med en Følelse af Rædsel? Hendes Ord forekom mig at hentyde til en Fare, men hvilken? Jeg havde lagt Mærke til noget ubehersket, der stundom laa i hendes Blik, naar hun talte, og dernæst var hun fremkommen med den besynderlige Kærlighedserklæring. Var hun fra Forstanden?

Jeg havde ikke glemt hendes besynderlige Opførsel ved Bordet og det bydende Blik, som Søsteren fæstede paa hende. Dette syntes mig at være den rimeligste Forklaring. Men i saa Fald var det meget urigtigt af Leonore at tilbyde en Ubekendt Gæstfrihed, naar hendes Søster led af saadanne Fantasier og Anfald.

Der var intetsomhelst anstødeligt i deres Maade at være paa, og der var heller intet, som lod befrygte et Baghold. Tanken om et Røveri overfor mig var jo ogsaa en Latterlighed; min Fattigdom stod tydeligt at læse paa mine gamle Klæder.

Jeg havde ikke en Gang min Randsel med mig, og var jeg ung og stærk nok til at gøre kraftig Modstand.

Lyset, som de havde ladet staa, brændte med

et mat Skær og syntes at opfylde Værelset med alle Slags Skikkelser.

Efter at alt i Huset var dødsstille, stod jeg op i Haab om at befinde mig bedre derved end ved at blive liggende i Sengen som et Bytte for saadanne Fantasier.

Jeg gik hele Værelset rundt med Lyset i Haanden og undersøgte alle Møblerne. Først kom jeg til at gyse ved Synet af nogle græsselige kolorerede Billeder paa Væggen med Scener af Schillers »Røverne«. Saa var der et Skab, som jeg aabnede, men det indeholdt kun nogle Tallerkner og en gammel Kniv. Jeg satte mig igen paa Sengen og saa paa de røde Tunger paa Sengetæppet, som jeg fandt var smukt udførte, men idet jeg nøjere undersøgte Planen, hvorefter Klædelapperne var ordnede, syntes jeg, at der var noget uregelmæssigt derved.

Paa et Sted i Hjørnet forkom det mig at tre eller fire Klædestumper var blevne oversyede med noget andet rødt, og da jeg ved Lyset nærmere undersøgte det, skælvede jeg ved at opdage, at det, jeg havde antaget for rødt Tøj, var Blod.

Jeg forsøgte at berolige mig ved Tanken om, at en eller anden rimeligvis havde skaaret sig i Fingeren, men det lykkedes mig ikke at berolige mit oprørte Sind.

Saa lo jeg af mig selv og tænkte, jeg var fra Forstanden, og stod op igen.

Maanelyset, der skinnede ind i Stuen, som

vendte ud til Haven, faldt klart paa et bestemt Sted paa Gulvet.

Jeg lagde mig paa Knæ for nøje at undersøge Brædderne, men jeg opdagede ikke andet end Sporet af det spildte Øl og en Sværm af modbydelige Kakkelakker, der hurtigt tog Flugten for Lyset og atter skyndte sig til Sprækkerne bag Ovnen.

Greben af en pludselig Ødelæggelseslyst forsøgte jeg at knuse nogle af dem med Fødderne, men de smuttede ind mellem Brædderne. Idet jeg trampede med Foden paa et af disse, syntes jeg, at det gav efter. Jeg bøjede mig ned og saa nu, at to Brædder var løse, og at de kunde brækkes op uden synderlig Larm.

Jeg kunde dog ikke gøre det med Fingrene, men jeg huskede saa paa, at der jo laa en Kniv i Skabet og ved Hjælp af den, lykkedes det mig at faa et af dem op. Under den opdagede jeg en hvid Fyrretræs Kasse uden Laas.

Skønt jeg var saa stærkt ophidset, at mine Hænder rystede, standsede jeg dog et Øjeblik.

Var det hæderligt af mig at aabne Kassen?

Min Samvittighed sagde mig imidlertid, at jeg var i min gode Ret, og jeg aabnede den. Men jeg havde nær tabt Lyset ud af Haanden ved Synet af dens Indhold.

Det bestod af en Dynge Haar, hvoraf nogle var sorte og stride, andre blonde og krusede som paa et Barn, samt nogle lange, bløde, brune

Fletninger, der maatte have tilhørt en Kvinde, desuden var der en seks-otte Rader Tænder, nogle stærke, andre fine og hvide.

Endelig laa der nogle Ringe uden synderlig Værdi, en Sølvkæde og en gammel Kasket.

Sandheden slog ned i mig som et Lyn. Jeg var ikke bleven lokket hverken for at blive berøvet mine fattige Klæder eller faa Penge.

Jeg mindedes Historien om »Buske og Hare«, der ogsaa var i Omløb i mit Fædreland, kort før jeg rejste, og nu forstod jeg det Blik, Leonore havde vexlet med Søsteren, da jeg i min drengeagtige Forfængelighed havde smilet for at vise mine smukke Tænder.

Nu begreb jeg, hvori den Fare bestod, som Margrethe havde hentydet til, samt Meningen med hendes Adfærd ved Bordet.

Øllet maatte have indeholdt et narkotisk Stof, og den unge Pige havde reddet mig ved at støde til min Arm.

Men var det lykkedes hende?

Jeg havde smagt paa det, og skønt jeg, som sagt, aldrig havde været saa lysvaagen som nu, brød dog den kolde Sved frem paa min Pande, ved Tanken om, at Sovedrikken maaske vilde virke senere.

Frygten for at bukke under for Søvnen greb mig stærkere og stærkere, jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at holde mig vaagen. Da det forekom mig farligt at blive liggende, fo'r jeg hurtigt op og ned ad Gulvet.

Jeg forsøgte at aabne Døren, den var aflaaset udefra.

Stadens mange Ure slog to.

Jeg lyttede med alle Nerver anspændt, og det forekom mig, at jeg hørte nogen trække Vejret udenfor Døren; men efter at have lyttet i nogen Tid hørte ogsaa denne Lyd op.

Jeg slæbte Sengen, Bordet og Stolene saa lydløst som mulig hen foran Døren og dannede mig saaledes en Slags Barrikade. Dette tog nogen Tid, og den Støj, det, trods al Forsigtighed, foraarsagede, forhindrede mig i at høre noget andet, men næppe var jeg færdig hermed, før jeg syntes der var noget, der rørte sig i Haven ved mit Vindue.

Jeg hørte ligesom dumpe Stød af en tung Genstand, der stødte mod Jorden med regelmæssige Mellemrum.

Jeg saa ud af Vinduet; men Maanen, der var indhyllet i en Sky, tillod mig i Begyndelse ikke at skelne noget. Dog snart saa jeg de to Søstre i Færd med at grave en Grav.

Den ældste arbejdede med hele sin Energi, den yngste derimod næsten med Uvilje og hun standsede jævnligt under Arbejdet.

Hun saa en Gang op, og Maanelyset faldt paa hendes blege Ansigt; hun strøg Haaret, der var faldet ned over Panden, tilbage, og støttede sig paa Spaden; men en slangelignende Hvislen af den ældre bød hende at fortsætte Gravningen.

Pludselig løftede Leonore Hovedet; hun havde hørt en næsten umærkelig Fløjten udenfor.

Hun gik hurtigt hen til Haveporten, der kun var tillukket med en Træbom og aabnede den; en meget svær Mand traadte ind og lukkede Porten efter sig.

De gik hen til Graven, Leonore og Manden saa op til mit Vindue, og Margrethe vred med bøjet Hoved sine Hænder.

Derpaa gik alle tre lydløst henimod Huset.

Dette var det eneste Øjeblik, jeg kunde benytte mig af til at flygte. Der var kun denne ene Udvej for mig; men til at gribe den udfordredes der Bestemthed.

Jeg havde set, hvorledes Havedøren skulde aabnes; men det gjaldt om at naa hen til den. Der var intet Øjeblik at spilde. Jeg aabnede Vinduet; der var over tyve Fod til Jorden.

Et Spring vilde have været dumdristigt baade paa Grund af Støjen og Faren for at brække Benene.

Jeg fandt imidlertid et brugbart Middel i det Brædt, jeg havde brudt op af Gulvet, og som vel omtrent var tyve Fod langt. Jeg satte det paa skraa mod Muren med den ene Ende paa Jorden.

Jeg havde næppe gjort dette, før jeg hørte Skridt nærme sig og nogen famle ved Laasen.

Min Barrikade vilde kun opholde dem nogle faa Minutter, og jeg havde næppe faaet Tid til at lade mig glide ned af Brædtet og styrte hen-

imod Havedøren, som jeg aabnede, førend jeg hørte Braget af Bordet, som væltede.

Jeg styrtede ud, afsted, uden at vide hvorhen, op og ned ad Gaderne, idet jeg stadig troede at høre Skridt bag ved mig; men der var ingen.

Udmattet og forpustet kom jeg tilsidst til en Brandvagt.

Jeg sank ned paa Trappetrinet; nogle Brandmænd ilede til, men da jeg i Begyndelsen ikke kunde tale, holdt de mig for beruset. Da de derefter hørte, hvad jeg i afbrudte Sætninger fortalte, ansaa de mig for gal; men da de formodentlig syntes, at min Galskab var af en ufarlig Natur, tillod de mig at tilbringe Natten hos dem.

Den hengik yderst kedsommeligt, da de bestandig gentog de samme dumme Spørgsmaal og vedbleve med at le og ryge indtil Morgenen.

De viste mig da Vejen til Domkirken, og jeg gik derhen. En af Kirkebetjentene var netop i Færd med at lukke op, da jeg kom. I Skriftestolen fandt jeg igen min Randsel, og i høj Grad udmattet af Træthed og Spænding faldt jeg i Søvn.

Solen stod allerede højt paa Himlen, da jeg vaagnede; Kirkegængerne flokkedes ved Altrene. Jeg tog min Randsel og rejste mig med hæftige Smerter i Lemmerne og i Hovedet.

Var det en Drøm? Skulde det kun have været et Foster af min Fantasi, der havde gjort et saa stærkt Indtryk paa mig? Jeg spurgte en Kirke-

betjent, dog ikke den samme, som Aftenen i Forvejen havde vist mig ud, om han ikke kendte to unge, blonde Piger, der i Gaar var blevne i Kirken til efter Aftensangen, og jeg forsøgte at beskrive dem for ham, saa godt jeg kunde.

Han saa vist paa mig, rystede paa Hovedet og svarede, at det var umuligt at kende nogen enkelt blandt den Mængde, som kom og gik hver Dag.

Ogsaa i Værtshuset, hvor jeg indlogerede mig, fortalte jeg, hvad der var hændet mig, men der antog man mig for gal og raadede mig at gaa til Politiet.

Men hvorledes kunde jeg vente, at man her skulde fæste Lid til min Beretning, der lød saa utrolig, og som jeg ikke kunde støtte med et eneste Bevis.

Naar jeg knap formaaede at overtyde mig selv om Sandheden af det passerede, hvorledes kunde jeg saa forlange, at man skulde anse det for andet end et Foster af en sygelig Fantasi.

Jeg drev et Par Timer omkring paa Kryds og Tværs i Gaderne for at lede efter Huset, som jeg var vis paa at kunne genkende, men da jeg ikke en Gang kunde finde Vejen, hvorpaa det laa, opgav jeg det i den Overbevisning, at jeg havde været Offer for et frygteligt Mareridt.

Jeg tog fra Brüssel samme Eftermiddag; men jeg kunde i lange Tider ikke lægge mig til at sove uden at frygte for under en Hallucination atter at skulle gennemgaa hine frygtelige Timer.

Forhen havde jeg aldrig lidt af saadanne Drømme, og med Tiden forvandt jeg ogsaa Indtrykket af denne Begivenhed, som jeg lidt efter vænnede mig til at betragte som et Spil af min Indbildningskraft.

Jeg havde flere Gange tegnet de to Søstres Portrætter i mit Album, saaledes som de stod for mig, ligesom jeg ogsaa havde optegnet alt, hvad de havde sagt, lige indtil de mindste Enkeltheder.

* * *

En Vinteraften det følgende Aar, passerede jeg atter Brüssel paa min Hjemrejse. Jeg var nu bedre forsynet med Penge end for atten Maaneder siden, da Salget af et af mine Malerier havde indbragt mig ikke saa lidt.

Det var det første Trin paa Lykkens Stige.

Jeg rejste ikke længere med min Randsel paa Ryggen, og jeg behøvede ikke at opsøge de billigste Værtshuse, men tog ind paa et elegant Hotel.

Det var en kold Aften; men paa Gaderne ved Porten til Hotellet og i Gaarden havde der samlet sig Grupper, som talte og gestikulerede saa ivrigt og højrøstet, at det var let at forstaa, at Samtalen drejede sig om noget, der havde mere end almindelig Interesse for disse adstadige Borgermænd. Dreven af Nysgerrighed spurgte jeg Opvarteren, der anviste mig mit Værelse, hvad Grunden var til dette Røre.

»Det er en Henrettelse,« svarede han og tilføjede, at saadanne Begivenheder var meget sjældne der i Byen, og at Folk end mere var blevne satte i Bevægelse derved, at det var to Søstre, der var blevne henrettede.

Jeg maa have blegnet, thi han saa forundret paa mig. »Har De nogensinde set disse Søstre,« formaaede jeg omsider at fremstamme.

»Nej, min Herre,« svarede han, »jeg har ikke kunnet forlade Huset et eneste Øjeblik, hverken for at overvære Processen eller Henrettelsen. Men der sidder en Officer nede i Spisesalen, der kan sige Dem alt, hvad De ønsker at vide om dem, da han baade har set dem i Fængslet og kommanderet Vagten ved Retterstedet.«

Jeg gik strax ned i Spisesalen og tog mit Album med mig.

Ved et lille Bord sad en midaldrende Officer og spiste til Aften. Jeg gik hen til ham, og idet jeg forestillede mig for ham som fremmed, bad jeg ham om at fortælle mig alt, hvad han vidste om de henrettede, idet jeg forsikrede ham om, at jeg ikke talte af Nysgerrighed, men af andre Grunde, som jeg nok skulde meddele ham.

Sæt Dem ned, min Herre,« svarede han høfligt, »jeg skal fortælle Dem alt, hvad jeg ved om de to Søstre Schwartz.

Kender De den Forbrydelse, hvorfor de blev straffede. Det var for Mordet paa en Schönemann, en ung Bissekræmmer, som de myrdede, ikke saa meget for at udplyndre ham — thi han var fattig — som for at bemægtige sig hans Haar og Tænder.

Jeg gøs, men sagde intet. Han vedblev: »Det er imidlertid ikke det eneste Mord, de har begaaet; det er nemlig blevet opdaget, at de i to à tre Aar har ombragt over tyve Mennesker, Mænd,

Kvinder og Børn, og man nærer desuden Mistanke om, at mange andre borteblevne Personer er faldne som Ofre for dem. De efterstræbte især fremmede, der ikke havde Bekendte i Byen, og tilbød dem Gæstfrihed i den Overbevisning, at der ikke vilde blive anstillet Undersøgelser efter dem.

De færreste af deres Ofre havde Penge; men der fandtes dog flere Lommeuhre og en temmelig betydelig Pengesum i Huset.

»Der var kun tre Værelser i det, og det var helt omgivet af høje Mure!« faldt jeg ham i Talen.

»Netop! Huset er i den sidste Tid blevet besøgt af Folk i tusindevis. Man har fundet mange Skeletter i Haven. Folks Forbittrelse var saa stor, at de var lige ved at sønderrive dem paa Vejen til Skafottet. Men den stærke Vagt, jeg kommanderede, og Haabet om at se en Henrettelsesmaade, der kun sjældent bliver anvendt, holdt dog Raseriet i Tømme. Dommen lød nemlig paa Radbrækning.«

»Paa Radbrækning, siger De! Men denne Dom blev da ikke fuldbyrdet i hele sin Strænghed,« udbrød jeg.

»Jo, tilforladelig blev den det. Det er, som jeg sagde Dem, en Straf, der næsten er gaaet af Brug, og som man saa at sige aldrig hører nævne, men den anvendes dog for ganske ualmindelig grusomme Forbrydere, for at tilfredsstille Folket. Jeg har i Dag set endog Kvinder betragte Fuldbyrdelsen af den uden at berøres deraf, hvorimod jeg, der dog har været med i mange blodige Træfninger, var nærved at besvime, da man knuste Armene paa den ældste af dem. Et saadant Skrig er forfærdeligt at høre! — Ved De, hvorledes Straffen fuldbyrdes? To

Mænd holde Delinkventens Hoved nede med et Reb, der er lagt om hans Hals, og derpaa knuses hans Lemmer et efter et med tunge Hjul. Tilsidst bliver han halshugget med et Sværd.

Den ældste Søster maatte udstaa hele Straffen, derimod gjorde man det hurtigt af med den yngste. Man strammer nemlig undertiden Rebet saa stærkt, at Delinkventen kvæles. Hun udstødte kun eet Skrig, og hun maa have været død, inden man huggede Hovedet af hende.«

Der forløb flere Minutter, inden jeg kunde tale; derpaa aabnede jeg mit Album og spurgte Officeren, idet jeg viste ham Portrætterne: »Maa jeg spørge Dem, min Herre! ligner disse Hoveder de Forbrydersker, der blev henrettede i Dag?«

»Ja, det er dem!« udbrød han.

Derefter fortalte jeg ham mit Æventyr, saaledes, som jeg her har berettet det. Jeg behøver ikke at tilføje, at han var overbevist om, at jeg havde været hos Søstrene Schwartz og svævet i stor Livsfare, en Fare, som faa eller ingen havde undgaaet.

Han lo ad, hvad han kaldte min »fixe Ide«, at ville anse det hele for en Drøm.

Men alligevel, naar jeg efter saa mange Aars Forløb læser eller hører om Visioner, varslende Drømme og truende Aabenbaringer, vender atter min Tvivl tilbage, om vel mit Æventyr med de de to Søstre i Bryssel var andet end en Drøm.

Et forunderligt Tilfælde.

Har De nogensinde set Planchette, Fru Harrington?«

Det var i Oktober 1850, at dette Spørgsmaal blev gjort, og der var den Gang kun meget faa, som kendte Planchette.

»Nej, men jeg har hørt Tale om den,« svarede Fru Harrington ligegyldigt, »det er vel ikke andet end Vrøvl det hele.«

»Ja, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige om den Ting. Tante Margrethe bragte mig en fra Tyskland, og den begyndte snart at fortælle saa mange mærkelige Ting, at jeg ikke turde behandle den som et almindeligt Stykke Legetøj men fandt det klogest at gemme den hen. Tænk bare, den fortalte mig om Maurice, inden vi blev forlovede.«

»Den besvarede formodentlig Deres Tanker,« sagde Fru Harrington med et overlegent Smil.

»Maaske! Men den sagde dog Ting, som jeg aldrig havde tænkt paa. I hvert Tilfælde maa De absolut forsøge den. Jeg skal løbe hjem og hente den; der er Tid nok til at være tilbage,

inden det bliver mørkt. Maurice kommer ikke i Aften, saa vi kan have det saa dejlig fredeligt for os selv. Skal jeg?«

»Ja, gør det, hvis De ikke er ked af at gaa alene. Saa skal jeg lave The til De kommer tilbage, og tage en anden Kjole paa i Anledning af Højtideligheden; men en Ting siger jeg Dem forud, og det er, at jeg ikke tror et Muk paa den, hvad den saa end skriver.«

Nellie Clifford beundrede og saa op til Fru Harrington, som var en Del ældre end hun selv, og optraadte med en Ro og Overlegenhed, som hun følte sig i høj Grad tiltrukket af. Fru Harringtons Øjne havde tabt noget af deres tidligere straalende Glans, men de havde til Gengæld faaet et Udtryk af stille længselsfuld Ømhed, som gav dem en særegen Tiltrækningskraft. Hendes bløde kastaniebrune Haar var endnu smukt, tiltrods for dets enkelte Sølvtraade, og Modgang havde lutret og forædlet Ansigtstrækkene. Fru Harrington var blevet tidlig gift, men opdagede snart, at hun havde gjort et ulykkeligt Valg; til Held for hende døde hendes Mand efter nogle faa Aars Ægteskab.

Da Tusmørket begyndte at falde paa, kom Nellie tilbage med en stor Æske, som hun med en hemmelighedsfuld Mine satte fra sig paa Bordet i Dagligstuen.

Efter at de havde drukket Theen, som blev serveret inde i Fru Harringtons eget private lille Kabinet, gik de tilbage til Dagligstuen, hvor

Lamperne var blevet tændte og oplyste Værelset klart. De mørkerøde Gardiner var trukket for Vinduerne, og en lystig Ild knitrede i Kaminen. Fru Harrington satte sig med en træt og ligegyldig Mine ved Bordet, der stod midt i Stuen under Hængelampen, og lagde Hænderne overkors i Skødet.

Nellies Kinder blussede; hun skar et uhyre Ark hvidt Papir i store Stykker, og stillede saa Orakket tilrette.

»Vil De lægge Deres Haand paa den. Saaledes, det er udmærket. Planchette, nu spørger jeg Dig paa Fru Harringtons Vegne.«

Fru Harrington lagde dovent en lille hvid Haand — den med Forlovelsesringen — ovenpaa Planchette og lænede sig tilbage med halvlukkede Øjne.

Blyanten bevægede sig over Papiret, først langsomt og ubestemt, saa lidt raskere og tilsidst hurtigt. Paa en Gang standsede den med en Linie, der gik tværs over Papiret, og Nellie skød det skrevne hen til Fru Harrington.

»Læs det, det er bestemt for Dem,« sagde hun.

Fru Harrington, der stadig bar Præget af samme Sløvhed og Ligegyldighed, aabnede Øjnene og begyndte at læse. Men efterhaanden som hun læste, forsvandt Ligegyldigheden, hun blev ligbleg og skælvede over hele Kroppen. Der stod:

For Guds og min Sjæls Frelses Skyld, søg at blive lykkelig. Jeg er fordømt til at blive i din

Nærhed, indtil dette sker. Jeg elsker Dig ikke, og ønsker ikke at blive her; men jeg maa gøre det, vaage over Dig, indtil jeg bliver afløst af en anden, der føler det for Dig, som jeg burde have følt.

Joe Harrington.

»Ved De, hvad der staar?« spurgte Fru Harrington med en Stemme saa tvungen og hæs, at den lød fremmed i hendes egne Øren.

»Nej!« svarede Nellie.

»Saa vil jeg helst have, at De ikke ser det. Jeg beholder Papiret, hvis De ikke har noget imod det. Hvis disse Ord ikke er skrevet af en Genganger, forstaar jeg ikke, hvorledes de er kommet til at staa paa dette Papir. Men lad os ikke tale mere om det.«

Nellie lagde Mærke til, hvor ligblegt hendes Ansigt var, idet Lampeskæret faldt paa det, og hvor kolde hendes Læber var, da hun kyssede hende til Godnat. Hun lagde Planchette tilbage i Æsken, bandt et Baand om den og sagde:

»Saa Farvel med Dig, hvad Du saa end er, en god Aand eller en ond Aand eller slet ingen Aand; men Du kan være vis paa, at Du ikke skal komme frem igen saa snart, og med en gnaven Mine slog hun en sidste Knude paa Baandet.

Fru Harrington trak en Stol hen foran Kaminen i sit Sovekammer, og satte sig ned for at tænke. I tre Aar havde hun troet, hun var fri; men hvis dette formentlige Orakel talte Sandhed,

havde altsaa hendes Mands Genfærd hele Tiden været i hendes Nærhed, parat til ved given Lejlighed at aabenbare sig for hende, og hun saa ingen Mulighed for at undfly ham.

Han skulde vente, til hun var blevet lykkelig, men den Dag vilde aldrig komme. Hendes eneste Haab skulde altsaa knytte sig til den Skæbne, hun havde fælles med alle andre dødelige, nemlig at dø en skønne Dag. Dog denne Tanke gjorde det ikke bedre, thi var det saa ikke ogsaa paalagt ham at følge hende, naar de begge var udødelige?

Hun gik i Seng og laa længe skælvende, inden Søvnen vilde indfinde sig.

Efter den Dag iagttog hun sig selv og sit Liv med en næsten sygelig Skarphed, og lidt efter lidt fik hun Indtrykket af en hemmelig Indflydelse, der forandrede hendes Planer og i Virkeligheden styrede alle hendes Handlinger, dog altid, som det syntes, til hendes eget Bedste.

At leve i den Atmosfære af et Forsyn, hun ikke følte Kærlighed til, og som heller ikke følte Kærlighed til hende, var i høj Grad trykkende. Tilsidst, da der var gaaet et Par Maaneder, kunde hun ikke holde det ud længere, men besluttede sig til at gøre en Rejse, i Haab om, at forandrede Forhold skulde virke heldigt paa hendes Sindsstemning. Hun længtes efter nye Omgivelser og nye Mennesker — maaske nærede hun ogsaa et barnagtigt Haab om at komme bort fra sin usynlige Ledsager. Hvem kunde

vide det, maaske var hans Aand tvunget til at blive paa de gamle Steder.

Hun kom i bedre Humør under Rejseforberedelserne; men næppe var hun kommet af Sted, førend den gamle Fornemmelse kom over hende igen. Hun var ligesaa sikker paa, at Aanden var i hendes Nærhed, som om hun havde hørt ham tale. Hun rejste fra By til By, fra Hotel til Hotel og vidste, at han fulgte hende som en tavs Iagttager, uden Klage og uden Kærlighed.

Endelig langt ud paa Vinteren blev hun syg i en fremmed By, og da Kræfterne svigtede hende fuldstændigt, var der intet andet for hende at gøre end at gaa i Seng og lade en eller anden pleje sig.

Hun vidste, at hun maatte have en Læge. Der er en ubestemmelig Følelse, der driver enhver syg, selv om Livet har nok saa liden Værdi for ham, til at ville dø paa en sømmelig og passende Maade.

Gennem en Sans, som er saa ny, at Sproget endnu ikke har fundet noget Ord for den, følte hun, at nogen sagde til hende:

»Send Bud efter Doktor Martin. Han er den eneste, som kan hjælpe Dig.«

Det var første Gang, hun modtog Indtrykket af Ord fra Genfærdet, der forfulgte hende, naar undtages hin ene Meddelelse gennem Planchette. Hun samlede sit Mod og svarede dette noget, der havde talt, med trodsig Stemme:

»Nej, jeg vil ikke sende Bud efter ham. Jeg

vil henvende mig til Doktor Wesley, hvis Navn tiltaler mig mere.«

En halv Time efter vendte hendes Bud tilbage og sagde:

»Doktor Martin kommer i Løbet af kort Tid.«

»Men det var ikke Doktor Martin, jeg bad Dem gaa til, det var Doktor Wesley.«

»Ja, Frue; men Doktor Wesley er taget paa Landet, og Doktor Martin besørger hans Praksis.«

I dette Øjeblik fik hun gennem hin besynderlige navnløse Sans Indtrykket af en triumferende Latter, og hun fik en Fornemmelse af ikke mere at være sin egen Herre. Det havde ikke gjort nogen Forskel, om hun havde sendt Bud efter Doktor Martin eller Doktor Wesley; rimeligvis vilde intet af, hvad hun i Fremtiden foretog sig, gøre nogen Forskel. Hun kunde ligesaa godt straks opgive ethvert yderligere Forsøg paa at kæmpe mod denne ubekendte Magt, der styrede alle hendes Skridt.

Et Kvarter efter kom Doktor Martin. Han havde et mærkeligt Ansigt. Det første Indtryk, hun fik af ham, var, at han saa ud som en Mand, der kunde se Spøgelser. Hvilke forunderlige Øjne, han havde — store, sorte og ildfulde. Hans lange sorte Haar faldt skødesløst ned over en mægtig, kraftig Pande. Læberne var faste og elskværdige. Han traadte ind med en Mine som én, der er fuldstændig ugenert af Omgivelserne, og efter at have ventet et Øjeblik, indtil de var

alene, satte han sig ned ved Siden af Fru Harrington og greb hendes feberhede Haand.

»Fru Harrington,« sagde han og saa hende bestemt ind i Øjnene, »først og fremmest maa jeg bede Dem fortælle mig Oprindelsen til den nervøse Ophidselse, hvori De befinder Dem; uden det vil jeg ikke kunne hjælpe Dem?«

Hun gengældte hans Blik, fik Tillid til ham og følte en uimodstaaelig Trang til at betro sig til ham, men tvang sig i Stedet for til at rette et Spørgsmaal til ham:

»Kan De bortmane Aander?«

Han betragtede hende opmærksommere end før. Var det til en Vanvittig, han var bleven kaldet? Nej, der var ingen fortærende Glød i hendes Øjne; de var ualmindelig sørgmodige, men ganske rolige. Han besluttede at svare hende ligesaa alvorligt, som hun havde spurgt.

»Jeg har aldrig forsøgt mine Evner i den Retning, og jeg ved ikke, hvad jeg vilde være i Stand til. Jeg har aldrig set en Aand, har De?«

»Nej, men jeg har følt en Aands Paavirkning.«

Og saa fortalte hun ham hele sin Historie.

Han hørte paa hende med den dybeste Alvor. Da hun var færdig, sagde han:

»Doktor Wesley vilde have leet af Deres Aandehistorie, Fru Harrington, og givet Dem et eller andet styrkende at tage ind. Han er den mest deciderede Tvivler om alt, hvad der er overna-

turligt, som jeg nogensinde har kendt. Maa jeg gøre Dem et Spørgsmaal?«

»Ja, vær saa artig.«

»Gjorde denne Mand Dem Uret paa en eller anden Maade, eller kan De tænke Dem nogen rimelig Grund til, at han skulde være blevet dømt til at vaage over Dem, naar det ikke er Kærlighed, som drager ham til Dem?«

»Nej, jeg tror ikke, han har gjort mig Uret. Vort Ægteskab var en gensidig Fejltagelse. Maaske var det ham, som opdagede det først; men det kan dog egentlig ikke regnes ham til Last.«

Hun standsede, og der kom et besynderligt Udtryk i hendes Ansigt. Hun saa ud som en, der lytter med spændt Opmærksomhed.

Hun gav Doktor Martin et Tegn til at tie, og et Øjeblik var der ingen, som talte.

Saa spurgte hun:

»Hørte De noget?«

»Nej!«

»Jeg vil heller ikke sige, at jeg hørte noget; men jeg fik et tydeligt Indtryk af, at Aanden gav mig en Forklaring over den Dom, der var overgaaet ham. Han siger, at hans Brøde bestod i hans store Egoisme, der fik ham til at være ganske ligegyldig over for alt, hvad jeg kunde have at gennemgaa, medens han mørk og indesluttet rugede over sine egne skuffede Forhaabninger. Af den Grund maa han nu vaage over mig og vente paa sin Lykke, indtil jeg har fundet min.«

Doktor Martin hørte paa hende i Tavshed.

»Dette kan være sandt,« sagde han efter nogen Betænkning. »Jeg har før hørt ligesaa ubegribelige Ting bekræftet af saa uangribelige Vidner, at det var umuligt at tvivle.«

»Hvis hans Nærværelse var til Trøst og Beroligelse for mig,« fortsatte hun, »kunde alt forklares; men med den Længsel jeg følte efter at blive ham kvit, medens han endnu levede, forekommer det mig at være en underlig Barmhjertighed, at sende mig ham tilbage efter Døden for at forlænge min Kval.«

»Kan det ikke tænkes,« henstillede Doktor Martin, »at der heri skal være en Lære for Dem saavel som for ham. Han skal fortjene sin Lykke, ved at forsøge paa at hjælpe Dem til Deres. Kan det nu ikke tænkes, at De paa Deres Side skal lære ikke at længes efter at blive ham kvit, at De tværtimod skal lære at bære over med ham og være ham taknemmelig. Lad os nu imidlertid haabe, at De efter at have gjort mig delagtig i Deres Hemmelighed, vil føle Dem mindre trykket af Deres usynlige Omgivelse. Nu faar De en beroligende Mikstur i Aften, og saa ser jeg til Dem igen i Morgen Formiddag.«

Den Nat sov Fru Harrington igen for første Gang i flere Maaneder. Kom det af Doktorens Medicin eller af den uforklarlige Lindring, hun følte ved at have delt sin Hemmelighed med en anden? I hvert Fald sov hun saa fredeligt s om et Barn, og da hun vaagnede næste Morgen,

følte hun sig ikke trykket af Aandens Nærværelse som ellers.

»Har jeg bortmanet Aanden?« spurgte Doktoren, da han kom for at se til hende.

»Jeg tror det næsten. I hvert Fald har han ikke forstyrret mig siden.«

»Har De sovet?«

»Ja!«

Hun rakte ham sin Haand, den var kølig, og Pulsen slog regelmæssigt.

Han saa opmærksomt paa hende, og det gik op for ham, at hun vist egentlig maatte være en meget fængslende Kvinde. Der var maaske de Mænd, der vilde finde hendes Skønhed noget passé; men i hans Øjne var det Præg af gennemgaaede Sorger, som hvilede over hende, kun en Ynde mere.

Martin havde fusket lidt i Psychologi og var ikke til Sinds at lade denne sjældne Lejlighed til interessante Iagttagelser gaa fra sig. Han sagde derfor simpelthen:

»Deres Sygdom er ikke af en saadan Natur, at den behøver en Læges stadige Tilsyn. Naar De behøver mig som Læge, skal jeg komme i denne Egenskab; men hvis De tillader det, vil jeg under Deres Ophold her komme dagligt som Ven, og vi vil i Forening forsøge paa at holde Deres Fjende Stangen. Jeg tilstaar, at denne Sag interesserer mig i allerhøjeste Grad, og med Deres Tilladelse vil jeg gerne se Udgangen paa den.«

Lucie Harrington saa altfor lidt paa Formerne og var i en altfor aparte Stemning til, at hun skulde finde nogetsomhelst besynderligt ved dette Forslag.

Hun takkede ham hjerteligt, og de aftalte, at han hver Formiddag, naar han var færdig med sine Sygebesøg, skulde aflægge hende en lille Visit. Det viste sig snart, at dette var et udmærket Arrangement. Fru Harringtons gamle Livlighed vendte tilbage, hun fik Interesse for Kunst, Litteratur og Musik, og beskæftigede sig med Begivenhederne i den store Verden omkring hende.

Men hvis Doktor Martin havde ventet at skulle gøre nærmere Bekendtskab med Aanden, blev han ganske vist skuffet. Hvis den endnu vaagede over Fru Harrington, gav den i alt Fald ikke noget Tegn paa sin Nærværelse.

Hvad Doktor Martin angik, saa længtes han, for hver Dag der gik, mere og mere efter disse smaa Besøg hos Fru Harrington. Det var for ham, som han kom ind i en anden Verden, naar han, efter at have tilbragt Formiddagen med at høre paa sine Patienters Klynken og Klagen, traadte ind i det lille Værelse, hvor alt var Fred og Ro.

Han gav hende det bedste, han ejede, og han fandt altid Sympathi og Forstaaelse hos hende.

Dag for Dag blev hun raskere og livligere. Hvis hun havde været mere forfængelig, vilde hun selv have kunnet se, hvorledes det tabte Ungdomsskær langsomt vendte tilbage i hendes Ansigt.

Efterhaanden som hendes Kræfter vendte tilbage, begyndte hun at tænke paa at rejse hjem. Vinterens Regn og Slud var forbi, og der var Foraar i Luften, som i hendes Hjerte.

Et Par Gange kørte Doktor Martin med hende ud paa Landet, hvor de vilde Blomster begyndte at springe ud paa Hækkene, hvor Bækken sladrede, og hvor de unge, grønne Blade spirede paa Træerne.

Det var paa en af disse Køreture, at hun fortalte ham, at hun havde besluttet sig til at rejse hjem den følgende Uge. Han gjorde ingen Indvendinger, da der absolut intet kunde anføres mod hendes Hensigt. Hendes Helbred havde forbedret sig vidunderligt, og hun havde nu lige saa megen Udsigt til at leve, som hun tre Maaneder i Forvejen havde haft til at dø. Hendes eget hyggelige Hjem maatte selvfølgelig være mere tiltrækkende for hende nu, da hun var rask, og Dagene begyndte at længes. Hun havde været ham en kær Veninde; men Øjeblikket var kommet, da de maatte skilles. Doktor Martin havde gennemgaaet for mange Adskillelser i de fem og tredive Aar, han havde levet, til at gøre Ophævelser over denne ene.

Fru Harrington følte sig meget forladt, da hun saa den Ro, hvormed han optog hendes Meddelelse. Havde hun for ham kun været en interessant Patient?

Han havde for hende været Doktor og Ven i en Person, og det var hans Skyld, at hun nu

saa Tilværelsen i et helt andet Lys, end hun havde gjort de sidste lange Aar.

Da Afrejsens Dag kom, kørte han med til Jernbanen. De var tavse under hele den korte Køretur. Hvor kan det være, at de tusinde sidste Ting, man har at sige ved saadanne Lejligheder, aldrig vil lade sig udtale? Da de var tæt ved Stationen, gav hun ham sit Kort.

»Kommer De saa en Gang?« spurgte hun og saa paa ham med straalende Øjne og rødmende Kinder.

»Jo, Tak — i den allerførste Ferie, jeg kan tage mig.«

»Hvis De ikke har glemt mig i Mellemtiden,« sagde hun med et lille bitte Anstrøg af Ærgrelse over, at hun sikkert følte Adskillelsen mere bittert end han.

»Ja, hvis ikke,« sagde han ganske roligt; »men jeg plejer at huske de fleste Mennesker og de fleste Ting temmelig længe.«

Toget skulde snart til at gaa. Der var fem Minutters Forvirring, under hvilken han fik købt hendes Billet, skaffet hende en god Plads og sagt Farvel. Hun saa længe efter ham ud af Vinduet, tilsidst svandt han ind til en ganske lille Prik.

Var det ganske forbi? Vilde hun aldrig mere faa ham at se? Han havde taget Afskeden roligt nok, syntes hun; men hvordan det nu var eller ikke var, følte hun sig i en alt andet end fornøjet Sindsstemning.

Hun kom dog i bedre Humør ved Synet af sit Hjem, hvor alt straalede af Foraar, og hvor hun fandt en, der ventede paa hende, for at byde hende velkommen, nemlig Nellie, — som iøvrigt ikke længere var Nellie, men en nydelig lille Fru Habberton.

»Kan De se, at jeg alligevel har tænkt paa Dem, skønt jeg var sammen med min Elsker,« sagde Nellie og rakte Munden frem til Kys.

»Skønt De var sammen med Deres Mand, kære — der er lidt Forskel paa de to Ting,« svarede Fru Harrington med en Blanding af Vemod og Satire i Stemmen.

»Ikke hvad os angaar,« raabte Nellie ivrigt, »vi er mere forelskede i hinanden end nogensinde, hvad De nok vil faa at se, og De vil forhaabentlig faa os en Del at se. Og Maurice har en Broder, som De ogsaa skal se; han er i Besøg hos os for Tiden. Det er Oberst Habberton — en virkelig Helt! Tænk, han har et dybt Ar af et Sabelhug paa den ene Kind.«

Fru Harrington saa Nellie ind i Ansigtet og lo.

»De er en listig lille Koblerske,« sagde hun. »Kunde De ikke blive gift, uden at tilegne Dem de gifte Koners værste Fejl?«

Nellie rødmede.

»Jeg er ingen Koblerske; men Maurice og jeg har tænkt, at netop De vilde være Oberstens Ideal, og jeg er vis paa, at De ikke vil kunne andet, end synes godt om ham. Saa hvad ondt er der i det?«

»Ikke en Smule ondt, kun er der ikke Spor af Sandsynlighed for nogen gensidig Forelskelse. Jeg er slet ikke vis paa, at jeg ikke nu kan være lykkelig uden Kærlighed.«

»Naa, ja, i hvert Fald vil De faa ham at se i Aften, Maurice kommer med ham. Maurice sagde, at det var forfærdelig ukorrekt at hjemsøge Dem, ligesom De var kommet tilbage; men jeg fik ham dog til at give efter til Slut. Jeg var vis paa, at De ikke vilde have noget imod det.«

Fru Harrington gjorde den Aften Toilette med mere end almindelig Omhu, og da hun var færdig, saa hun ganske henrivende ud i en violet Silkekjole, garneret med Valenciennes Kniplinger. Nellies Pigeskønhed falmede lige overfor den ældre Kvindes modnere Ynde, som aarelange Lidelser havde meddelt deres forædlende Præg.

Og dog var Nellie ogsaa meget smuk paa sin Vis, og hendes straalende Ansigt blev endnu mere straalende, da det ringede og hendes store godmodige Kæmpe af en Mand traadte ind, ledsaget af sin militære Broder.

De to Mænd, som Fru Harrington havde ventet at finde saa lig hinanden som to Draaber Vand, var i Virkeligheden meget forskellige. Obersten var baade lettere af Legemsbygning og mørkere end sin Broder. Der laa et befalende Udtryk i hans klare Øjne. Hans ensformige Stemme havde ogsaa noget i sig af Tvang, for hvilken det syntes naturligt at bøje sig, skønt han talte baade sagte og roligt. Ansigtstrækkene

var skarpe, og hans smidige Figur tydede paa Styrke og Udholdenhed. »En født Soldat« vilde enhver sige om ham ved første Øjekast.

Hans Konversation rettedes nærmest til Fru Harrington; thi for Dora og hendes svære Ægtefælle var den Tid endnu ikke forbi, da de holdt mest af at underholdè sig selv.

Det han sagde, havde ikke i sig selv saa megen Betydning, som Maaden, hvorpaa han sagde det, De talte om mange forskellige Ting; men da Fru Harrington senere søgte at genkalde sig den Samtale, de havde ført, kom hun til det Resultat, at han snarere havde lokket hende til at udtale sig, end selv fremsat sine Anskuelser. Dog havde han virkelig talt med Varme og Begestring om et eller to Emner af Betydning. Over hele hans Væsen var der udbredt en Blanding af Ærbødighed for hende som Kvinde, og af Agtelse for sig selv som Mand, som hun fandt meget tiltalende. Og trods al sin Styrke gjorde han al Ting lemfældigere, end andre Mænd.

Han havde den Vane, at lægge nøje Mærke til Smaating, hvad der muligvis var en Følge af hans militære Opdragelse. Hans Øjne var overalt, og han saa selv de mindste Ubetydeligheder. Han stillede en Skærm foran Kaminen, da han bemærkede, at Skæret faldt lige paa hendes Ansigt; han vendte Nodebladet for hende, da hun spillede; han rakte hende hendes Thekop, og alt paa en alvorlig, taktfuld Maade, der intet havde tilfælles med de almindelige »Dameriddere«s Ga-

lanterier. Da han gik, maatte hun tilstaa for sig selv, at han var en ualmindelig behagelig Mand.

Han blev fra denne Aften en hyppig Gæst i hendes Hus. I Begyndelsen plejede Nellie at ledsage ham; men efter nogen Tids Forløb begyndte han undertiden at gaa derhen om Formiddagen, naar Nellie var beskæftiget i Huset, for at høre Fru Harrington synge, tilsidst gjorde han dagligt Besøg under et eller andet Paaskud, og næsten altid alene.

Det var umuligt andet, end at Fru Harrington maatte gøre en Sammenligning mellem ham og den anden Ven, der ogsaa havde været en daglig Gæst. De var begge helstøbte og retskafne Mænd, men næppe ens i nogen Henseende. Begge besad en stor aandelig Overlegenhed, og hun kunde ikke rigtig gøre sig klart, hvem af dem, der egentlig havde den største Indflydelse paa hende. Sommetider spurgte hun sig selv, om hvor lidt eller hvor meget, nogen af dem egentlig brød sig om hende. Fra Doktor Martin havde hun ikke hørt et eneste Ord, siden de skiltes hin Foraarsdag; men hvis Blik og Stemme havde noget at sige, havde hans Forhold til hende ganske vist været mere inderligt og fortroligt, end det, hvori Læger i Almindelighed staar til deres Patienter.

Obersten var hendes Ven, det følte hun; men vilde han eller overhovedet nogen ønske at være mere end dette, efter at saa mange Taarer havde bortskyllet al Farve og Glans af hendes Tilværelse?

Tilsidst gjorde Obersten Ende paa hendes Tvivl, idet han spurgte hende, om hun vilde være hans Hustru.

Hans Orlov var snart ude, og han ønskede at føre hende bort med sig.

Hun var saa lidt forfængelig, at Forslaget kom hende som en fuldstændig Overraskelse; hun bad om nogle Dage til at overveje det i. At han elskede hende, kunde der ikke være nogen Tvivl om, efter hans mandige, varme Udtalelser, og hvor fristende sød Visheden herom var, det kan kun den Kvinde ane, der selv har troet den Tid var forbi, da hun endnu formaaede at opvække Kærlighed.

Men hvad følte hun paa sin Side for ham? Hun havde gjort en stor Fejltagelse i sit Liv — den anden burde hun helst undgaa. Hun beundrede Obersten og satte stor Pris paa ham, og hun var stolt af hans Kærlighed til hende. Men hvorfor fik den ikke hendes Puls til at slaa hurtigere? Hendes Hjerte havde banket ganske anderledes, naar Doktor Martin kom for at se til hende — Doktor Martin som slet ikke elskede hende. Vilde en anden nogensinde elske hende, hvis hun stødte dette trofaste Hjerte bort? Hvorledes skulde hun dog kunde tage en Bestemmelse?

Medens denne Tvivl plagede hende, modtog hun, for første Gang i Løbet af flere Maaneder, Indtrykket af, at Aanden, Genfærdet, Paavirkningen, eller hvad man vil kalde det, ikke havde

forladt hende. Han var der endnu, altid iagttagende, aldrig kærlig. Hun følte ham omkring sig, og den samme Stemme, som allerede tidligere paa en eller anden uforklarlig Maade havde banet sig Vej til hendes Bevidsthed, lød atter for hende. Denne Gang hørte hun atter og atter det ene Ord: »Vogt Dig«.

Vogte mig for hvad? For at bortkaste den eneste Mulighed, Livet endnu kunde byde hende, ved at tilbagevise en ædel og højsindet Mand? Eller vogte sig for at begaa en ny Fejltagelse, ved at give ham sit Ja. Hun forstod det ikke, og hvor tit hun end spurgte, kom der kun det ene lille Ord til Svar.

Endelig en Morgen sendte hun sin Pige hen med en Billet til Nellie. Som en sidste Tilflugt, var Planchette faldet hende ind. Hun skrev til Nellie, om at komme hen til hende med den, da hun ønskede at forsøge den en Gang endnu. Nellie fulgte tilbage med Buddet, og havde sin Æske i Haanden.

»De er altsaa ikke mere bange for min Troldmand, Fru Harrington?« spurgte hun, medens hun løste Baandet op, som hun havde bundet saa forsvarligt i den selvsamme Stue, for saa mange Maaneder siden.

»Nej, jeg er ikke saa bange for noget i Verden, som for at tage Ansvaret for mine egne Handlinger.«

Planchette var meget tilbageholdende. Den

tegnede nogle Cirkler, et Kors og en Stjerne. Tilsidst skrev den nogle ganske faa Ord:

»Du burde endelig nu vide, hvad dit Hjerte trænger til. Er Du ikke overbevist om at have fundet det, saa vent. Er Du overbevist derom — godt.«

Fru Harrington læste Ordene to Gange igennem, lukkede Papiret sammen og stak det i Lommen.

»Er det nok, kære?« tillod Nellie sig at spørge.

»Det maa være det. Jeg vilde ikke faa mere at vide, om jeg saa spurgte den til Dommedag. Tak for Ulejligheden.«

»Jeg bilder mig ind, at De har faaet en Anmodning om at blive min Søster. Obersten har intet sagt, men jeg gætter det. Er det Tilfældet? De ved, hvor det vilde gøre mig lykkelig?«

»Spørg mig derom senere, ikke nu.«

Nellie maatte altsaa gaa igen med sin Planchette, uden at have faaet noget at vide, og Lucie Harrington var atter alene, uden at have faaet Spørgsmaalet løst.

Hun havde den samme Følelse lige til den næste Dag, da Obersten kom for at faa Svar. Da talte hun til ham som efter en pludselig Indskydelse og uden Betænkning, men af sin inderste og dybeste Bevidsthed.

»Jeg haabede at kunne elske Dem,« sagde hun,

»fordi jeg nærer en saa ubegrænset Agtelse for Dem og har saa fuldkommen Tillid til Dem, og fordi jeg trænger i saa høj Grad til Kærlighed. Det er det eneste, jeg har savnet og tørstet efter hele mit Liv igennem. Jeg troede, jeg vilde kunne føle Kærlighed for næsten en hvilken som helst brav Mand, der brød sig om mig, men jeg har opdaget, at jeg tog fejl. Jeg beundrer Dem, jeg er stolt af og uudsigelig taknemmelig for Deres Venskab, men jeg elsker Dem ikke.«

Obersten havde aldrig været mere venlig og ærbødig mod hende, end netop i dette Øjeblik. Med al sin Stolthed var han altfor beskeden, altfor mandig og højsindet til at være fornærmet, og var selv altfor stærk og modig til at ville gøre Kampen haardere med Klagen og Jeremieren.

»Jeg takker Dem,« sagde han, »fordi De har været tro nok mod Deres egne Følelser til at forstaa Dem selv og handle ærligt imod mig. Det er tungt nok at skulle frasige sig Dem; men ikke saa tungt, som det vilde have været at være Deres Mand og ikke have Deres Kærlighed.«

Saaledes skiltes han fra hende som Ven, og forlod Byen den næste Dag.

Nu, da alt var forbi, indtraadte Reaktionen, og hun led meget. Det, hun havde sukket for hele Livet igennem, havde været saa nær, at hun kun havde behøvet at udstrække Haanden for at gribe det; thi denne Mand havde elsket hende oprigtigt, det kunde der ikke være den fjerneste

Tvivl om. Og nu var han borte — borte for bestandigt!

I denne utilfredse og nedslaaede Sindsstemning fik hun Besøg af Doktor Martin.

»Har De sendt Bud efter mig? Har De trængt til mig?« spurgte han efter den første Hilsen.

»I hvert Tilfælde ventede jeg Dem ikke,« svarede hun smilende.

»Men jeg tror, De trængte til mig. Jeg følte Deres Sendebuds Nærværelse. Han lod mig ikke have Fred. Det var ingen heldig Tid for mig at tage væk, men jeg rejste alligevel. Behøver De mig nu, da jeg er kommet? Har De trængt til mig?«

Netop i dette Øjeblik gik det op for Frú Harrington, hvorfor det havde været hende umuligt at elske Obersten.

»Ja, jeg tror at jeg har trængt til Dem. Jeg vilde ikke tænke paa det, men Trangen var der.«

»Og jeg følte det, og nu er jeg her,« raabte Doktoren triumferende, »og nu er det mig, der trænger til Dem. Vidste De, at jeg elskede Dem, da vi skiltes?«

»Nej! — De sagde det jo ikke — hvorledes skulde jeg vide det.«

»For Deres egen Skyld var jeg tavs. Jeg var fuldkommen paa det rene med mine Følelser; jeg vidste, at jeg aldrig kunde gifte mig med nogen anden Kvinde — men — jeg vilde ikke drage Fordel af Omstændighederne. De havde ikke set andre end mig i alle disse Maaneder,

og De mente, at jeg havde vist Dem en Tjeneste. Det forekom mig, at De let kunde tage Venskab og Taknemmelighed for en dybere Følelse, at De paany kunde gøre en Fejltagelse af Betydning for hele Livet, hvis jeg den Gang sagde Dem, hvad jeg følte for Dem. Da De i nogen Tid havde været fuldstændig fjernet fra mig, tænkte jeg, at De maatte være sikker paa Dem selv; men De var mig altfor kær til, at jeg skulde lade Dem løbe nogensomhelst Risiko. Jeg havde tænkt at vente endnu længere, inden jeg kom; men, som jeg sagde Dem, Deres Sendebud lod mig hverken Rist eller Ro. Jeg maatte komme, og nu er jeg her, og jeg elsker Dem!«

Hun saa et Øjeblik tvivlraadig ind i hans forventningsfulde Øjne.

»Er De sikker paa det?« spurgte hun blidt. »Jeg er ikke længere ung. Sorgerne har taget paa mig og røvet alt det, som en Gang kunde have behaget Dem. Er De nu ogsaa sikker paa Dem selv?«

»Ja, og mere end det. Saaledes som De nu er, elsker jeg Dem netop, og ingen yngre Kvinde kunde have været det for mig, som De er.«

Hun følte hans Arme lukke sig omkring hende, og en uendelig Tilfredshed fyldte hendes Hjerte. Hun saa ham ind i Øjnene, og i den fuldeste Følelse af den endelig fundne Fred, hviskede hun:

»Gud være lovet, jeg er lykkelig!«

En Stemme, som et Ekko, fremmed, hul og ujordisk, sukkede efter hende:

»Gud være lovet, jeg er fri!«

En Lyd som af et Vingeslag gik igennem Stuen, og derpaa var alt stille. Den Følelse greb dem begge, at nu var den ventende Aands skæbnestyrende Bevogtning forbi.

I den elektriske Stol.

Sidste Sommer fik jeg en Indbydelse fra min Ven, Tommy Cameron paa Clinton, som bad mig om at komme og besøge ham en Maanedstid; thi Jagten var udmærket, skrev han. Men jeg skal ikke trætte Dem med Bagateller; efter megen Vrøvlen frem og tilbage, fik jeg arrangeret mig med min Chef, og naaede Derby Station en smuk Septemberdag, da Solen var i Færd med at gaa ned. Cameron var der med Vogn efter mig ved Stationen, og da vi havde kørt en Timestid gennem det smukke Landskab, naaede vi Clinton.

Her ventede der mig en Overraskelse. Jeg havde kun ventet, at der vilde være Herrefrem-mede under mit Ophold; men næppe var vi kommet ud i Forhallen, førend to unge Damer mødte frem for at hilse paa os. Det var Frøknerne Cameron, og de holdt Hus for deres Broder; han havde ikke omtalt dem i sin Invitation, jeg ved ikke af hvilken Grund.

Jeg maa tilstaa, at jeg allerede om Aftenen ved Middagsbordet fandt disse unge Damer hen-

rivende; det var noget ganske andet, end at sidde og hænge omkring mellem Mandfolk alene i Klubben. I Løbet af den første Uge befandt jeg mig allerede helt hjemme paa Clinton; i den anden Uge var Tommy nødt til at tage væk i nogle Dage, og de to Pigebørn holdt mig da med Selskab fra Morgen til Aften. Den ene hed Magda, den anden Flora; Magda var den yngste og den smukkeste, hun var musikalsk og havde kunstneriske Tilbøjeligheder, medens Flora var huslig og styrede hele Herregaarden. Hun var ogsaa meget pæn at se paa, men hun havde de mest mærkelige Lyster; hun havde f. Eks. Skruptusser i et Akvarium, og hun strejfede omkring paa Landet og bragte alle Slags Dyr og Insekter med hjem, som hun skar op, og undertiden ved Middagsbordet kunde hun udbrede sig over en eller anden Opdagelse, hun havde gjort ved det eller det Dyrs Organisme. Det kunde ogsaa falde hende ind at føre os ind i sit Studereværelse, hvor hun havde hele Hylder fulde af Dyr i Spiritus; paa hendes Arbejdsbord laa halvt opløste Lemmer og Organismer, og om dem vilde hun gerne holde Foredrag, indtil jeg, der ikke var helt vant til den Slags Themaer, begyndte at føle mig en Smule underlig til Mode.

Den anden derimod, var, som jeg sagde, ikke anlagt for den Slags Ting. Hun holdt meget af at male, og da jeg selv har en vis Forkærlighed for denne Kunst, faldt det højst naturligt, at jeg en Dag, hun skulde male en Bæk i Nærheden

af Huset, bad om jeg maatte gaa med; men Resultatet af Malerturen var i artistisk Henseende kummerligt, vi snakkede mest sammen, ganske vist ogsaa om Kunst, men selve Penslerne blev ikke rørt mere end for et Syns Skyld.

Paa den Maade gik Dagene, indtil Cameron kom tilbage, saa blev der selvfølgelig en Afbrydelse i vore Malerudflugter; en Dag var vi ude at fiske, en Dag ude at skyde, saa tog vi en lang Tur op over Højderne; men naar jeg skal være ganske oprigtig, maa jeg tilstaa, at jeg holdt mere af de smaa Idyller sammen med Magda, end Fiske- og Skydeturene uden hende.

Paa en af vore tidlige Morgenvandringer mødte vi en ung Fyr, som Tommy præsenterede som Arthur Clisby, en af hans Venner. Han hilste hjerteligt paa os, og efter at vi havde passiaret sammen, lovede han, at han vilde komme over og spise til Middag om Aftenen. Paa Hjemvejen fortalte Tommy lidt om ham, han var Søn af en stor Skibsrheder i Dundee og var Familiens Smertensbarn, han var naaet at blive Student; men paa Universitetet i Glasgow havde han nok lavet en forfærdelig Skandale ved at ryge i Hovedet paa en af Professorerne. Han var blevet vist bort, hans Fader var blevet rasende, og Forholdet mellem Ophav og Afkom var efterhaanden blevet saa spændt, at de var blevet enige om at skilles. Han var nu kommet ud paa disse vilde Kanter, for i Fred og Ro at kunne studere

abstrakte videnskabelige Problemer, særlig Elektroteknik.

Ved Frokostbordet spurgte Magda mig, hvad jeg syntes om Eremitten, saaledes kaldte de ham.

»Aa, han ser ud til at være en rigtig rar Fyr,« svarede jeg.

»Det er han ogsaa, men han er saa stille.«

Saa begyndte vi at snakke om ham, og Flora blandede sig ogsaa i Samtalen og omtalte ham ganske, som om han kunde have været en af dem dernede i Spiritusflaskerne.

Om Aftenen kom vor Gæst som aftalt til Middag; men i Stedet for den muntre unge Mand som vi havde mødt om Morgenen, mødte en overordentlig tvær Fyr, som aldrig sagde et Muk, uden naar han udtrykkelig blev spurgt, og saa svarede han endda kun med Enstavelsesord. Det var den underligste Forandring, jeg nogensinde har set paa et Menneske.

Det kan ikke nægtes, at han lagde ligesom en Dæmper paa den daglige Munterhed, og vi var ganske glade, da han gik. Han anmodede mig ved Afskeden om at komme over og se hans Laboratorium.

»Kom om Aftenen,« sagde han, »saa løber Maskinerne.«

Nogle faa Dage senere, da jeg ikke havde noget særligt at foretage mig, bestemte jeg mig til at efterkomme hans Indbydelse og begav mig paa Vej til Eremitten. Stien gik hele Vejen langs

den Flod, der endte i et smukt Vandfald og løb ud i en Sø paa Camerons Domainer. Jeg havde ikke ret langt at gaa, og jeg havde næsten naaet Stedet, da jeg blev meget forskrækket ved at et vældigt Klippestykke faldt fra en næsten lodret 20 Fod høj Væg ned foran mine Fødder og knustes.

Resten af Vejen kiggede jeg op i Vejret, for at vogte mig for en mulig Gentagelse, og idet Stien gjorde en lille Drejning, saa jeg vor Ven Eremitten staaende med korslagte Arme højt oppe. Saa snart han fik Øje paa mig, skyndte han sig ned, og kom hen og hilste paa mig med Hatten i Haanden og med næsten fransk Høflighed.

»Det var virkelig et besynderligt Træf,« sagde han; »jeg ventede næsten, at De vilde komme i Aften.«

Da jeg ikke svarede noget paa det, fortsatte han:

»Jeg gaar derop hver Aften for at se Solnedgangen, det har saadan en beroligende Virkning paa mig, efter Dagens ophidsende Gerning i Laboratoriet.«

Vi kravlede derop, og stod i nogen Tid og saa Solen dale langsomt ned bag de fjerne Højder. Snart var Himlen gul, snart orangefarvet, saa blev den rød og tilsidst graa, og Lyset forsvandt. Eremittens Hus talte tydeligt nok om Ejerens originale Væsen. Den øverste Etage bestod kun af et stort Rum, som han brugte til Laboratorium; det var et helt Rustkammer for viden-

skabelige Apparater. Der var ypperlige elektriske og kemiske Metal- og Glasindretninger opstillede paa Hylder og Borde, og paa en ophøjet Platform i Midten stod en stor astronomisk Kikkert, mat glacerede elektriske Glødelamper kastede et behageligt Lys over det hele.

Han fortalte mig Navnene paa og Nytten af de talrige smukke Instrumenter, og han fortalte om de Fremskridt, han havde gjort ved visse Eksperimenter. Her i disse Omgivelser var denne ekscentriske Mand rigtig i sit Es; som vi sad og snakkede sammen der, brændte hans Kinder, hans Øjne skinnede og han talte med Begejstring. Jeg tænkte mere end en Gang, at hvis Magda kunde se ham nu, vilde hun ikke sige om ham: »men han er saa stille.«

Man burde altid se Folk i deres naturlige Omgivelser, førend man dømmer; de mest begavede og fremragende Mænd kan i visse Situationer forekomme en latterlige, ja endogsaa dumme. Efter at vi havde snakket sammen i nogen Tid, faldt Talen paa elektriske Henrettelser, og han sagde:

»Kan De huske, at den første Mand, der blev henrettet ved Elektricitet, var en Amerikaner? Det foregik i Staten New-York, og det var en forfærdelig Forestilling; jeg var der og saa det hele. Det var simpelthen umenneskeligt, Lægerne er jo rene Idioter. De troede, de forstod det hele, og anbragte Dødsstrømmen der, hvor de troede Nervecentret var, nemlig paa den øverste

Del af Hovedet og den nederste Del af Rygraden. Har De hørt noget saa bandsat Sludder? Nervecentrerne er jo netop den Del af det menneskelige System, der gør den største Modstand mod, at Strømmen passerer. Havde de derimod bare brugt almindelig sund Menneskeforstand og ganske normal Iagttagelsesevne, kunde de let have regnet ud, at Hænder og Arme, som er fulde af Muskler og Blod, er de allerbedste Strømledere. Jeg sagde det den Gang, men de var jo klogere, og Resultatet blev, at Kemler døde paa den forfærdeligste Maade. Umiddelbart efter at jeg havde overværet dette oprørende Syn, gav jeg mig til at arbejde paa at finde noget, der kunde gøre Døden i den elektriske Stol hurtig og smertefri, baade legemlig og aandelig fri for Pinsler. Der er ingen Tvivl om, at Kemler led meget mere sjæleligt end legemligt; alle de Maaneder, han havde ventet, og Frygten for det nye Apparat havde gjort ham næsten afsindig.

Jeg har nu arbejdet paa denne Plan i over et Aar, og jeg venter nu blot paa visse Formaliteter, førend jeg viser mine Tegninger til Autoriteterne. Nu skal De faa Apparatet at se.

Vi gik ud af Huset, over en aaben Strækning, indtil vi stoppede ved en Dør; han gik først ind, famlede et Øjeblik for at finde Kontakten og øjeblikkelig straalede hele Stedet i fuld Belysning. Jeg følte en ubehagelig Irritation i Halsen og begyndte at hoste; han lagde Mærke dertil, lo og sagde:

»Det er Gassen fra Batterierne, som De mærker; dette her er Batteriværelset, herfra drives Lysene i Huset og ogsaa de Lys her. Akkumalatorer er en stor Behagelighed, idet de overflødiggør Natarbejde.«

Jeg lagde Mærke til, at dette Værelse var delvis hugget ud af Klippen og delvis bygget op; det samme var de andre, som jeg saa senere.

Vi gik gennem en Passage ind i et større Værelse.

»Det er Turbinehuset,« sagde han, »der løber Rør herfra ud til Floden hundrede Alen borte; de suger Vandet op, og det gaar ud igen gennem to Tunneler under Gulvet og løber ud i Hovedstrømmen længere ude; men her ser De den Dynamo, som er særlig konstrueret for Henrettelse.«

Han pegede hen paa et Apparat, der mest lignede et stort Rat med mange fine Eger.

»Nu skal De se, jeg vil sætte den i Gang,« sagde han, »saa De kan se den i Arbejde.«

Han aabnede for Apparatet. Hjulet begyndte at løbe rundt med en Lyd, som en Spolemaskine, Dynamoen begyndte at summe; men begge Lyde var ganske svage, uagtet det gik i en rasende Fart.

»Den gør ikke meget Støj, vel?« spurgte han, »og dog gaar dette Apparat med en Fart af 200 Hestes Kraft; men lad os nu undersøge Eksekutionsstedet, hvor Retfærdigheden fyldestgøres.«

Han aabnede en Dør ind til et lille Værelse,

hvor der stod et mærkeligt Møbel. Han var lige ved at gaa ind, men stoppede pludselig og sagde:

»Aa, vent et Øjeblik, jeg maa skrue Ventilerne lidt til.«

Jeg gik ind og begyndte nysgerrigt at undersøge hans Opfindelse, da jeg i næste Øjeblik hørte en skarp, smeldende Lyd; det var Døren, som lukkede sig efter mig.

En forfærdelig, kvælende Fornemmelse lagde sig over mit Strubehoved, jeg faldt baglæns rallende om; men det maa vel have været Hysteri, for snart efter var jeg atter ved Bevidsthed, og da jeg havde samlet mig sammen, saa jeg, at jeg sad i hans modbydelige Stol, eller rettere sagt, at jeg var spændt fast i den. Det er en lidt kedelig Spøg af ham, tænkte jeg, særlig fordi denne forbandede Stol paa ingen Maade er magelig.

Jeg forsøgte paa at befri mig selv, men jeg sad godt fast. Jeg kunde føle, at mine Hænder var spændt ind i noget hult, som var beklædt med Læder udvendig og Metal indvendig; de indeholdt noget flydende, som jeg senere opdagede var Kviksølv. Mine Ben og mit Legeme var spændt fast med Remme, og mine Arme var lukket ind i en Slags Cylinder paa hver Side af Stolen. Medens jeg sad og bandede ham, kom han ind.

»Ah ha, min smukke Fugl,« sagde han, »nu har jeg endelig fanget Dem.«

»Aa, lad være at staa og spil Fjols der, Deres forbandede Stol brækker min Rygrad.«

»Saa, gør den det? Naa, ja, det skal vi nok komme ud af.«

Han gik hen til mig; men i Stedet for at befri mig, løsnede han bare Stropperne omkring min Ryg. Det var for meget af det gode for mig. Jeg hylede til ham, at hvis han ikke befriede mig øjeblikkelig, vilde jeg gennemprygle ham, naar jeg blev fri. En nydelig Maade at behandle en Gæst paa, sluttede jeg.

I Stedet for Svar lo han, trak paa Skuldrene og sagde:

»Naar De er færdig med al den overflødige Ordstrøm, saa maa jeg maaske gøre Dem bekendt med mine Hensigter. De tror maaske, jeg er Deres Ven? Det er en Fejltagelse, jeg er Deres Fjende, jeg hader Dem. De troede, De skulde løbe væk med Magda Cameron for Næsen af mig, og det var nok lige ved at lykkes Dem. Jeg har set Dem, jeg har beluret Dem, naar De og hun var ude paa deres saakaldte Malerture. Maaske vidste De ikke, at jeg elskede hende, men det er mig ganske ligegyldigt. De har forsøgt paa at vinde hende, og jeg hader Dem for det. Jeg er ganske glad over, at jeg ikke ramte Dem med det Klippestykke før; det er meget morsommere for mig nu at se paa, hvorledes De dør. Jeg kunde have dræbt Dem for lidt siden, førend jeg aabnede for Oxygenen, og De kom til Live igen, jeg havde allerede min

Haand paa Kontakten; men jeg syntes hellere, at jeg vilde lade Dem leve op igen, for at kunne fortælle Dem det, og for rigtig at kunne pine Dem, fordi De har stjaalet Magdas Kærlighed fra mig. Aa, hvor jeg dog hader Dem. Magda, Magda, hvorfor vil Du dog ikke elske mig?«

Han begyndte nu at skælde mig ud og at spadsere rasende rundt omkring mig, stillede sig tilsidst endelig op ved mine Fødder, lagde Armene overkors og stirrede paa mig.

»Tror De, at jeg vil lade mig smide ud af Samfundet for ingen Ting,« hvæsede han. »Tror De, at jeg har tilbragt et helt Aar med at lave dette Apparat for ingen Ting? Nej, nej, jeg vil hævne mig paa en eller anden, og hvorfor saa ikke paa Dem, som jeg tilmed hader for det, De har bedrevet. Jeg har ventet længe paa en Genstand, men nu kan jeg endelig operere med Dem. Nej, nej, min Ven, jeg opfinder ikke Ting for ingen Ting, det gør jeg ikke.«

Med en forfærdelig undertrykt klukkende Latter gik han væk fra mig. Jeg kæmpede som en rasende, for at befri mig selv, men ak, jeg sad kun altfor vel. Lidt efter kom han tilbage.

»Nu har De lige en halv Time at leve i, den er præcis halv tolv; paa Slaget tolv sætter jeg Strømmen i Bevægelse, og det er ude med Dem.«

Var det ikke muligt at undslippe? Vilde der dog ikke komme en eller anden i Tide? Den ene Tanke jog efter den anden som Lynskud gennem mit Hoved. Stadig gik Tiden. Selv de

bedste af os holder ikke af at dø, før vor Time er kommen, og jeg hørte ikke til de bedste, og saa dø denne rædselsfulde Død! Og saa til og med elskede jeg jo Magda, jeg ønskede at leve for hendes Skyld, for hende, som dette Galehuslem vilde lade mig dø for.

Clisby nærmede sig igen, nu maatte Tiden snart være ude. Han var lutter Smil nu, han spurgte, om jeg ikke havde et sidste Ønske, som han da med Glæde skulde opfylde, saavidt det stod i hans Magt; jeg rystede paa Hovedet. Han tilbød mig Cognac, og jeg slugte det; han spurgte, om jeg vilde have mere, og jeg tog alt det, han tilbød mig. Saa begyndte han at raabe og le, indtil han fik arbejdet sig op til fuldstændig Galskab, saa dansede han og sprang rundt omkring mig som en Afsindig.

»Sig mig, hvad De føler,« hylede han. »Er De ikke vanvittig af Angst? Er det Dem fuldstændig klart, at De aldrig mere skal se Solen skinne, høre Fuglene synge, se Magda, høre noget andet levende Menneskes Stemme, at De om ganske kort Tid er et Lig, at De vil raadne op derude i Floden og om faa Dage allerede, maaske først om længere Tid, blive fisket i en eller anden Fiskers Garn, opbuldnet, modbydelig, med trevlede Fødder og Hænder? Hvad tror De, Magda vil sige til det? Men der er ikke Tid mere til Passiaren, min kære Ven; nu har De kun et Minut igen, saa sender jeg Dem ad Hekkenfeldt til.«

Han gik henimod Kontakten for at dræbe mig, og jeg sad der og saa paa ham. Det var mig umuligt at tage Øjnene væk fra dette Udyr, han tiltrak mig magnetisk, og samtidig jamrede og græd det inden i mig. Aa, det er ude med Dig! Tredive, ni og tyve, otte og tyve — men hvad var det? Jeg saa hans Fødder blive indviklede i Ledningen, der førte fra Kontakten til mine Hænder, og han faldt. Han gjorde et Spring op i Luften, og begge hans Hænder faldt ned paa Hjulkontakterne; han udstødte nu et forfærdeligt Skrig, fløj derpaa omtrent seks Fod op i Luften og faldt derefter baglæns om paa et stort, fladt Distributionsbord. Saa saa jeg en hel Række smaa, blaa Flammer og dernæst en tynd Dampsøjle, der slog op mod Taget. Et Øjeblik efter gik Drivremmen af Dynamoen og den summende Bevægelse ophørte.

Paa dette Tidspunkt begyndte Cognacen at virke, men paa en højst mærkværdig Maade. Mit Hoved og mit Legeme var, som om der var Ild i dem, men min Hjerne var aldeles klar. Jeg kiggede atter hen paa Liget paa Bordet, det bevægede sig; efter at Strømmen var hørt op, kom Reaktionen, Liget vedblev at trække sig sammen, indtil det saa ud som en Bylt gamle Klæder, saa gik der en Skælven igennem det, hvorefter Armene og Benene blev strakt ud med et pludseligt Sæt, og i den Stilling stivnede Legemet.

Nu var der en anden mærkelig Lyd, der til-

trak sig min Opmærksomhed, og den fik mig til at kigge i Retning af Turbinerne. Der maatte være noget galt paa Færde derhenne. Jeg kunde lige se noget skinnende rødt, det var noget Metal, der glødede. Ejeren var død, og Tubinehjulet gik med en rasende Fart, der forøgedes med hvert Minut; der var ingen til at indstille, regulere, aabne for Ventiler eller gøre nogetsomhelst af den Art. Der maa ske et eller andet i Løbet af kort Tid, sagde jeg til mig selv, og næppe havde jeg udtalt det, førend der hørtes et Knald, og jeg saa Metalklædningen omkring Vandrøret briste som Papir og Vandet i samme Øjeblik trænge ind i Værelset med en Fart af tusinde Tønder i Minuttet. Hvad kunde det saa nytte, at Clisby var død, naar jeg alligevel skulde druknes som en Rotte i en Fælde?

Vandet rejste sig langsomt, og da det havde naaet til en Højde af cirka seks Fod gik Lysene ud. Jeg flød omkring i Stolen, men jeg blev holdt fast til Kontaktbordet af de elektriske Ledninger. Vandet vedblev at stige, skønt meget langsomt, da det maatte fylde alle de andre Værelser og Forbindelserne imellem dem. Underneden mig kunde jeg endnu høre den ubeskadigede Turbine tærske løs. Jeg løftedes stadig i Vejret, indtil mit Hoved, eller rettere sagt, det øverste af Stolen skrabedes mod Taget, saa mærkede jeg pludselig, at jeg var i Færd med at falde, og at jeg i rasende Fart blev ført henimod Døren.

Et Øjeblik endnu holdt Ledningerne, saa knækkede de og jeg sejlede igennem Forbindelsesgangen, gennem Batteriværelset og ud i det fri, hvor jeg efter at være blevet hvirvlet rundt nogle Gange blev siddende højt oppe paa et tørt Sted, indtil om Morgenen. Vandets Vægt havde sprængt den yderste Dør, det var derved, at jeg saa pludseligt var undsluppet. Jeg blev hjulpet ud af min ubehagelige Stilling af Cameron selv, der var kommet ud for at se efter mig. Vi fandt den stakkels sindssyge Clisby ganske tæt ved det Sted, hvor han var død, indfiltret i noget Ledningstraad, og med det samme spøgelseagtige Smil, som jeg havde set paa hans Ansigt.

Aldrig fik nogen anden end Cameron at vide, hvad der virkelig var sket i denne skrækkelige Nat; vi fortalte Pigebørnene, at der var sket et Ulykkestilfælde, og at Eremitten var død.

Naar jeg tænker tilbage paa disse lange Timers Uhygge, Rædsel og Dødsangst, undrer det mig, at jeg endnu er i Besiddelse af min Forstand. I over en Uge havde jeg Værken i alle mine Lemmer paa Grund af min sammenbøjede Stilling i Eremittens elektriske Stol. Men førend jeg forlod Clinton, havde Magda og jeg faaet Tid til at fuldføre Maleriet, og til at aftale en anden Affaire, som De nok skal faa nærmere at vide om til næste Sommer.

En Nat blandt de døde.

Vi havde alle meget travlt paa St. Albans Hospital. Sygeplejersker og Læger var i uafbrudt Virksomhed fra Morgen til Aften og fra Aften til Morgen. Den strenge, barske Vinter havde holdt sit Indtog, som sædvanlig i Følge med talrige Sygdomme, fremkaldt af Nød og Elendighed, og Hospitalet var ligefrem overfyldt. Dertil kom et usædvanlig stort Antal Ulykkestilfælde, saa den ene Baare efter den anden blev bragt ind paa Operationsstuen.

Det store Uhr over Indgangen slog lige seks, da jeg kastede mit Shawl over Skuldrene og fløj over Gaarden til Apotheket, som laa i en Bygning for sig selv. Jeg løb, saa hurtig jeg kunde, gennem Sneen og naaede derover i en Fart; men undgik dog ikke den Overhaling, som altid var forbeholdt den sidst kommende.

»Jeg er forfærdelig ked over, at jeg kommer saa sent,« sagde jeg, saasnart jeg kunde trække Vejret frit igen, »men det var mig ikke muligt at komme fra Stuen før. Lad mig se, jeg skulde have en halv Pægl Brændevin til Numer tyve

og Portvinen til Numer seksten — det er det hele, tror jeg.«

»Er der noget nyt i Aften, Frøken Deaton?« spurgte Provisoren, medens jeg lagde Flaskerne ned i min Forklædelomme, for at have Hænderne fri til at holde paa Shawlet med.

»Ikke hos os,« svarede jeg; »men der er lige blevet bragt en Baare over paa Lighuset fra tredie Afdeling — en stakkels Fyr, som var fundet ihjelfrosset i Sneen. Godnat!«

Og afsted fo'r jeg igen over den snebedækkede Gaardsplads.

Færdig for i Dag, sagde jeg til mig selv, medens jeg løb, maaske er det en Skam af mig, at benytte mig af det; men jeg er saa træt, og Plejemoder har sagt, at jeg gerne maa.

Ved Døren til Afdelingen mødte jeg Frøken Flemming, der var Sygeplejerske paa samme Stue som jeg, og med hvem jeg delte Soveværelse; hun var ledsaget af to Kvinder, hvoraf den ene græd bitterligt.

»Aa, kære Frøken Deaton,« udbrød hun straks ved Synet af mig, »hvor jeg er glad over at møde Dem. Denne stakkels Kone var gift med Numer tolv, som døde i Morges, og hun vil saa forfærdelig gerne se ham. Jeg ved godt, at De er fri for i Dag, kære De, men De vil nok gaa med hende alligevel. Jeg har lige i dette Øjeblik faaet en Patient med et brækket Ben ind ad Døren, og Doktor Hoper venter paa mig, for at vi skal undersøge det nærmere. Tusinde Tak!«

Jeg nikkede venligt til hende, at jeg vilde gøre, som hun bad mig, og hun vendte tilbage til sine mange Pligter. Jeg bad de to Kvinder følge mig og gik ned i Portnerstuen, hvor Nøglerne til Lighuset hang. Under ustandselig Smaaskænden, tændte Portneren sin Lygte og belavede sig paa at følge med os, som det var hans Pligt. Han var en af de mange mandlige Assistenter paa St. Albans Hospital, som ligefrem ansaa det for deres Ret, at være saa ubehagelig som muligt imod Sygeplejerskerne, hver Gang de henvendte sig til ham, saa jeg tog ingensomhelst Notits af hans Gnaveri; men ofrede al min Opmærksomhed paa den stakkels Kone ved Siden af mig. Medens hun fortalte mig om sin afdøde Mands mange udmærkede Egenskaber og om den triste Fremtid, hun imødesaa for sig og sine otte Børn, var vi naaet hen til Lighuset. Portneren tændte en Lygte, der hang paa et Søm, og bad os vente udenfor, medens han gik ind i den store Ligstue for at finde det Lig frem, som vi ønskede at se; kort efter aabnede han Døren for os.

Det første Værelse, vi kom ind i, var et lille Kapel, i hvilket det var tilladt de afdødes Slægtninge og Venner at kaste et sidste Blik paa deres kæres jordiske Rester. Den døde, som man ønskede at se, blev paa en lille Karre trillet ind i Kapellet, som bestandig var holdt meget propert og daglig blev pyntet med hvide Blomster.

Portneren gik ikke med os, men blev staaende udenfor for at rette lidt paa Lygten, som ikke

brændte klart, og jeg gik med de to Kvinder hen til Karren og trak stilfærdigt Lagenet til Side fra det stakkels døde Ansigt.

De to Kvinder var altfor optaget af deres Sorg til at tage Notits af mig, og da jeg i det Øjeblik ikke kunde være dem til den fjerneste Trøst, kom jeg til at tænke paa et stakkels lille Hittebarn, som var død i mine Arme for to Dage siden, og som jeg gerne vilde se endnu en Gang. Jeg tog en Lygte, der stod i en Krog af Kapellet, tændte den og gik ind i den store Ligstue, for at finde den lille forladte, moderløse Skabning, som jeg var kommet til at elske saa højt. Det varede noget, inden jeg fandt ham, og efter at jeg havde trykket et Kys paa hans blege lille Ansigt, gik jeg ind i det nye Obduktionsværelse, som lige var blevet færdigt og som jeg endnu ikke havde set. Jeg gik rundt omkring og saa mig om, da jeg pludselig hørte en Dør smække i. Uden at have nogen bestemt Formodning om, hvad der var passeret, paakom der mig en uhyggelig Forudfølelse, og det løb mig koldt ned ad Ryggen. I mindre end et Sekund fløj jeg gennem Ligstuen og ind i Kapellet. For sent! Døren var lukket og der var bælgmærkt.

I samme Nu var jeg klar over, hvad der var sket. Portneren, der troede, at jeg var gaaet min Vej og havde overladt Kvinderne til hans Omsorg, havde slukket Gassen, lukket Døren af og var gaaet sammen med dem. Aa, det var altfor forfærdeligt. Jeg hamrede paa Døren med knyt-

tede Hænder, jeg raabte og skreg om Hjælp; men det var tusinde Gange værre end den forrige Stilhed, for mine Skrig gav Ekko i det tomme Kapel, og for mine ophidsede Nerver lød det, som om Raabene kom inde fra de døde. Jeg sank paa Knæ paa det kolde Stengulv og bedækkede mit Ansigt med mine Hænder.

Bygningen laa temmelig langt borte fra selve Hospitalet, og Stormens Tuden vilde forhindre mine Skrig fra at blive hørt, selv om jeg fik Mod til at raabe om Hjælp endnu en Gang, hvad jeg ikke fik. Desuden var der ingen Mennesker ude i saadan et Vejr, og jeg vilde ikke blive savnet. Paa Afdelingen vildė de tro, at jeg tilbragte min Friaften oppe paa mit eget Værelse, og naar Frøken Flemming ikke saa mig ved Aftensbordet, vilde hun tænke, at jeg var gaaet i Seng paa Grund af Træthed, og selvfølgelig ikke gaa op og forstyrre mig. Hvad skulde jeg gøre? Hvad kunde jeg gøre? Det forekom mig en Umulighed at tilbringe hele Natten der; men hvor langt umuligere var det ikke at slippe bort. Jeg gik altid for at være ualmindelig modig blandt de andre Sygeplejersker, og jeg er bange for, at jeg mere end en Gang har pralet med, at intet skulde kunne forskrække mig; men et er at sidde sammen med en Flok Kammerater i en hyggelig Stue foran en flammende Kaminild, noget ganske andet derimod, at tilbringe en Nat mutters ene blandt de døde.

Tilsidst fik jeg saa meget Mod samlet sammen,

at jeg kunde kaste et Blik omkring mig og gøre mig Situationen klar. Aa, hvor jeg misundte de lykkelige Udvalgte, som har Evne til i Farens og Ægstelsens Stund ganske roligt at miste Bevidstheden, og først komme til sig selv igen, naar Skrækken er overstaaet. Hvis jeg endda blot kunde lægge mig ned paa det kolde Gulv og sove væk fra det hele. Ak, selv om der kun kunde have været Tale om den Søvn, fra hvilken man aldrig mere vaagner, hvor gladelig havde jeg ikke taget mod den. Hellere alt andet, end at tilbringe en Nat i dette frygtelige Selskab.

Jeg saa paa Lygten. Hvor længe vilde den vel kunne brænde endnu? Men hvad var det der stod? Det var jo Karren, Karren med dens kolde, stille Byrde! Jeg gjorde en overmenneskelig Anstrengelse, skraaede tværs over Gulvet, greb fat om Haandtagene paa den uhyggelige Vogn og skubbede den saa hurtigt og saa langt jeg kunde ind i det store, mørke Ligværelse, saa lukkede jeg Døren tæt til efter mig og fløj tilbage i det svagt oplyste Kapel.

Endelig var jeg alene; men de hvide Blomster lyste uhyggeligt i Halvmørket, og paa Væggen hang der et stort sort Kors. Jeg krøb sammen i det Hjørne, der laa længst borte fra det uhyggelige Værelse, trak Shawlet tættere sammen om mine skælvende Skuldre, anbragte Lygten ganske tæt ved Siden af mig, og prøvede paa at tænke paa fornøjeligere Ting, saasom Sygestuen med

dens flammende Kaminild og dens lange Rækker af Senge med deres pæne røde Tæpper, paa Juletræet og de Løjer, vi havde gjort med Børnene, paa mit Hjem og alle de kære Ansigter, som jeg haabede at se, naar Sommeren kom med sin længselsfuldt forventede Ferie.

Men alt til ingen Verdens Nytte! Mine Tanker var og blev magnetisk tiltrukket af den forfærdelige Dør, og mine Ørenerver var anspændt til det yderste, for at opfange selv den svageste Lyd inde fra det tavse Værelse. Jeg maatte blive gal! Det var umuligt andet. Jeg kunde ikke udholde det i Længden! Hvor grusomt, hvor umenneskeligt af de andre, at de ikke kom for at søge efter mig. Hvad var det? Det store Uhr over Indgangen slog — en — to — men nej — syv — otte — Tavshed! Klokken var kun otte! Det var ikke mere end to Timer siden, at jeg løb over Gaarden for at hente Medikamenterne.

Mekanisk lod jeg Haanden glide ned i Forklædelommen. Jo, her var begge Flaskerne, omhyggelig indsvøbt i mit Lommetørklæde.

Et Øjeblik fløj der en Straale af Haab gennem min Sjæl. Naar Flaskerne ikke var paa deres Plads, vilde der blive gjort Efterspørgsler og man vilde lede efter mig. Men ak, jeg kom snart ud af den Illusion. Det var ikke noget uhørt i disse travle Dage, at man kunde glemme at afhente et eller andet paa Apotheket, indtil dette var lukket og Provisoren gaaet. Miksturer og Pulvere blev sat frem paa en lille Hylde paa

Gangen udenfor, men dette gjaldt ikke de stimulerende Midler, og naar Plejemoderen ikke fandt dem, vilde hun — med et let Suk ved Tanken om Sygeplejerskens Glemsomhed — tage, hvad hun skulde bruge fra Forraadskammeret, og dermed vilde den Sag være glemt.

Om jeg virkelig faldt i Søvn eller ej, har det senere hen været mig umuligt at afgøre; men da jeg kom til mig selv igen efter den halvt bevidstløse Tilstand, jeg havde været i, syntes der at være gaaet flere Timer. Maanen skinnede klart og kastede et straalende Skær ind i Kapellet. Tiltrods for mit tykke Shawl var jeg iskold, og havde Krampe i alle Lemmerne af den ubekvemme Stilling paa Gulvet. Jeg følte paa mig selv, at der var et eller andet, som havde vækket mig, noget, som ingen Forbindelse havde, hverken med Maaneskinnet eller med min ubekvemme Stilling. Et Blik igennem det høje Vindue viste mig Maanen, der stod rolig paa den mørkeblaa Himmel, omgivet af lette forbipasserende Skyer; endnu medens jeg saa paa Maanen og Skyerne, slog det store Uhr to. I næsten seks Timer havde jeg ligget bevidstløs paa dette skrækkelige Sted. Selve det Faktum bragte mig ingen Trøst, jeg følte mig syg og elendig og alle mine Lemmer værkede. Selv Korset, saa grimt og uhyggeligt ud, som det hang der paa den hvide Væg i Maaneskinnet. Aa, hvem der dog bare kunde dø og glemme alting. — Hvad var det? — En Lyd! — En

Jamren! — Aa, Gud i Himlen, den kom fra den anden Side af den forfærdelige Dør. Jeg havde rejst mig halvt op, men sank tilbage i mit Hjørne, skælvende af Rædsel og med Haaret rejsende sig paa mit Hoved. Der blev et Øjebliks Tavshed, saa kom det igen. Jeg lyttede — en svag, undertrykt Klagen — men — det var ikke den hule, ujordiske Klagen, som den man nødvendigvis tænker sig fra et Genfærd, men snarere en Klynken, som fra et lidende Menneske. Næppe havde den Tanke sat sig fast i mit Hoved, førend alt mit Mod vendte tilbage og med det mine Sygeplejerskeinstinkter.

Tanken om, at der var et levende Væsen i Nærheden, og det endda et Menneske, som trængte til Hjælp, fyldte mig med Mod og Energi, og jeg rejste mig hurtigt op og tog min Lygte i Haanden. Hvad jeg egentlig ventede at finde, staar mig ikke rigtig klart, rimeligvis en eller anden af de ved den ny Bygning beskæftigede Haandværkere, som var faldet i Søvn eller havde drukket sig fuld og saaledes ligesom jeg selv, var bleven lukket inde ved et Tilfælde. Hvor usandsynlig denne Theori var, forstod jeg heldigvis ikke før senere, og jeg aabnede ganske sagte Døren og saa ind i det mørke Værelse.

Ved Lyden af den knirkende Dør hørte Klagerne op, og i nogen Tid stod jeg ganske stille uden at vide, hvor jeg skulde gaa hen. Pludselig fik en Lyd i den længst bortliggende Del af Stuen mig til at gaa fremad, og jeg gik lang-

somt forbi de mange Kister, idet jeg lod Lyset skinne paa Jorden foran mig. Der var ikke Tegn til noget menneskeligt Væsen. Mit Øje kunde ikke glæde sig ved Synet af en ærlig engelsk Haandværkssvends Skikkelse. Jeg stod stille, aldeles himmelfalden. Aa Gud, hvad var det? Tæt ved Siden af mig, endnu ikke lagt i Kiste, men anbragt paa et Stenbord, laa en lang ubevægelig Skikkelse. Ubevægelig. Oh Rædsel! Som jeg stod der og saa paa det, ude af Stand til at flytte en Fod, saa jeg det hvide Lagen, som bedækkede Skikkelsen, bevæge sig — en lang, hvid Haand kom til Syne og rørte næsten ved mig. Alt hvad jeg forud havde gennemgaaet var intetsomhelst i Modsætning til dette. I Løbet af et Sekund havde Fingrene trukket Lagenet fra Ansigtet og et Par mørke Øjne stirrede ind i mine.

Hvor længe, jeg blev staaende saaledes, er ikke godt at vide. Tilsidst kaldte et langt, skælvende Suk fra de hvide Læber mig til mig selv igen, og jeg fik Mod til at bøje mig over og røre ved den udstrakte Skikkelse. Det var nok, Troldommen var løst. Jeg vidste i samme Nu, at der ingen Tid var at spilde, ingen Tid til kvindelig Frygt og Bæven. Jeg tog den kolde Haand i min.

»Vær uden Frygt,« sagde jeg, saa roligt som det var mig muligt, »jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt, for Dem. Saa tog jeg Shawlet af og svøbte det rundt om den skælvende Skikkelse. Instinktsmæssig huskede jeg paa Fla-

skerne, jeg havde i Lommen, og heldte lidt Brændevin i Halsen paa ham. Efter kort Tids Forløb viste en svag Rødme, der steg op i hans Kinder mig, at mine Anstrengelser ikke havde været forgæves, og lidt efter lidt begyndte hans stivnede Lemmer at blive varme. Aa, hvis jeg blot kunde skaffe Assistance, men det var en Umulighed. Nu gjaldt det blot om at holde Liv i min Patient, indtil der kom Hjælp. Til alt Held var mit Shawl meget stort og tykt, og heldigvis laa gamle Numer tyves Brændevin vel forvaret i min Lomme.

»Hvor er jeg?« spurgte Manden og saa sig overrasket omkring i det mørke Værelse, og det var intet Under, for hans Omgivelser var for at bruge et mildt Udtryk højst mærkelige. Jeg ansaa det hverken for klogt eller nødvendigt at oplyse ham om de nærmere Omstændigheder, saa jeg sagde blot, at han var paa St. Albans Hospital og snart vilde blive rask. Han fortalte mig, hvad jeg allerede havde anet, at han paa en Fodtur i Omegnen var blevet overfaldet af en aldeles uimodstaaelig Træthed, og at han ude af Stand til at kæmpe imod den Sløvhed, som han godt vidste kunde blive skæbnesvanger, havde lagt sig til at sove i Sneen. Det er et Vidunder, at jeg ikke er død, sluttede han, og jeg sagde ham ikke imod.

Jeg havde været saa optaget af at pleje ham, at jeg slet ikke havde tænkt over, hvad Klokken vel kunde være, førend jeg med ét hørte

den slaa seks. Oh! hvor det lød velgørende i mine Øren.

Vi var Morgenmænd paa St. Albans Hospital og stod alletider op Klokken seks. Jeg vilde blive savnet, ledt efter og fundet.

Jeg skælvede af Kulde og følte mig hjertesyg. Manden var sunket hen i en Dvaletilstand, som jeg ikke havde Hjerte til at vække ham op af, skønt jeg følte mig forladt og fortvivlet. Du gode Gud, hvor jeg dog frøs. Min tynde Bomuldskjole beskyttede mig kun daarligt mod denne Hundekulde. Hvor længe vilde det dog vare, inden de fandt mig?

Vilde de søge længe, inden de fandt paa at se efter mig her? Vilde de overhovedet tænke paa Lighuset? Alle disse Tanker jog rundt i mit Hoved, den ene efter den anden, indtil jeg tilsidst hørte en Nøgle dreje rundt i Laasen og min kære Sovekammerat sige i en forvildet Tone:

»Hun kan da umuligt være her, Portner!«

Saa drejede alting rundt for mig og jeg hørte intet mere.

Det varede længe, førend jeg kunde genoptage mit Arbejde. Jeg fik en heftig Lungebetændelse og laa i Ugevis i Sengen. Jeg blev plejet paa det ømmeste, og de var alle sammen enige om at rose mit Mod.

De fortalte mig, at min Patient var helbredet og fuld af Taknemmelighed mod mig, hvem han skyldte sin Tilbagevenden fra de døde.

»Men De frelste ogsaa hans Liv, ved De,« sagde Sygeplejersken, for at trøste mig for mine uhyggelige Oplevelser.

Hvad Patienten selv angaar, har han sagt mig det samme om og om igen, for jeg er nemlig nu hans Hustru.

Billedhuggeren i Florens.

De tager en høj Betaling for Deres Arbejde.« »Deres Naade behøver jo ikke at gaa ind paa mit Forlangende,« svarede Billedhuggeren André Londini.

»Men jeg ønsker, at netop De skal paatage Dem Arbejdet. Jeg er rig og vant til at faa mine Ønsker opfyldt.«

»Jeg købslaar aldrig,« sagde Billedhuggeren, »og det spiller ingen Rolle for mig, om De gaar ind paa mine Betingelser eller ej.«

»De er overordentlig uafhængig,« svarede Lady Montaine med et koldt Smil; »men De har et Navn og er uden Tvivl meget efterspurgt.«

Londini bukkede.

»Jeg skal have meget bestilt i Dag og vilde gerne begynde,« sagde han kort.

Lady Montaine var oprørt. Hun var kommet til Billedhuggeren for at bevise ham en Ære, paa samme Maade som en Gud kan uddele sine Gunstbevisninger til en almindelig dødelig; men han lod til at opfatte Sagen ganske anderledes, og gjorde paa ingen Maade Indtryk af, at være

opsat paa at have noget at gøre med hende. Til at begynde med havde han ligefrem afslaaet at modellere hende, og bagefter havde han nævnet en saa uhyre Pris for sit Arbejde, at det endogsaa havde overrasket Saisonens rigeste Dame.

»Jeg gaar ind paa Deres Betingelser,« svarede hun endelig. »Hvornaar passer det Dem at begynde?«

»Lige med det samme, hvis De har Tid til at blive. Jeg kan gøre mit Arbejde færdigt i Eftermiddag,« svarede Londini.

»Hvor skal jeg sidde?« spurgte Lady Montaine.

»Her, lige ved Siden af denne Marmorblok,« sagde Londini.

Billedhuggeren lod virkelig til at være noget usleben. Han ikke saa meget som saa paa sin Besøgende; men vendte sig halvvejs bort fra hende, medens han gjorde en Haandbevægelse hen i Retning af Stolen, der ikke her som andre Steder, stod paa en Forhøjning.

»Synes De, jeg er en brugbar Model?« spurgte Lady Montaine og saa paa Billedhuggeren.

»Jeg kan intet sige derom, før jeg har undersøgt Omridsene af Deres Person nøjere,« svarede Londini.

Saa nærmede han sig til sin Models store Overraskelse langsomt og lod sin Haand glide let hen, først over hendes Skuldre saa over hendes Ansigt.

»De er —« begyndte Lady Montaine.

»Blind,« svarede Billedhuggeren; »ja, men min Kunst er lige stor for det, og min Opfattelse af Lys og Skygge er aldeles ufejlbarlig. De behøver ikke at være ængstelig for Resultatet af mit Arbejde. Jeg har først vundet min Berømmelse og mit Navn, efter at Verden for mig blev til et stort, tomt Intet.«

Lady Montaine følte sig stærkt interesseret, hvilket var en ganske ukendt Fornemmelse for hende. Hun havde mistet sine Forældre i en ganske ung Alder, og da hun var meget smuk og meget rig og havde et godt gammelt Navn, var hun blevet saa overvældet med Smiger og Beundring, saa langt hun kunde huske tilbage, at de bedste Følelser i hende saa at sige var helt stivnede. Et af hendes mange Indfald bestod i at optræde som Mæcen, det vidnede for det første om en god Smag, og gav desforuden hendes Beundrere noget at tale om.

Medens André Londini blødt lod sine Fingre glide hen over hendes hovmodige Ansigt og stolte Bryn, læste han med den for blinde ejendommelige hurtige Opfattelse hendes Karakter, som en aaben Bog, og Udtrykket i hans Ansigt viste, at Resultatet ingenlunde var tilfredsstillende fra et rent kunstnerisk Synspunkt.

»Naa,« sagde Lady Montaine, da han var færdig med at undersøge hende, »hvad mener De saa?«

»Jeg vil opfylde Deres Ønske, og jeg skal give et korrekt Billede af Dem; men jeg er ingen

Smigrer, og jeg tør ikke love Dem, at De vil blive tilfreds med Arbejdet, naar det er færdigt,« svarede Londini.

Hvor var han dog besynderlig, den Billedhugger! Hvad var det dog, som manglede hende? Noget maatte der jo være galt, siden han kunde give et saadant Svar til hende, hvis Skønhed alle andre ikke fandt Ord nok for at prise. Der steg en dyb Rødme op i hendes Kinder, da hun svarede:

»De er meget aabenhjertig, om just ikke særlig høflig. De vilde gøre mig en stor Tjeneste ved at forklare mig, hvad det er, som mishager Dem ved min Person, som alle andre Mænd kalder smuk?«

»Dersom De virkelig ønsker det, vil jeg sige Dem det,« svarede Londini, »skøndt det i og for sig hverken vil gøre fra eller til, for Verden med dens Løgn og Smiger har allerede fordærvet en af sine smukkeste Døtre.«

»Bliv endelig ved, jeg beder Dem,« sagde Lady Montaine. »Der er aldrig nogen anden, som siger mig Sandheden — det er en ukendt Luksus for mig, fra den Gang jeg var lille.«

»Deres Naade interesserer sig for, hvad jeg siger,« sagde Londini, »fordi det opvækker Deres Nysgerrighed. Dersom De kunde lære at føle rent menneskeligt, vilde mine Fingre være i Stand til at frembringe et yndigt Ansigt.«

»De tror, jeg er ude af Stand til at føle for andre, til at tage Del i den store Menneskehobs

Glæder og Sorger. Kan De beskrive Fortiden ligesaa godt som Nutiden? Det er i Sandhed noget nyt for mig, at høre Sandheden lige ud af Posen,« sagde Lady Montaine.

»Et forkælet Barn, som er blevet beundret af alle fra sin tidligste Barndom. En Kvinde, som intet kender til virkelig Kærlighed, og som heller aldrig vil komme til at lære den at kende,« sagde Billedhuggeren, mere til sig selv end til sin Model.

»De har baade Ret og Uret,« svarede Lady Montaine. »Fremtiden er et lukket Land for enhver af os, og ingen ved, hvad den vil bære i sit Skød.«

»Det fordrister jeg mig heller ikke til at forudsige,« svarede Londini; »jeg for mit Vedkommende har Kunsten, og den tilfredsstiller mig fuldstændig. Den Dag vil maaske ogsaa komme for Dem, hvor De maa kaste Dem over et eller andet Formaal, for at forsøge paa at glemme de Skygger, som har formørket Deres Liv.«

Lady Montaine kastede et Blik paa Billedhuggeren og saa, at han var dybt bevæget. Han bedækkede sine stakkels ubrugelige Øjne med sine Hænder, som om han derved kunde skyde et sørgeligt Billede bort fra sig. Tiltrods for de blinde Øjne havde Billedhuggeren et Ansigt, som man ikke kunde lade være at lægge Mærke til. Trækkene var rene italienske; men der var et Udtryk i dem, som sjældent karakteriserede de Herrer, Lady Montaine ellers omgikkes. Alene

den Maade, han bar sit Hoved paa, viste, at han ikke alene forstod Kunsten at gengive det menneskelige Legemes ydre Former. Hans Specialitet laa netop i den aandfulde Gengivelse af Mennesker og Situationer, og den havde skaffet ham Evropas berømteste Kenderes Beundring.

Som hun sad der ved Siden af ham og saa ham gaa i Gang med sit Arbejde, lykønskede Lady Montaine sig selv til at have gjort et saa interessant Bekendtskab, og til rimeligvis at faa saa megen Fornøjelse ud af, hvad hun kun havde ventet vilde blive et kedsommeligt Besøg. Han havde utvivlsomt Ret! Hendes Omgivelser var altfor afhængige og krybende til nogensinde at sige hende Sandheden lige ud, og lidt efter lidt var al denne Smiger gaaet hende saadan i Blodet, at hun ikke troede at kunne leve den foruden. Hvor hun skulde fortælle sine Venner om Kunstneren; hun havde virkelig fundet en Skat i Florens. I Almindelighed var Kunstnerne saadant et livligt Folkefærd; hvilken Skade, at han var blind.

Londini, der gik fuldstændig op i sin Kunst, blev efterhaanden tavsere og tavsere, og det var med et Lettelsens Suk, at hans Model endelig hørte ham sige, at Interviewet var til Ende for i Dag, og at hun maatte komme igen den følgende Dag Klokken tolv.

»Jeg kan desværre ikke følge Dem til Døren,« sagde Londini, som en Slags Undskyldning.

»Det er heller ikke nødvendigt,« svarede

Lady Montaine og var forsvundet et Øjeblik efter.

En Verdensdame, mumlede Londini til sig selv, fuldstændig blottet for Sjæl. Saa famlede han sig frem til en Dør paa den højre Side af Atelieret, aabnede den og raabte:

»Guilda, jeg venter paa Dig!«

Der hørtes en Lyd af smaa Fødder, der hurtig kom trippende ned ad Trappen, saa løb en lille Pige paa en seks, syv Aar i fuldt Firspring hen til Billedhuggeren, hvis Haand hun greb og kærligt trykkede. Londini løftede Barnet op og kyssede hende.

»Min egen lille Kæledægge,« sagde han, »Du skal blive berømt, kan Du tro. Naar jeg en Gang er død og borte. skal Verden sige: Londini var en født Kunstner, det ser man bedst af hans store Billedhuggerværk, »Guilda, den lille Hyrdepige«.«

Han smilede og satte Barnet paa den Stol, som hans forrige Gæst havde benyttet, saa afdækkede han en Marmorblok, der stod ved Siden af ham, og gav sig i Lag med at hugge Barnet, idet han af og til gjorde en Pavse for at berøre hendes Ansigt og det krøllede Haar, som faldt i rige Lokker om hendes Skuldre.

Barnet sad ganske stille og betragtede det fremadskridende Arbejde med et fornøjet Ansigt, indtil Londini tog hende paa Armen og kyssede hende ømt.

Der var et Lyspunkt i den blinde Billedhug-

gers glædesløse Liv, og det var Kærligheden til det lille Væsen, som han holdt tæt trykket ind til sit Bryst.

* * *

»Det er en Studie fra det virkelige Liv,« sagde Billedhuggeren som Svar paa et Spørgsmaal fra Lady Montaine, der stod og stirrede paa det næsten fuldførte Arbejde af Guilda.

»Og hvem er Barnet?« spurgte Lady Montaine. »Hun er meget smuk, dersom Marmoret giver en korrekt Gengivelse af hende.«

»Det er et vanskeligt Spørgsmaal at besvare,« sagde Londini, »da det staar i meget nær Forbindelse med min egen Historie.«

»Jeg kan ikke nægte, at jeg gerne vilde vide Grunden til det umaadelige Arbejde, De øjensynlig lægger i Gengivelsen af Barnets Skikkelse. Efter alle Julemærker at dømme, bliver det et af Deres Mesterværker,« sagde Lady Montaine. »Verden er saa forunderlig. De, som er blind, opfatter Skønheden og Manglerne ved det, som vi andre gaar ligegyldigt forbi.«

Londini, der netop nu var optaget af at frembringe Lady Montaines Hoved i Marmoret, var til at begynde med temmelig tilbageholdende i sine Udtalelser; men efterhaanden gjorde Tanken om den lille Guilda ham meddelsommere, saa at han endte med at give en gribende Skildring af Barnets Historie, der hang saa nøje sammen

med hans egen, at han var nødt til at begynde med først at skildre sin egen Ungdom.

»Skønt født i Florens,« begyndte han, »har jeg tilbragt min Barndom i Rusland, i den sydlige Del af Kharkofdistriktet. Det var der, at jeg, efter endt Skolegang, begyndte at leve for Kunsten, og der tilbragte jeg den lange kedsommelige Vinter i mit Atelier. Saa var det en Dag, som jeg bedst stod og arbejdede, at Døren til Atelieret blev revet op, og en Kvinde styrtede ind med et Barn paa Armen. Jeg saa øjeblikkelig, at hun var ude af sig selv af Sindsbevægelse, og lærte snart Grunden til denne at kende. Hendes Mand var efter ganske faa Aars Ægteskab blevet sendt til de siberiske Miner, og den unge Kone havde været Deltager i en Sammensværgelse, som gik ud paa at befri ham. Komplottet blev opdaget, og hun havde kun med Nød og næppe haft Tid til at snappe sit Barn og flygte ud af sit Værelse, som laa i samme Hus som mit Atelier, førend Politiet traadte ind i det. Hun naaede mit Atelier ad Køkkentrappen, og der faldt hun paa Knæ for mig, idet hun anraabte mig om Beskyttelse for sig og sit Barn. Jeg havde knapt faaet dem skjult i et Værelse, der stødte op til Atelieret, førend Døren atter blev aabnet og nogle russiske Embedsmænd traadte ind.

»De er naturaliseret Russer?«

»Ja, jeg er!« svarede jeg uden at forstaa, hvor han vilde hen.

»Saa er De med andre Ord undergivet Landets Love. Tænk Dem godt om, inden De besvarer mine Spørgsmaal.«

Han satte sig ned, trak en Lommebog frem og begyndte:

»Hvor mange Personer bor der i dette Hus?«

»Jeg ved ikke,« svarede jeg.

»De er forsigtig, men Spørgsmaalet maa besvares.«

»Jeg kan ikke besvare det,« sagde jeg. »Jeg har ingen Venner her i Rusland.«

»Hvor er den Kvinde henne, som bor i Værelset her ovenover?« spurgte Officeren.

»Dersom De kender hendes Lejlighed, hvorfor undersøger De den saa ikke?« svarede jeg.

»De gaar uden om Spørgsmaalet. Ved De, eller ved De ikke, hvor hun er gaaet hen?«

»Jeg ved det, men det kommer ikke mig ved, og jeg nægter at besvare Spørgsmaalet.«

»Tag Dem i Agt. Der er koldt i Siberien og De bliver uhjælpelig sendt til Minerne, hvis De nægter at svare. De bliver i saa Fald at betragte som en medskyldig, hvad De maaske ogsaa er.«

»Maaske, men jeg har intet andet Svar at give. Jeg kan og vil ikke forraade en Kvinde.«

»Det er De fast bestemt paa?« spurgte Officeren.

»Fast bestemt,« svarede jeg.

Han kastede et Blik paa de fire Betjente, som ledsagede ham.

»Et Øjeblik efter kæmpede jeg fortvivlet for Friheden; men jeg behøver ikke at fortsætte, De gætter uden Tvivl, hvad der paafulgte,« sagde Londini.

»De blev sendt til Minerne?« spurgte Lady Montaine.

»Ja, jeg blev dømt til at tilbringe en Del af mit Fangenskab der, og marcherede af Sted med det første Hold Fanger, som skulde den Vej. Det var en lang og trættende Tur. Hundreder og Hundreder af Mile i den strengeste Vinterkulde. Af Sted gik det over de endeløse Stepper, jagede som vilde Dyr ustandseligt, rasede end Snestormen nok saa vildt; kun ledsagede af raa Soldater, som til Svar paa vore Bønner om Hvile eller Ly kun havde Eder og Piskeslag.«

»Men De blev ikke længe i Siberien?« spurgte Lady Montaine.

»Nej, desværre. Jeg siger desværre, fordi jeg i Løbet af et Aar fik min fulde Frihed tilbage. Kan De gætte Grunden til, at man forundte mig en saadan Naade?«

»Deres Uskyldighed var maaske blevet bevist i Mellemtiden,« sagde Lady Montaine.

»Nej, Grunden ligger nærmere for,« svarede Billedhuggeren.

»Jeg forstaar,« sagde Lady Montaine, »hvilket grusomt Resultat!«

Hun saa medlidende paa Billedhuggerens blinde Øjne.

»Da jeg kom tilbage fra Minerne var Kvinden død og Barnet forældreløst. Da jeg følte mig i Bund og Grund fortvivlet, tog jeg Guilda med mig, og vi forlod det Land som havde behandlet os begge saa grusomt, og rejste her til Florens, hvor jeg forsøgte paa at glemme mine Sorger. Det var et frygteligt Slag, men man vænner sig til alt, ogsaa til at være blind. Guilda bandt mig atter til Livet. For hendes Skyld tog jeg Mejsel og Hammer frem igen, og tiltrods for adskillige Skuffelser belønnedes min Udholdenhed tilsidst med Publikums enstemmige Anerkendelse. Jeg er glad og taknemmelig for Guildas Kærlighed, og den skal og maa være mig nok for hele Livet; thi hvem anden vilde vel elske en Blind?«

Londini tav nu ganske stille og beskæftigede sig udelukkende med sit Arbejde.

Lady Montaine, der ellers ikke let henfaldt i Rørelse, følte sig forunderlig bevæget til Mode. Hun saa paa Billedhuggeren, og alle hendes daglige Omgivelser faldt ynkelig sammen ved Siden af ham.

Hvor stod han dog højt hævet over alle dem, som vilde patronisere ham, denne florentinske Billedhugger? Hvilken Skade, at han er blind, mumlede hun hen for sig.

»Maa jeg se Deres lille Hyrdepige?« spurgte Montaine, da Londini gjorde Tegn til, at Arbejdet var færdigt for den Dag.

»Med Fornøjelse,« svarede Londini og kaldte paa Barnet, som straks kom løbende og stillede sig hen foran de tvende.

»Jeg er Andrés lille Kæreste,« sagde Barnet. »Min Fader bor i et dejligt Slot, hvor Solen altid skinner, og Fuglene synger, og naar jeg en Gang bliver stor, har André lovet mig, at vi skal rejse hen og besøge ham. Men det er langt borte herfra, og Fader har altfor travlt til at komme her, saa vi maa tage til ham. Mor er død, ved De nok.« Og Barnet gemte sit Hoved i den fremmede Dames Skød.

Londini saa undskyldende paa sin Gæst.

»Jeg nænnede ikke at fortælle hende, hvorledes der virkelig var i Siberien,« sagde han. »Senere hen skal hun nok faa det at vide, men ikke nu, ikke nu,« og han strøg blidt Barnets gule Krøller.

Lady Montaine sagde ikke et Ord. Londini, der hørte som en Falk, opfattede en Lyd, som bragte ham til at studse. Hvad betød vel hans sørgelige Livsskæbne for hende? Hvad gjorde saa ogsaa det, om Billedhuggeren var blind eller Barnet forældreløst? Hun levede i en Verden, hvor man ikke tog sig den Slags Bagateller nær. Og dog paakom der ham en ubeskrivelig Lyst til, medens han kærtegnede Barnet, at vide, hvilken Virkning hans ligefremme Historie havde haft paa den Kvinde, som kun kendte Sorger af Navn. Hans Haand gled fra Barnet og henover Lady Montaines Ansigt, og han vidste i samme

Nu, at hun havde lært det, som ingen af hendes Omgivelser kunde lære hende, for hendes Ansigt var vaadt af Taarer.

Hun rejste sig hurtigt op og forlod Atelieret; men Barnet fulgte hende til Døren og betragtede opmærksomt og deltagende den bydende Skønheds taarevædede Ansigt.

André Londini havde god Grund til at tie stille, medens han bøjede sig over den lille Hyrdepige, som forestillede Guilda. Hun var den eneste, som inspirerede ham til Arbejde. Vilde nogen anden kunde tage hendes Plads? Og Billedhuggeren følte tydeligere end nogensinde, at han var blind, for Kærlighedens Eden var et lukket Land for ham, naar netop undtages Barnet, som klyngede sig ømt til ham, da han forlod Atelieret med ualmindelig vaklende Skridt.

* * *

»De kan ikke komme til at tale med Billedhuggeren i Dag,« sagde Londinis Tjener.

»Hvorfor ikke?« spurgte Lady Montaine overrasket.

»Fordi der er sket en skrækkelig Ulykke med Guilda, og han vil ikke forlade hende.«

»En Ulykke! Hvornaar? Hvor?« spurgte Lady Montaine.

»I Morges, og Barnet ligger for Døden,« svarede Tjeneren. »Hun legede i Atelieret, medens Hr. Londini havde Model, og Ulykken skete ved, at hun kom til at vælte en stor Vase ned over

sig. Hun er saa spinkel og fin, at hun blev aldeles knust under Vægten af den. Som sagt, Hr. Londini kan ikke tage imod nogen i Dag, for han viger ikke fra hende.«

»Vil De bringe ham en Besked fra mig,« sagde Lady Montaine og trak et Visitkort frem af sin Lomme, paa hvilket hun hastigt skrev: »Maa jeg se Guilda, inden hun dør? Afslaa ikke min Bøn!« Saa sendte hun Tjeneren ind med det, medens hun ventede i Atelieret.

Londini sad ved Barnets Seng, da Tjeneren læste Beskeden op for ham. Han var aldeles sønderknust, for Lægen, som var blevet tilkaldt, havde ikke givet ham det ringeste Haab. Hvorfor skal jeg lade hende komme ind i dette Dødsværelse, tænkte han. Han var ude af Stand til at skjule sin Bevægelse, og hun vilde lære hans Hemmelighed at kende. Dog kunde han vanskeligt afslaa denne Bøn. Han vendte sig til Tjeneren og gav et bekræftende Svar, og Lady Montaine kom lydløst op ad Trapperne og ind i Værelset. Hun saa paa Billedhuggeren, i hvis Ansigt Fortvivlelsen stod malet, han holdt Barnets smaa Hænder i sine. Lady Montaine bøjede sig ned og kyssede Barnet blidt, saa spurgte hun bedrøvet:

»Er der intet Haab?«

»Intet,« svarede Londini og tørrede Dødssveden af Barnets Pande. »Min lille Skat forlader denne sørgelige Verden for stedse, og jeg bliver alene tilbage.«

Han forsøgte forgæves paa at skjule sin Bevægelse og drejede Hovedet helt.

»André,« hviskede Barnet næsten uhørligt, »jeg gaar til Fader; han bor jo i et prægtigt Slot, siger Du?«

»Ja, Guilda,« sagde Londini og bøjede sig dybt ned over hende. »Kan Du se?«

»Det er saa mørkt, saa forfærdelig mørkt, men jeg kan se noget. Er Du her, André? Du maa ikke slippe min Haand, for saa kan jeg ikke finde Vej.«

»Guilda, min lille Kæreste,« sagde Billedhuggeren og holdt fastere om Barnets Haand, »jeg er hos Dig og holder Dig i Haanden.«

Guilda aabnede Øjnene langsomt og saa paa Billedhuggeren, saa sagde hun:

»Jeg kan se Faders Slot, og der er Moder — hun strækker Armene ud imod mig.«

André Londini stod ved Sengen, som nu kun indeholdt den døde Form af hans eneste Skat, som han aldrig skulde faa at se.

Han kastede sig paa Knæ ved Siden af Sengen og overgav sig fuldstændig til sin Sorg. Efter nogen Tids Forløb rejste han sig op og sagde til Kvinden, som stod ved Siden af ham:

»Gaa, jeg beder Dem derom. Den blinde Billedhugger har intet at leve for mere.«

Hvor Livet i den store Verden med alle dens flygtige Glæder og Sorger forekom hende lidet attraaværdigt nu. Hun gik hen til Billedhuggeren og lagde sine Arme om hans Hals og sit for-

grædte Ansigt til hans. André trykkede hende tættere ind til sig, for her i Dødens Nærværelse vidste og forstod han, at der endnu var én, som vilde holde de mørke Dage borte fra ham, og aabne hans Sjæl for Lyset og Lykken.

Lady Montaines Venner blev ligesaa forbavsede som bedrøvede, da de hørte, at hun vilde ofre Resten af sit Liv paa en blind Mand. Dog, naar de hørte om hende fra Tid til anden, syntes hendes Valg kun at have bragt hende Lykken, og hvad ham angaar, saa fandt han i hendes rige, uudtømmelige Kærlighed fuldt ud Erstatning for, hvad han havde mistet.

Den californiske Arving.

Bliv siddende lidt oppe endnu og passiar med mig, kære May. Jeg har faaet en aldeles ubetvingelig Lyst til at fortælle Dem noget, som hændte mig en Gang. I Almindelighed plejer vi Amerikanerinder ikke at blive intime med unge engelske Piger; de holder saa meget paa Formerne og tager alting saa højtidelig. Men De er ganske anderledes end de andre; fra det første Øjeblik, jeg saa Dem, følte jeg, at med Dem kunde jeg snakke lige rent ud af Posen.

Det er angaaende mine Smykker. De husker nok, Deres Fader talte om dem. Da han ved Middagsbordet spurgte mig, om jeg ikke var bange for, at de skulde blive stjaalet, og jeg svarede ak nej, saa De aldeles forbavset paa mig. Jeg følte, at jeg blev rød i Hovedet, og jeg kunde se paa Dem, at De undrede Dem derover. Nuvel, De skal faa hele Historien, baade om min Rødmen, mine Smykker og min Tyv.

Det var den Gang, jeg opholdt mig her i Landet hos Lady Cowperthwaite. Hendes Mand havde haft en eller anden høj Stilling i Indien

eller saadan et Sted. Jeg kan aldrig huske jeres mangfoldige engelske Stillinger og Titler. Nok sagt. Lady Cowperthwaite er en af den Slags, som averterer i »Times«: »En Dame i en høj social Stilling, som kommer i de fineste Kredse, er villig til at modtage en ung amerikansk Dame af god Familie i sit Hjem som betalende Gæst. Udmærkede Referencer haves. Man bedes henvende sig under den strengeste Diskretion til Lady Jones Oplysningsbureau 999, Piccadilly W.« Saadan gaar det til, ganske simpelt hen. Hun tager 15 Guineas om Ugen for Deres Ophold og indfører Dem saa til Gengæld i det engelske Selskabsliv.

Jeg var lige kommet fra Californien, og da hele England vidste, at Fader var den rigeste Mand i de sydligste Stater, blev jeg snart meget søgt. Kort og godt, jeg blev Saisonens Stjerne, og man talte næsten ikke om andet end om mig eller rettere sagt mine Diamanter. Hvis jeg havde villet, var der mere end en Pair, som hellere end gerne vilde have ægtet disse Diamanter; men jeg er fra Californien og vel nærmest, hvad Englænderinder vilde kalde »romantisk«, i hvert Fald følte jeg ingensomhelst Lyst til at bebyrde mig med en af disse Pairs. Jeg saa kun altfor tydeligt, at det for dem kun kom an paa at faa fat i Diamanterne og ikke i Personen, som bar dem.

Det gav mig selvfølgelig Afsmag for dem, for en amerikansk Pige holder af at blive æret for

sin egen Skyld og sandelig ikke for sin Families eller for sine Smykkers.

Ved Saisonens Slutning, da det begyndte at tynde ud i London, kom Lady Cowperthwaite til det Resultat, at det var paa Tide at vi paabegyndte en Række Besøg paa forskellige Herregaarde. Naa, naar Lady Cowperthwaite fandt, at det var paa Tide, og jeg betalte mine Penge for det, lod jeg hende skalte og valte, aldeles som det behagede hende, og føre mig omkring, hvor hun havde Lyst til. Det faldt saare godt i Lady Coperthwaites Smag, kan De tro, for takket være mig og mine Diamanter, regnede det ned over hende med Invitationer, og da hun fik sine 15 Guineas om Ugen, hvor vi saa end opholdt os, var hun selvfølgelig mere end henrykt ved at forestille mig for sine fornemme Bekendte. Hun var ogsaa forfærdelig glad over, at jeg ikke straks ved min første Indtrædelse i Livet var blevet forelsket i en af hendes Lorder; vi var altsaa gensidig tilfredse med hinanden. Jeg var glad over for femten Guineas om Ugen at komme under hendes Beskyttelse i det højeste engelske Aristokrati, og hun var glad over for femten Guineas om Ugen at blive inviteret i Huse, til hvilket hun aldrig vilde have faaet Adgang, naar det ikke netop havde været for den amerikanske Arving og hendes Diamanters Skyld.

Det tredie Besøg, vi aflagde, var paa en Herregaard i Nærheden af Hampshire. De havde bl. a. inviteret en meget opmærksom ung Lord med

Henblik paa mig og mine Diamanter; han var yngste Søn af en Hertug. Det første Par Dage kedede jeg mig nærmest for alle som én vidste de Besked om Faders Stilling og hans Rigdomme, og det var ikke morsomt, kan De tro; desuden kender De jo det engelske Landaristokratis Damer og ved, hvorledes de er. Men den tredie Aften hændte der noget, som livede op paa det hele. Jeg oplevede et forunderligt Eventyr med en virkelig levende Mand, en romantisk Begivenhed, der nærmest lyder, som den var grebet ud af en Roman.

Den Aften bar jeg mit berømte Diamanthalsbaand ved Middagsbordet; den opmærksomme Lord veg ikke fra min Side og kastede forelskede Blikke paa det. Men han var sandelig ikke morsom. Omtrent ved Ellevetiden gik vi i Seng; det vil sige vi Damer, for Herrerne blev siddende som sædvanlig i Billardværelset for at skumle over os og fortælle morsomme Historier paa vor Bekostning. (Sig mig endelig ikke imod, kære May, De kan tro, jeg kender dem). Jeg gik op paa mit Værelse, og sendte Kammerjomfruen væk, saa snart hun havde taget mit Haar ned. Jeg har ikke været vant til nogen Kammerjomfru, førend Fader blev rig, saa jeg kan aldrig rigtig vænne mig til Nytten af dem.

Saa begyndte jeg at klæde mig af, lukkede Halsbaandet op og lagde det paa Toiletbordet. Det var min Mening at ville lægge det i Juvelskrinet; men jeg maa vel sagtens have været

søvnig, for jeg gjorde det i hvert Fald ikke. Saa tog jeg endnu et Par Ting af og saa efter min Friserkaabe. Den laa ikke paa Stolen, som den plejede, saa den maatte vel være i Garderoben. Jeg skulde lige til at tage den ned, da, til min store Overraskelse, et eller andet strejfede min Haand og gemte sig bag ved min eleganteste Balkjole. Først troede jeg, at det var en Rotte, og skulde lige til at skrige, da det gik op for mig, at det havde været hvidt og varmt, og da jeg først var sikker paa, at det bare var et Menneske, lod jeg være med at skrige, og trak ganske rolig Kjolen til Side og kiggede efter.

Det var en Mand — og han stod paa Lur derinde. Jeg burde selvfølgelig være blevet forskrækket; men hvordan det nu var eller ikke, saa blev jeg det ikke. Jeg stod et Øjeblik og saa paa ham og han paa mig. Men hvilket Blik! Snarere nysgerrigt og spørgende end egentlig forskrækket. Saa gik det pludselig op for mig, at jeg kun var halvt paaklædt, og at Manden stirrede paa mig. Jeg rødmede dybere og dybere, indtil min Hals og mine Kinder brændte som Ild. Manden lod til at vide, hvad jeg tænkte paa — det var vel umuligt andet ved den Kulør, jeg havde antaget — uden at sige et Ord tog han min Friserkaabe ned og hjalp mig den paa. Han gjorde dette som en Herre, der er vant til i Selskaber og Theatre at hjælpe Damerne deres Tøj paa.

»Tusinde Tak,« sagde jeg og smilede til ham,

jeg følte mig virkelig i høj Grad taknemmelig, skønt jeg naturligvis endnu var meget rød i Hovedet ved Tanken om, at en Mand skulde have set mig saa let paaklædt i mit eget Soveværelse. »De maa virkelig have mig undskyldt?«

»Nej, ved De hvad,« sagde han og tog et Skridt frem, »det er virkelig mig, som maa gøre Dem en Undskyldning for min ubelejlige Nærværelse her.«

Han saa ud som en Gentlemen.

»Lad gaa,« sagde jeg. »Men hvad vil De egentlig her?«

»Vær ikke bange,« sagde han og stirrede stift paa mig, men jeg trak Friserkaaben omhyggeligt sammen om mig. »Jeg har ingensomhelst Ret til at være her. Det gør mig frygtelig ondt at have forskrækket Dem, og jeg skal trække mig ganske stilfærdigt tilbage med det samme, hvis De tillader det. Jeg forlader Huset endnu i Aften.«

Han gjorde et Skridt henimod Døren, men jeg stillede mig op foran ham.

»Nej, nej,« sagde jeg, »ikke den Vej. Og De maa først give mig en Forklaring.«

Han saa paa mig med et besynderligt Udtryk i Ansigtet.

»De forlanger en Forklaring?« spurgte han.

»Selvfølgelig forlanger jeg en Forklaring.«

»Jeg var her for Deres Diamanters Skyld,« svarede han og prøvede paa at se mig lige i Øjnene.

»Det er saa at sige alle de Herrer, jeg hidtil har truffet i England,« svarede jeg leende; »jeg troede for en Gangs Skyld, at dette her var noget originalt.«

Han smilede halvt spodsk og halvt medlidende.

»Det var for Diamanternes Skyld alene, jeg kom, ikke for Deres.«

»Det er ikke meget høfligt,« sagde jeg, »alle de andre har dog været villige til at tage mig med paa Købet.«

»Men jeg havde endnu ikke set Dem, Miss Flanagan, da jeg kom efter Diamanterne,« svarede han og saa ud som om han morede sig.

»Undskyld,« vedblev jeg, »men hvorfra kender De mit Navn?«

»Jeg hørte, at De var her i Besøg, det var derfor jeg kom.«

»Vil De dermed sige, at De er en Tyv?«

»Ikke af Profession,« svarede han, »men Amatør — ja. Men kun for denne ene Gangs Skyld.«

»Det kalder jeg et kultiveret Land,« udbrød jeg. »Det slaar alt, hvad jeg endnu har truffet paa! Jeg har aldrig tænkt mig, at jeg skulde komme til at staa og passiare ganske rolig med en Indbrudstyv. De gennemfører rigtignok Stilen herovre. Og jeg som troede, at De var en Gentleman?«

»Det er jeg ogsaa, haaber jeg,« stammede han og nu blev det hans Tur at rødme, »i det mindste har jeg været det hidtil. Men jeg indrømmer, at

jeg i Aften har gjort en god Begyndelse paa Forbryderbanen.«

Jeg saa op og ned ad ham. Jeg var ikke Spor af bange mere, og var virkelig i Stand til at nyde Situationen.

Jeg er vis paa, at en ung engelsk Pige vilde have været bange — altfor bange til at sige et Ord — men mit irske Blod i Forbindelse med min californiske Opdragelse fik mig snart til at se den komiske Side af Sagen. Han var øjensynlig en Gentleman — lignede nærmest en Officer. Jeg brændte af Nysgerrighed efter at faa at vide, hvad det var, som havde drevet ham ind i mit Værelse; men jeg følte samtidig, at Situationen var kompromiterende. Folk kunde muligvis høre os snakke og misforstaa Situationen.

»De maa nok hellere gaa nu,« sagde jeg og lagde Diamanthalsbaandet paa Plads i Juvelskrinet; »dersom nogen hørte Dem — —«

Han sænkede Stemmen.

»Tusinde Tak,« sagde han og undertrykte en let Skælven, »hvor De er god og fintfølende. De vil altsaa lade mig gaa, uden at slaa Alarm over hele Huset?«

»Slaa Alarm,« raabte jeg, »og lade alle og enhver vide, at der havde været en Herre inde i mit Værelse! Hvad tænker De dog om mig?«

Han saa stift paa mig.

»Tak og atter Tak,« sagde han. »Hvorledes skal jeg nogensinde kunne gengælde Dem dette?«

Han bevægede sig paa Taaspidserne hen imod

Døren. Jeg standsede ham med en Haandbevægelse.

»Nej, ikke den Vej. Gaa ud som De kom, igennem Vinduet.«

»Hvor ved De fra, at jeg kom ind gennem Vinduet?« spurgte han efter en Pavse.

»Fordi det staar aabent,« sagde jeg, »det lagde jeg Mærke til, endnu førend jeg saa Dem.« Jeg rakte ham min Haand. »Godnat, Hr. Tyv,« sagde jeg, »jeg er Dem meget taknemmelig, og De har opført Dem som en sand Gentleman.«

Han tog min Haand.

»Hvor De er aparte og modig,« sagde han. »De er slet ikke som de engelske Damer.« Han vendte sig om mod Vinduet. »Saa maa jeg altsaa gaa. Det var urigtigt af mig at blive her saa længe; men det var mig umuligt andet, jeg syntes jeg maatte berolige Dem.«

Han lukkede Vinduet paa vid Gab, og skulde lige til at springe ud paa det flade Tag, da jeg raabte:

»Stop, stop, De har jo glemt Diamanterne!«

Nej, De kan slet ikke tænke Dem, hvad for et forbavset Ansigt, han satte op. Han kom tilbage saa myg som et Lam.

»Miss Flanagan,« begyndte han saa rød som et dryppende Blod. »Hvad mener De med dette ædelmodige Forslag? Eller kan det tænkes, at De ønsker at alarmere Huset og lade mig gribe paa fersk Gerning med Juvelerne i Haanden?«

»Hvis De virkelig tror,« begyndte jeg stødt, »at jeg er i Stand til at begaa en saadan Handling —«

Han greb min Haand, tog Juvelskrinet ud af den og satte det tilbage paa Toiletbordet.

»Tilgiv mig,« sagde han ganske sagte og alvorligt, »De fortjente det ikke af mig, jeg tilstaar, De fortjente det ikke. Men troede De virkelig, at jeg vilde tage dem?«

»De sagde jo selv, at De kom efter dem.«

»Ja, jeg kom efter dem.«

»Naa, saa troede jeg naturligvis, at det var, fordi De ønskede at faa dem. En Gentleman forsøger ikke paa at stjæle en Dames Smykker, undtagen fordi han er i den højeste Nød, og jeg kan se paa Dem, at De er en Gentleman.«

»Ønskede dem! Oh, ja, jeg ønskede af hele mit Hjerte at faa dem,« raabte han. »Men tage dem nu! Hvor kunde jeg det! Hvor De dog har opført Dem vidunderlig tappert og ædelmodigt.«

»Jeg synes, De skulde fortælle mig, hvorfor De saa meget ønskede at faa fat i dem,« sagde jeg. »Herrer plejer i Almindelighed ikke at ønske sig Diamanter til eget Brug. Men De vil vel ikke være saa elskværdig først at lukke Vinduet, jeg synes her bliver noget køligt.«

Han lukkede det uden at sige et Ord. Jeg satte mig ned i en Lænestol og indbød ham til at sætte sig ved Siden af mig.

»Hvis det ikke er det mærkeligste, jeg nogensinde har været med til,« sagde han. — —

Jeg nikkede og smilede.

»Det er netop det, som tiltaler mig,« sagde jeg. »I en Verden, der er saa indholdsløs paa Begivenheder, som vor, er det noget helt nyt og originalt, synes De ikke ogsaa, at sidde og underholde sig med den, der kom i den Hensigt at stjæle ens Juveler.«

Han tav og tænkte sig om. Jeg lod til virkelig at have overrasket ham.

»Godt, det er ogsaa et Eventyr for mig,« begyndte han tilsidst, »og det forunderligste, jeg nogensinde har oplevet. Men det er rigtignok forløbet helt anderledes, end jeg havde ventet.«

»Hvad ventede De da egentlig?«

»Jeg haabede nærmest at faa fat i Deres Juveler, og liste af med dem, ligesaa stilfærdigt som jeg var kommet. Men saa kom Deres Kammerpige ind, og det gjorde Udslaget; jeg fik kun lige Tid til at gemme mig i Garderoben, saa kom De. Resten kender De selv.«

»Undskyld,« afbrød jeg ham, »jeg holder ellers ikke af at stikke Næsen i andre Folks Sager; men det vilde interessere mig overordentlig meget, at høre Grunden til dette usædvanlige Skridt. De maa da indrømme, at der maa noget særligt til, for at gaa ind i en Dames Værelse i den Hensigt at røve hendes Smykker.«

»Miss Flanagan,« udbrød han, »De er den for-

underligste Kvinde, jeg nogensinde har truffet. Tillad mig at sige, at jeg beundrer Dem.«

»Aah, det er intet nyt,« svarede jeg, »jeg er vant til at blive anset for original her i England, det hører med til min Rolle, forstaar De, og den er jeg vant til at spille.«

»Det lader til det,« sagde han og saa nysgerrigt paa mig.

»Men hvorfor vilde De absolut have fat i mine Diamanter?« vedblev jeg. »De maa ikke tage mig min Udholdenhed ilde op.«

»Hvorfor jeg vilde have dem,« gentog han og tørrede Sveden af sin Pande, »hvorfor jeg vilde have dem, Miss Flanagan? Kan De ikke gætte det? Eller er De virkelig saa rig, at De ikke kan tænke Dem, at andre Folk kan være i Forlegenhed for Penge, at de kan være indviklede i pinlige Situationer.«

»Gud bevare mig vel, jo,« udbrød jeg; »men De ser ikke ud, som om De trængte til Penge. De er jo en Gentleman i Dragt, Klæder og Manerer.«

»Jeg var det i hvert Fald indtil i Aften,« sagde han igen med let skælvende Stemme; »men tror De ikke, at ogsaa en Gentleman kan komme i Forlegenhed — i en saa forfærdelig Forlegenhed, at han skal og maa have Penge for enhver Pris.«

Jeg rejste mig og gik hen til Toiletbordet.

»Tag det, aa tag det endelig,« sagde jeg og rakte ham Halsbaandet; »dette er virkelig store, fine Diamanter. De har utvivlsomt langt bedre

Brug for dem end jeg, og Fader kan købe mig nogle andre og endnu finere.«

De tror det ikke, May, men Taarerne strømmede ligefrem ud af Tyvens Øjne. Han skubbede min Haand til Side og stod foran mig som en skamfuld Skoledreng. Et Øjeblik troede jeg, at han vilde have kysset mig, men det gjorde han dog ikke, han trykkede kun min Haand meget haardt; saa sagde han:

»Miss Flanagan, jeg troede ikke, at der her paa Jorden fandtes saa megen Godhed, saa megen Ædelmodighed. De har gjort det af med mig! De har gjort et nyt Menneske af mig!«

»Hvad mener De?« spurgte jeg og forsøgte paa at se saa ligegyldig og tilbageholdende ud, som Situationen fordrede.

»Jeg vil aldrig nogensinde mere røre ved de forbandede Kort,« brast det ud af ham, og han knugede Hænderne sammen. »Aldrig, aldrig, saa længe jeg lever.«

»Aa, det var paa Grund af Kortspil,« sagde jeg og begyndte at forstaa.

Manden blev mig formelig helt sympatetisk, for ovre hos os i Californien er alle Mænd fødte Spillere, ved De maaske. De spiller alle Slags Spil, lige fra Pokers til Bonango, og jeg er vis paa, at selv min Fader har været ligesaa ivrig en Spiller som alle de andre.

Han saa paa mig, meget rød i Hovedet. Jeg kunde se, at han var i stærk Sindsbevægelse.

»Ja, det var paa Grund af Kortspil,« sagde

han langsomt, »men for aller allersidste Gang. Jeg ser nu, hvad det kan føre til. Jeg var fortvivlet — ude af mig selv — jeg havde mistet ethvert Haab. Jeg var parat til alt. Jeg vidste ikke, hvorhen eller til hvem jeg skulde henvende mig om Raad eller Hjælp. Aa, jeg kan næsten ikke udholde at tænke paa, til hvilke Forbrydelser, jeg kunde være blevet dreven. Jeg havde allerede næsten tabt al Selvrespekt. De har ført mig tilbage paa den rette Vej.«

Mine Fingre skælvede, det gjorde mig saa forfærdelig ondt at høre ham tale saaledes:

»Hør nu,« sagde jeg, »De maa meget, meget hellere tage dem, saa kan De klare det hele med det samme. Ærligt talt, har De saamænd akkurat ligesaa god Ret til dem, som jeg. Min Fader har tjent sin Formue i Sølvminerne, og man har fortalt mig, at der er Folk i Californien, som er Tiggere, netop paa Grund af hans Rigdom. Fader siger altid, at den ene Mand ikke kan skaffe en Dollar, uden at den gaar ud af en anden Mands Lomme, og der er noget i det. Han har købt disse Diamanter til mig for Penge, som han indirekte har taget fra andre. De vilde derimod tage dem direkte fra mig. Det er altsaa Hip som Hap. Tænk over det, og De skal se, at der er ikke stor Forskel.«

Han rystede bestemt paa Hovedet. Smuk var han, det er vist.

»Nej, nej,« svarede han, »jeg lader mig ikke narre af Deres ædelmodige Sofisterier. For en Time

siden vilde jeg med Fornøjelse have stjaalet Diamanter, det tilstaar jeg ærligt; men nu er det mig umuligt at fatte, hvorledes jeg nogensinde har kunnet tænke mig Muligheden af, at begaa en saadan lavsindet, smudsig Handling.«

»Jeg er vis paa,« svarede jeg, »at De slet ikke havde taget dem, naar det var kommet til Stykket. De er slet ikke af den Slags, De vilde have faaet det forfærdeligste Samvittighedsnag og være krøbet Deres Vej ganske stilfærdig.«

»Hvor De er god,« raabte han, og paany saa jeg Taarer glimte i hans Øjne. »Den barmhjertige er ikke i Stand til at tænke ondt om andre. De har givet mig en god Lektion, og jeg skal tage mig den ad notam. For Fremtiden —« han rejste sig op, som om han vilde til at gaa.

»De vil da ikke gaa,« sagde jeg ængstelig og glemte rent mine Sædvaner, for han var nemlig saa smuk — simpelthen den smukkeste Mand, jeg endnu havde set i England.

»Jo, jeg vil gaa,« svarede han paa en egen bestemt Maade. »Jeg burde være gaaet for længe siden allerede. For Deres Skyld vilde det være skammeligt, hvis man fandt mig her.«

»De har Ret,« svarede jeg og rakte ham min Haand, »skønt jeg har haft megen Glæde af at tale med Dem. Men vi mødes igen, ikke sandt; vi maa se at faa den Sag i Orden. De vil give mig Deres Visitkort, og aflægge mig et Besøg, ikke sandt?«

Han trak sig skamfuld tilbage, saa skjulte han

sit Ansigt i sine Hænder, og faldt sammen som en Klud.

»Hvad siger De. — Efter dette,« udbrød han. »Aah nej, aldrig, aldrig.«

»Jeg har fortjent det,« sagde jeg halv bebrejdende.

»Ja, ja, jeg indrømmer det, De har fortjent det. Men jeg selv, hvorledes skulde jeg nogensinde mere kunde holde mit Hoved oprejst, dersom jeg vidste, at nogen anede, at jeg havde noget saadant paa min Samvittighed.«

Jeg trykkede hans Haand.

»Saa taler vi ikke mere om det,« sagde jeg. »Tro for Himlens Skyld ikke, at jeg vil overtale Dem til at nævne Deres Navn, hvis De ikke ønsker at sige det. Skønt jeg havde haabet —«

Jeg holdt inde, for jeg var ikke mere sikker paa, hvad jeg kunde være faldet paa at sige.

Han gik henimod Vinduet igen. Jeg standsede ham.

»Nej ikke denne Vej,« raabte jeg. »Sæt nogen saa Dem gaa paa den Maade, de vilde anse Dem for en Tyv.»

»Det er jeg ogsaa,« sagde han bittert.

»Nej, nej,« svarede jeg, »De er min Gæst. De maa lade mig lukke Dem ganske naturlig ud af Hoveddøren.«

»Det kan jeg ikke,« raabte han skælvende, »det vilde være mere end skammeligt. Hvis nogen mødte os, vilde det gaa ud over Deres gode Navn og Rygte, og det har De sandelig ikke

fortjent. Jeg vil titusinde Gange saa gerne blive grebet paa fersk Gerning og straffet som en Tyv, end jeg vil udsætte en Kvinde med Deres ophøjede Karakter for en saa uværdig Mistanke.«

Han lukkede atter Vinduet op.

»Lad gaa da,« sagde jeg, »der er vel saa intet andet at gøre. Tak for Deres Godhed imod mig, og glem ikke, at jeg altid vil være glad ved at se Dem igen, hvis De forandrer Deres Beslutning og faar Lyst til at give mig Deres Navn og Adresse.«

»Tusinde Tak!« han bukkede sig ned og kyssede min Haand.

Kære May, jeg burde vist ikke tilstaa det; men jeg var allerede paa det Tidspunkt dødelig forelsket i ham. Hans Opførsel var saa enestaaende.

Saa satte han Foden i Vindueskarmen.

»Farvel,« sagde han endnu en Gang, »jeg takker Dem af hele mit Hjerte.«

»Tag Diamanterne alligevel,« bønfaldt jeg ham. »Husk paa, at det vil være ligesaa galt for Dem som før, naar De er gaaet herfra. De har stadig Deres Gæld at betale. Hvorfor vil De dog ikke tage dem? De har jo tusinde Gange saa megen Brug for dem, som jeg.«

Han vinkede afværgende og forsvandt. Jeg lænede mig ud af Vinduet og saa efter ham, og jeg vil ikke nægte, at jeg følte mig ængstelig til Mode. Sæt, der hændte den stakkels Fyr noget.

Der gik Uger og der gik Maaneder, og jo mere Tiden led, jo mere tænkte jeg paa min Tyv.

Han var det eneste Menneske i Verden, jeg havde Interesse for, og jo mere jeg tænkte paa ham, jo mere længtes jeg efter at se ham igen. Hvad hans Tyveriforsøg angik, skænkede jeg det ikke en Tanke mere. De ved, ovre hos os gaar det ikke saa nøje til, og de fleste af vore Millionærer har en Synd eller to paa Samvittigheden, og hvad min egen Far angaar, saa tør jeg vædde paa, at han ikke har ladet den Kirke i Sankt Antonio bygge for ingen Ting. Saa blev jeg ved at opholde mig i London, stadig haabende paa, at jeg en eller anden Dag skulde støde paa min Tyv. Jeg traf sammen med en Masse Diamantjægere, Lorder, Pairs og den Slags Mennesker, som vidste, at jeg var en rig Arving, og som haabede paa at vinde det store Lod; men jeg værdigede dem ikke et Blik, de var jo intet for mig i Sammenligning med ham, min Helt, den eneste Mand, jeg nogensinde har været forelsket i.

Saa hændte det en Aften, et Aar eller to senere, at jeg var i Selskab hos Lady Arcady. I Sofaen ved Siden af mig sad der en ung, ganske køn Dame, en typisk Englænderinde; hun hørte til den Kategorie af Kvinder, som er født til at være gode Hustruer og Mødre. Jeg beskæftigede mig ikke videre med hende, men lagde Mærke til, at hun var ualmindelig sød og venlig mod alle. Efter nogen Tids Forløb satte Lady Arcady sig hen til os og begyndte at snakke med mig.

»Aa, hvor jeg er glad over, at De kunde komme i Aften, Miss Flanagan, der er en af mine Venner, Lord Mac Dougall, som længes meget efter at blive forestillet for Dem. (Nok en, tænkte jeg, godt, bring ham herhen og lad os faa det overstaaet saa hurtigt som muligt). Han siger, at han har truffet Deres Fader i Californien.«

Endnu førend jeg havde faaet taget den unge Mand i Øjesyn, vendte den »gode Hustru og Moder« sig om imod mig og saa vist paa mig.

»Er det Miss Flanagan fra Californien?« spurgte hun Lady Arcady med halvhøj Stemme, »i saa Fald maa De forestille mig for hende.«

Lady Arcady præsenterede: »Mrs. Mainwary (det var ikke hendes Navn, men det kommer ikke Sagen ved) Miss Flanagan fra Californien.«

Mrs. Mainwary trak mig til Siden.

»Jeg maatte gøre Deres Bekendtskab,« sagde hun, »jeg skylder Dem saa uendelig meget. Maaske ved De det ikke selv; men De har reddet min Mands Sjæl, og han taler saa ofte om Dem. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor eller hvorledes, men han er et helt andet Menneske, siden han har lært Dem at kende.«

I det første Øjeblik var det mig umuligt at begribe, hvad den unge Dame mente.

»Frelst hans Sjæl,« gentog jeg, »aa, Gud, det er ellers ikke noget, jeg beskæftiger mig med, er jeg bange for. Men naturligvis, frelse og frelse er to Ting.«

»Det er netop, hvad min Mand siger,« svarede

Damen. »De maa kunne huske ham. Han traf Dem for to Aar siden i Hampshire, og fra den Tid har han været et andet Menneske. Ikke at han jo altid har været det bedste Menneske under Solen, naar netop undtages en daarlig Vane; men fra den Dag af har han ikke rørt et Kort, og hver Gang jeg taler om det, siger han:

»Dersom jeg er et bedre Menneske nu, kan Du og Drengene udelukkende takke den amerikanske Engel for det.«

Jeg var lige ved at falde om. Den Tanke, at han kunde være gift, var aldrig faldet mig ind. En gift Mand og Fader! I min Sorg og Skuffelse var det med Nød og Næppe, at jeg kunde lade være med at udbryde:

»Det er da vist ikke min Tyv, De mener?«

Hun fulgte mig med Øjnene, da jeg saa mig rundt i Salen. Jo, der stod han ved Klaveret, smukkere end nogensinde, og mit Hjerte strømmede ham i Møde.

Hans Hustru gik over og hentede ham.

»Se, Harry,« sagde hun, »hvem jeg har fundet?«

Det gav et Sæt i ham, saa fæstede han sine Øjne paa mig. Jeg mødte hans Blik og jeg var nær ved at synke sammen af Smerte.

»Miss Flanagan,« mumlede han ganske sagte, »tusinde, tusinde Tak!«

»Jeg har fortalt hende, hvad Du altid siger,« vedblev hans lille Kone, uden at lægge Mærke til vor Forlegenhed, »og skønt jeg ikke kan

begribe, hvorledes De har baaret Dem ad med det, skal jeg være Dem taknemlig hele Resten af mit Liv for det, som De har gjort for os.

Hun blev staaende et Øjeblik og passiarede, saa gik hun sin Vej og lod os være alene.

»De var god imod mig en Gang,« begyndte han, »bedre end De rimeligvis selv aner. Vil De være god imod mig endnu en Gang og glemme mit Navn og hele den Historie?«

Jeg saa i Vejret.

»Jeg har glemt det,« sagde jeg langsomt.

Aa Gud, han skulde bare ane, hvor svært det var for mig at sige det.

»Tak,« sagde han igen. »Fra den Dag har jeg ikke rørt et Kort. Jeg kom ud fra en Kammerat som en ruineret Mand, og hvis De ikke havde frelst mig, ved jeg ikke, hvad der kunde være blevet af mig.«

»Og Deres Gæld,« spurgte jeg.

»Jeg betaler den af efterhaanden; det er et haardt Stykke Arbejde, men det gaar gudskelov, Og naar den en Gang er bleven betalt, skal jeg aldrig stifte ny Gæld, kan De tro.«

»Hvis blot jeg maatte faa Lov til at laane Dem nogle faa tusende« — begyndte jeg?

Han slog ud med Haanden og standsede mig.

»Ikke for alt i Verden,« svarede han. »De har selv bragt mig paa bedre Tanker. Jeg er begyndt at føre et helt nyt Liv, og det at maatte spare og betale af er en god Lære for mig.«

»Jeg har aldrig set ham siden. Jeg vilde ikke

kunne have udholdt det. Men De kan for mig møde op med Deres Lorder og Hertuger i Dusinvis, hvis De har Lyst. Jeg har taget min Beslutning, og jeg vil leve og dø som Nora Flanagan. Nu ved De, hvorfor jeg blev rød, da Deres Fader omtalte mine Diamanter ved Middagsbordet.«

Det store Sneskred.

»Turisthotellet« var et meget beskedent lille Herberg for Rejsende, Førere og Muldyr, som var paa Vej til Toppen af Bjærget. Skøndt den ikke gjorde Indtryk af at indeholde mange Bekvemmeligheder, tiltalte den lille brune Chalet med sine grønne Skodder mig dog særdeles, som den laa der paa den skovbevoksede Skrænt, halvvejs nede af Bjærget. Efter de snebedækkede Højder og de brune bare Klipper vi lige havde passeret, gjorde dette Sted et meget tiltalende Indtryk, og jeg fik en ubestemmelig Lyst til at overnatte der.

Jeg standsede og saa mig omkring. Hvilken pragtfuld Udsigt. Lige over for mig paa den anden Side af Dalen saaes den klippefulde, kantede, vildtudseende »Flégère«, og nogle hundrede Meter over den igen hævede den snebedækkede »Brevent« sig i al sin Skønhed. Solen var netop i sin Nedgang og kasted een blodrød Refleks over den skinnende hvide Sne. Mont Blanc maatte være aldeles vidunderligt, desværre kunde jeg ikke se det, da det laa parallelt med det Sted, jeg

stod paa; men til Gengæld frembød de wallisiske Alper, der laa til højre for mig, det skønneste Skue; Aftenskyggerne havde endnu ikke naaet dem, og der stod de, en lang skinnende Kæde af kegleformede Isblokke. Aldrig har jeg set dem tydeligere og heller aldrig pragtfuldere.

Nedenunder mig skraanede Vejen igennem Fyrreskove ned til Dalen, hvorfra den gik videre til Chamonix; den saa allerede nu saa varm og støvet ud, at min Lyst til at blive, hvor jeg var, modnedes til en uigenkaldelig Beslutning.

»Josephe,« sagde jeg og vendte mig om til min Fører, »jeg bliver her i Nat.«

»Gud i Himlen,« raabte han, »gør det ikke, Herre! Det er Aarsdagen i Dag for det store Sneskred. I Dag for tre Aar siden —

Jeg mumlede.

»Det har De allerede fortalt mig en Gang. Hvorfor i al Verden skulde der netop komme et nyt Sneskred i Nat?«

Han trak paa Skuldrene.

»De siger, at det spøger her paa Bjærget, Herre. I denne Nat hersker der altid et forfærdeligt Uvejr, og der høres Stemmer.«

»Uvejr i Nat, nej ved De hvad,« lo jeg ham ud.

»Men Herre, det der er selve Huset!«

»Og hvad hændte der saa der? Lavinen rørte det jo ikke?«

»Nej, nej vist.« Han rystede paa Hovedet. »Men Folkene —«

»Hvad havde de at gøre med det?«

Han rystede igen paa Hovedet, og der kom et Udtryk af Medlidenhed eller af Halsstarrighed i hans Ansigt.

»Jeg tager ti Francs mindre for Turen, hvis Herren tillader mig at gaa videre!«

Vejen nedover var let nok, og jeg havde haft mere end tilstrækkeligt af denne tunge sløve Fyr, saa jeg betalte ham, gav ham en Drikkeskilling og sendte ham hjem.

Paa mit Spørgsmaal, om der var Plads, svarede Værten, at han havde en udmærket god Seng ledig, og at alting var i Orden til at modtage Herren; men han gjorde det paa en underlig tøvende Maade og tilkastede mig et halvt sky, halvt spørgende Blik.

»Jeg ved,« sagde jeg og smilede, »at det er Aarsdagen for Sneskredet; men vi Englændere er nu en Gang ikke overtroiske, saa jeg vil gærne blive, hvis De vil have mig.«

»Gærne,« sagde han, og hans kønne ærlige Ansigt klarede op. »Adele og jeg skal gøre vort bedste, og vi vil være mere end glade over at have Dem her.«

Jeg kunde se, at han talte sandt; der var et nervøst Udtryk i hans Ansigt, som om han havde en Forudfølelse af et eller andet ubehageligt.

Der var kun faa Folk i Kafeen, og de gik snart. Jeg nød med Velbehag mit tarvelige Maaltid, bestaaende af Kylling, Salat og Gemyse; men Luften i Værelset var tung og indeklemt, og det var begyndt at blive koldt udenfor.

»Findes der en Dagligstue her?« spurgte jeg Hotellets eneste Opvarter.

Han aabnede en Dør i den ene Ende af Kafeen og viste mig ind i et pænt lille Værelse; det var temmelig sparsomt møbleret og gjorde et noget koldt og trøstesløst Indtryk. Der var ingen Tæpper paa Gulvet eller Bordet, og med Undtagelse af nogle faa Stole, en Skammel og en kold Kakkelovn fandtes der iøvrigt ikke noget Bohave.

Jo, en Ting var der dog, som tiltrak sig min Opmærksomhed, og det var en meget smuk og sjælden Sølvkæde, indlagt med Opaler, der hang i en lille Glasæske paa Væggen ved Siden af et udskaaret Træuhr og to Olietryk af den hellige Jomfru, der straalede ned til mig fra deres stærkt forgyldte Rammer. Jeg følte mig langtfra god nok til udelukkende at være henvist til deres ophøjede Selskab, saa jeg kaldte endnu en Gang paa Opvarteren.

»Sig til Værten om at komme ind til mig.«

Ejeren kom, og jeg fik snart at vide. at han hed Louis Patrone, var gift, men ingen Børn havde, og at han før i Tiden havde været Fører. Det var en underholdende og begavet Fyr, med hvem det var en ren Fornøjelse at passiare.

»Kom ind og ryg en Pibe hos mig,« sagde jeg.

Han lod tll at have stor Lyst til det; men tøvede, hostede og rødmede, inden han fik sagt: »Maa jeg bringe Adele med? Hun er saa nervøs, Herre, og — det er jo Aarsdagen —«

»Setvfølgelig,« lo jeg. »De maa sandelig sige mig Grunden til Deres overnaturlige Ængstelse og —«

Der gik en Gysen igennem ham, og det forekom mig, at han saa ældre ud, da han kastede et Blik ud; men jeg sagde til mig selv, at jeg vilde høre den Historie. Det vilde lette den stakkels Fyr at tale om den.

En halv Time senere sad vi alle tre i den lille Dagligstue rundt om den tomme Kakkelovn; Adele strikkende som om det gjaldt Livet, Louis og jeg rygende; vi var blevet mere bekendte efter at have drukket et Glas Vin sammen, og efter talrige Bønner og Befalinger fik jeg ham til at begynde.

»Godt, jeg skal gøre det, siden De ønsker det saa meget,« sagde han; men jeg lagde Mærke til, at hans Ansigt var mørkt og hans Stemme alvorlig. Adele bøjede sig dybt over sit Arbejde.

»Det var for tre Aar siden i Begyndelsen af Juli, at vi fandt den stakkels Henry Pallisier, Føreren fra Palus afsjælede Legeme under »Djævletrappen«. Aah, De kender ikke Stedet! Skøndt jo forresten, De maa have passeret det i Morges; men Joseph har maaske ikke vist Dem det. Naar De passerer »Sylespidsen« to Kilometer fra Toppen og klavrer ned ad den smalle Sti paa »Glacier du Drossier«, ligger det lige ved det Sted, hvor Glacièren deler sig. I gamle Dage, inden Sneskredet umuliggjorde det, var den hurtigste Maade at komme ud af Isbæltet paa at følge de Trin

der var hugget i den Arm af Gletscheren. Det er en lodret Afgrund nu.

Vi fandt Pallisiers Legeme hængende paa Kanten af Klippen ved Mundingen af en af de store Klippespalter. Han laa paa Ansigtet og maatte være faldet ned fra en overordentlig Højde; han var forfærdelig lemlæstet, men vi kendte ham straks, som vi vilde have kendt alle Førerne i halvtreds Miles Omkreds, naar blot vi havde set en Tomme af hans Legeme. Pallisiers Stok laa ved Siden af ham, og omkring hans Skuldre hang i en Rem Resterne af en ituslaaet Kikkert i Etui. Glassene var selvfølgelig gaaet i Stumper og Stykker og laa spredt over alt, men inden i Etuiet fandt vi det besynderlige Navn »Clulo Godwin«.

Rundt om Livet havde Henri Resterne af Tovet, som havde holdt ham og hans Ledsager sammen. Det var knækket, og Enden hang ud over Kløften; vi vidste alle kun altfor godt, hvad det betød. Vi søgte, saa godt vi kunde, skønt vi vidste, det var haabløst, saa bragte vi Henri herhjem. Han havde hverken Kone eller Børn, saa vi gjorde vort bedste for ham, og han saa saamænd helt pæn ud, da Adele havde vadsket og klædt ham. Vi lagde ham saa paa Sengen og sendte Bud til Chamonix.

Saa var det den næste Dags Aften ved Syvtiden, førend der var kommet nogen for at se Henry, og førend der endnu kunde have staaet noget om det i Aviserne, at en ung Dame til vor

store Overraskelse traadte ind i Cafeen. Hun var ganske ung, maaske nitten Aar og meget spinkel. Hun var ikke ret høj heller, men hun førte sig som en Dronning og var iført en hvid Spadseredragt og en stor hvid Hat; Ansigtet var helt bedækket af et hvidt Kniplingsslør. Hun havde endnu en Ting paa Halsen, som jeg nær havde glemt — og det var den Sølvkæde, som hænger paa Væggen ved Siden af Ovnen; hendes Slægtninge gav mig den senere.«

Louis tav et Øjeblik, tog et Drag af sin Pibe og fortsatte:

»Hun gik midt ind i Stuen uden at sige et Ord og lagde Haanden paa Bordet; jeg saa, at Haanden rystede, og at den brede, glimrende Guldring paa Ringfingeren var altfor stor og tung til den.

»Har De fundet ham?« Det var hendes første Ord, Herre, og hun talte rigtig godt fransk; men hendes Stemme skælvede, saa det næsten var mig umuligt at opfatte Meningen.

»Pardon.« Jeg saa op. Hun havde slaaet Sløret tilbage, og to store, blaa Øjne søgte forventningsfuldt omkring i Værelset.

Jeg kan ikke beskrive Dem hendes Ansigt, Herre, men det var det kønneste og fineste, blide Ansigt, jeg nogensinde har set, rødt og hvidt og helt omgivet af Krøller; men som jeg vedblev at se paa hende, forekom det mig, at det røde blev svagere, og det hvide endnu hvidere.

Der var ikke andre end Mænd samlede den

Aften i Cafeen, Herre, men der var ikke en af os, som ikke rejste sig op og tog sin Hat af; og skønt vi alle var rolige og frygtløse, vendte vi alle som en Hovedet bort for hendes søgende Blik.

Adele var den eneste af os, som fandt Kraft til at bryde Tavsheden:

»Kom herhen, Frøken,« sagde hun blidt — og Adele kan tale blidt, naar hun vil — »og sæt Dem ned og fortæl os, hvad der er i Vejen med Dem. Vi har fundet Føreren.«

Hun lagde venlig Haanden paa den engelske Dames Arm.

»Nej, nej, ikke ham,« raabte hun, »den anden, har De ikke fundet ham?«

Hun maa paa en eller anden Maade have opdaget, at jeg var Værten, for hun holdt sine Øjne fæstet paa mig.

»Sig mig det hurtigt.«

Jeg sænkede Hovedet, jeg kunde ikke se hende i Ansigtet, Herre. Jeg havde gættet hendes Hemmelighed.

Tobaksrøgen i Værelset var stærk, og jeg fik den i Halsen. Jeg forbandede den, da den gjorde min Stemme tyk, da jeg svarede:

»Nej, Frøken, det er umuligt.«

»Umuligt! Hvorfor?«

»Fordi Kløften er bundløs!«

Jeg ventede, at hun vilde skrige eller besvime; men hun ikke saa meget som vaklede.

»Vis mig Kikkertetuiet,« sagde hun.

Jeg hentede det.

»Kom med ind i Dagligstuen,« hørte jeg Adele sige, da jeg kom tilbage, men Frøkenen rystede hende af sig igen og syntes ikke en Gang at se den Stol; der stod ved Siden af hende.

Jeg var knap kommet ind, førend hun saa mig og greb fat i Etuiet. Hun gik hen til Lampen og læste med høj Stemme: Clulo Godwin, Clulo — Clulo — Clu—lo God—win; hun syntes ligesom at stave Navnet, skønt hendes Øjne var lukkede, og Etuiet laa paa Bordet,

Saa vendte hun sig igen om til mig og saa paa mig.

»Hvorfor er det umuligt at finde ham?«

Hendes Stemme var rolig, næsten kold.

»Fordi,« gentog jeg endnu en Gang, »at Kløften er bundløs.«

»Hvor er det?«

»Under »Djævletrapperne« inde mellem »Hundetænderne«.«

»Hvor langt herfra?«

Hendes Stemme var bydende.

»To Kilometer herfra, Frøken!«

»Jeg vil gaa derhen; hvem vil være min Fører?«

Hun saa sig spørgende omkring; men ingen svarede.

»Det er sent, Frøken, og koldt. Solen er gaaet ned.«

»Men Maanen staar op,« faldt hun mig i Talen. »De siger, det er koldt; men tænker De da ikke

paa ham — sæt han er der; maaske er kravlet op af Afgrunden. Han er maaske besvimet — saaret —«

Der gik en Mumlen igennem Stuen, nogle af dem rystede paa Hovedet, men alle saa de forbløffede ud; hun bemærkede det ikke.

»Hvem vil være min Fører? Jeg gaar derhen i hvert Fald.«

Hun saa sig igen omkring, men ingen svarede.

Jeg saa hende presse Læberne tæt sammen, og der kom et underligt, uhyggeligt Glimt i hendes Øjne. Saa sagde jeg, at jeg vilde gaa med hende. Hun henvendte ikke Ordet til mig en eneste Gang, Herre, skønt det var over 1 Times Gang eller mere.

Hun klatrede afsted saa let som en ung Gemse, og hendes Fødder syntes næppe at berøre Jorden, medens jeg fulgte efter, saa godt jeg kunde, en Meter eller saa bagved hende. Det var hende ikke muligt at staa stille, knap nok da vi var paa selve Stedet. Vi maatte klatre ned til en lille aaben Plads, der laa lige paa Kanten af Afgrunden, lige over for det Sted, hvor vi havde fundet stakkels Pallisier. Hun kunde ikke komme nærmere, det Skind, og der stod vi, med den store sorte Kløft under vore Fødder, de snebedækkede Bjergtoppe oven over os og de mægtige, grove Kampesten til alle Sider. Maanen faldt klart paa hendes blege, sorgfulde Ansigt og gav hendes tynde, hvidklædte Skikkelse et overnaturligt Præg. Jeg holdt ikke af det, maa De tro, Herre, da jeg

pludselig hørte hendes Stemme kalde Clulo, Clulo, Clulo. Jeg korsede mig og rystede som et Espeløv.

Igen og igen gentog hun det. Jeg forsøgte paa at trække hende tilbage eller for at faa hende til at støtte sig til mig, men nej; hun blev staaende, hvor hun stod i over en Time. Saa knælede hun ned, og jeg greb fat i hendes Kjole, da hun bøjede sig forover og kaldte og kaldte og kaldte. Klipperne kastede Klageskrigene tilbage, og af og til kom der et svagt Ekko fra Afgrunden, ellers var der en knugende, dødlignende Tavshed overalt.

Hendes Stemme blev hæs efterhaanden; hun holdt inde et Øjeblik, saa begyndte hun igen; nu var Skrigene lidenskabelige, nu bønfaldende, og jeg fældede mange Taarer, som hun ingen Anelse havde om, bagved hende. Tilsidst syntes det, som om hun fik de Taarer, hun ikke kunde græde, i Halsen, og Raabene kom stødvis, afbrudt af Hulken.

Tilsidst fik jeg hende hjem, Herre, og heller ikke den Gang talte hun til mig; men denne Gang rørte hendes Fødder i allerbogstaveligste Forstand ikke Jorden, for jeg bar hende paa mine stærke Arme, som om hun var et lille Barn. Det var Midnat, da vi naaede Hytten, hvor Adele havde det bedste Gæsteværelse parat. Efter at have tvunget Frøkenen til at drikke noget varm Mælk, gav hun hende sin egen Brudenatkjole paa og lagde hende i Seng. Du sov jo hos hende hele Natten, ikke sandt, Adele.

Louis brød af og saa hen paa sin Kone.

»Det gjorde jeg.«

Adele saa hurtigt op, og jeg lagde Mærke til, at der gik nogle besynderlige Trækninger over hendes Ansigt.

»Hun gik op og ned i Værelset hele Natten. Jeg talte ikke til hende, og hun lod ikke til at se mig; men hun holdt Hænderne knuget sammen paa Ryggen, hendes Øjne skinnede, og hendes Læber bevægede sig uafladeligt.«

Bondekonen bøjede sig over sit Arbejde igen og hensank i sin forrige Tavshedstilstand.

Ja, fortsatte Louis, den næste Morgeu ganske tidlig kom der nye Gæster, det var den unge Piges Fader og Moder. Da de Dagen før var vendt hjem til deres Hotel fra en Udflugt, havde de fundet Avisen liggende aaben og deres Datter forsvundet. De havde opsporet hende med det største Besvær; men hvor var de ikke nervøse og bekymrede, og hvor de hulkede af Glæde og Sorg, da de endelig naaede herop.

Vi førte dem ind i Sovekamret, hvor vi havde efterladt den unge Dame; men det var tomt. Vi vidste nok, hvor hun var gaaet hen. Jeg førte dem selv til Stedet, Herre, og vi fandt hende ved »Djævletrappen«. De gik hen til hende, og jeg vendte alene tilbage.

De vendte tilbage ved Middagstid og gik igennem Cafeen ind i Dagligstuen her, som de havde lejet. Frøkenen gik i Spidsen uden at se hverken til højre eller venstre; der var et koldt,

haardt Udtryk i hendes blaa Øjne — der syntes at se efter et eller andet langt, langt borte — og hendes Ansigt var fuldstændig udtryksløst. Den gamle Herre og Dame fulgte efter, Damen holdt Lommetørklædet for Øjnene. Den gamle Herre kom hen til mig og lagde en rystende Haand paa min Skulder.

»Jeg tror ikke hun kender os, Hr. Petrone,« sagde han; »men hun adlyder os ligesom et Barn.«

De blev hos os i to Maaneder. Hver Dag gik Frøkenen ud ganske tidlig, og lidt efter fulgte de gamle Forældre, hun talte næsten aldrig til dem. Hun spiste, drak, klædte sig af og gik i Seng, men sov aldrig, hun stod op og klædte sig paa aldeles mekanisk, og for hver Dag blev hun blegere og blegere, tilsidst var endogsaa hendes Læber aldeles snehvide.

»Tror De, at det kan nytte at blive her længere?« spurgte den gamle Herre mig en Morgen. »Hvis der skulde hænde et eller andet, vilde De jo først og fremmest faa det at vide, og —?«

Jeg trak paa Skuldrene og rystede paa Hovedet.

»Det er til ingen Nytte for den Sags Skyld; men Frøkenen?«

Aa Gud, hvor han sukkede den stakkels Mand.

»Vi vil blive 14 Dage endnu,« sagde han, »og saa maa Gud hjælpe os.«

Saa var det henad Aftenen, Dagen før deres Afrejse, at der hændte noget besynderligt. Der

kom et Muldyr fra Chamonix med en Englænder paa Ryggen, en høj, svær, velskabt Fyr, men han saa mere død end levende ud. Hans Klæder var forrevne og snavsede, og det var kun med største Besvær, at han kom af Dyret, humpede ind i Kaféen og spurgte efter Hr. og Fru Beaumont paa et forskrækkeligt fransk. Det var Clulo Godwin! Jeg holder ikke af at være i Vejen, Herre, og den Slags Scener tager altid paa mine Nerver, saa jeg listede stiltiende af og gik ud for at polere Knive med Jean. Jeg havde hørt, hvorledes det hele var gaaet til og det var mig nok.

Den unge Fyr var faldet først og paa en Skrænt lidt højere oppe end den, hvor vi fandt stakkels Pallisier; saa var det, at Tovet knækkede og sendte Henri i Døden. Englænderen maa være besvimet, for da det blev ham klart, hvor han var, og hvad der var hændet, var det næsten mørkt. Han havde forfærdelige Smerter i Anklen, og skønt han ikke troede at hans Lemmer var brækkede, var han dog kun i Stand til at kravle paa Hænder og Knæer. Han kendte intetsomhelst til dette Hotel, og troede ikke, der fandtes nogen menneskelig Bolig nærmere end Pallisiers Hytte, der laa fire Kilometer derfra paa den vestlige Side af Bjerget. Skønt det var klart Maaneskin hele Natten, naaede han ikke derhen før næste Formiddag ved Ellevetiden. Huset var selvfølgelig tomt; men han fik dog Tag over Hovedet og Mad, og han trængte højlig til begge Dele. Han

maa have ligget bevidstløs i tre Dage, saa først begyndte han langsomt at komme sig igen.

Det var ham umuligt at flytte en Fod, hans Smerter var uudholdelige, og han blev mere og mere fortvivlet, som Tiden gik. Hvorledes skulde hans Venner dog faa Bud om, at han var i Live? Men Gud havde Barmhjertighed med ham, Herre, for efter nogle Dages Forløb kom Omegnens Bønder for at bringe stakkels Henris Sager væk, og de fandt Englænderen. De bragte ham til Chamonix, hvor han hørte, at hans gode Venner var taget her op, og saa tog han selv efter, saa hurtig hans Fod tillod ham det.

Hans første Spørgsmaal gjaldt Kæresten, og han gentog det mindst fem Gange, inden jeg forlod Værelset.

»Hvad der saa hændte?«

»Men Du godeste Gud, hvor det bliver mørkt, synes Herren ikke ogsaa. Se dog, hvor det trækker sammen.«

Værten saa ud af Vinduet, og der gik en Gysen igennem ham, inden han fortsatte:

»Naa, altsaa, jeg havde pudset Knivene, da jeg saa dem alle tre gaa igennem Køkkenet ud i Haven. Saa hørte jeg lette Fodtrin ned ad Trapperne, og gættede straks, at det var Frøkenen, som gik ind i Dagligstuen gennem Kaféen; et Øjeblik efter kom Monsieur Godwin gennem Køkkenet igen, han vilde træffe hende alene. Jeg ventede, til jeg hørte Døren blive lukket, saa gik jeg ind i Kaféen for at ordne et og andet. Som

De ser, er Væggene ikke tykke, Herre — jeg hørte en Mumlen derinde fra og — jeg lyttede efter. Det var uærligt gjort af mig, jeg ved det, Herre; men jeg holdt saa meget af dem, og var saa bekymret for, hvorledes det vel vilde spænde af. Jeg lagde altsaa mit Øre til Nøglehullet. Der var kun en som talte, og det var Englænderen, af og til blev hans Stemme afbrudt af en Hulken, og saa begyndte han igen:

»Lily, min egen Lily, vil Du dog ikke se paa mig? Kan Du ikke huske mig? Og vor Brylupsdag? Min Lily, se dog paa din egen Clulo.«

Et højt, gennemtrængende Skrig brød Stilheden, og jeg kom væk fra Nøglehullet lige tidsnok til ikke at blive grebet paa fersk Gerning. Den unge Pige aabnede Døren med et Brag og gik lige forbi mig uden at se mig, skønt hendes Dragt berørte min. Hendes Øjne stirrede som sædvanligt lige ud i Luften, og der var et fuldstændig udtryksløst Smil om hendes blege Læber. Hun gik ad den sædvanlige Vej, og jeg vidste nok, hvor hun gik hen. Manden fulgte hende til Døren med bøjet Hoved og tunge Skridt, hans Ansigt var saa hvidt som et Lagen. Han kom tilbage for at sige et Ord til den gamle Herre, saa tog han sine to Stokke og humpede stadig med bøjet Hoved efter hende.

Det var langt ud paa Aftenen, inden de kom tilbage. Først hun, saa han og akkurat med det samme Udtryk i Ansigtet, som da de gik ud.

»Hun kender ham ikke, og hun kommer aldrig

mere til det,« sagde jeg til Adele. Der gik endnu to Dage paa samme Maade. »Hun er gal, og det ender med at tage Livet af ham,« sagde jeg igen til Adele.

Hun svarede ikke, men gik i Stedet for hen til sit Krucifix, foran hvilket hun knælede og bad. Det varede længe, inden jeg faldt i Søvn den Aften; jeg laa og saa paa Adele, hvis Læber ustandselig bevægede sig, og jeg prøvede paa ogsaa at bede. Da jeg vaagnede var hun stadig paa samme Sted. Aah, jeg glemmer aldrig den Morgen! Louis saa atter henimod Vinduet med det samme underlige, halvforskrækkede Udtryk i Ansigtet.

»Jeg har faaet en Idé,« kom Adele hen til mig og sagde; »det er den gode Gud som har indgivet mig den.«

To Timer senere talte jeg med Hr. Godwin.

»Deres Kæreste har mistet Forstanden,« sagde jeg.

Han saa paa mig og bed sig i Læberne, men sagde mig ikke imod, kun saa jeg, at han knyttede og aabnede sine Hænder ustandselig.

»Hun tror, at De ligger nede i Kløften. I Begyndelsen troede hun, at De en skønne Dag vilde kravle uskadt op, og at hun vilde finde Dem der — maaske tror hun det endnu. Der er en lille Afsats paa den anden Side af Kløften, lige under Djævletrapperne og lige over for det Sted, hvor hun altid staar. Hvis vi kunde faa Dem anbragt der?«

Der kom et Blink i hans Øjne.

»Jeg forstaar,« raabte han paa engelsk, »Gud velsigne Dem.« Han trykkede mine Hænder. »Hun skal finde mig der i Aften. Tusinde, tusinde Tak.«

Han forstod mig, skønt jeg ikke havde faaet talt ud.

»Tak, Adele,« sagde jeg og vendte mig om.

Men paa et Punkt var Englænderen uimodtagelig for sund Fornuft, han vilde gaa til Stedet alene. Jeg sagde ham, at det var umuligt for ham at klatre ned paa Afsatsen, saa svag som han var, saa samtykkede han tilsidst i at lade Hr. Beaumont gaa med og hjælpe sig. Fruen skulde senere følge efter den unge Pige.

Louis gjorde igen en Pavse — han saa paa Adele — og syntes ude af Stand til at fortsætte. Tilsidst gjorde han en besynderlig Ting — han tog sin Stol og drejede den, saa at han kom til at vende Ryggen til Adele, inden han fortsatte — han talte ikke mere saa flydende som før, og hans Øjne var uophørlig fæstede paa det aabne Vindue og paa Himlen udenfor.

»Jeg kan se dem endnu,« sagde han, »Klokken var vel omtrent ni. Monsieur Godwin gik bedre, end han længe havde gjort, han holdt Hovedet, højt og der var et roligt, næsten højtideligt Udtryk i hans Ansigt.«

Han vendte sig om, da han kom til Døren og sagde endnu en Gang:

»Gud velsigne Dem og Deres Kone. Takket

være hende, tror jeg, at min elskede vil komme tilbage til mig.«

Saa gik han sammen med den gamle, hvidhaarede Fader. En halv Time senere gled Frøkenen ud af Døren, hun havde den samme hvide Dragt paa som altid, og hendes Ansigt lignede et Marmorbillede af den hellige Jomfru. Sidst af alle kom Moderen, der var blevet ganske graahaaret paa denne korte Tid.

Louis' Stemme skælvede, og Sveden randt fra hans Pande og ned ad hans Kinder — eller var det noget andet?

»Gode Gud!« mumlede han, og nu var det ikke mere en Talemaade, men en Bøn.

Det var en Aften ligesom denne — den selvsamme Stilhed overalt, denne trykkende uheldsvangre Stilhed — Adele og jeg var i Haven, vi havde været der, siden de drog afsted. Vi kunde høre Myggenes Summen i Luften, Lyden af Koklokkerne nede paa Skrænten og endogsaa Kirkeklokken fra Dalen flere Kilometre under os.

Pludselig hørte vi et skringrende Skrig og saa — Adele og jeg kan sværge paa det — kom der fra Bjærget oven over os et forfærdeligt Raab: »Clulo! Clulo!« Vi kendte Stemmen. Vi havde hørt Raabet før, men aldrig havde det haft den forunderlige, forfærdelige Klang. Vel, Adele.«

Adele nikkede samstemmende, skønt hendes Mand ikke kunde se det og lagde sit Strikketøj væk.

»Fem Minutter senere blev vi heftig forskræk-

kede ved et forfærdeligt Brag oven over vore Hoveder. Det lignede Torden, kun var Lyden mere vedvarende og mere raslende. Det kom nærmere og nærmere, stærkere og stærkere, tilsidst begyndte selve Bjærget at ryste i sin Grundvold. Vi hørte dem skrige inde i Hytten. Adele og jeg holdt hverandre tæt omsluttet, vi vidste nok, hvad det betød.

Vi stod vistnok en halv Time saaledes, saa blev Luften klarere, Tordenen fjernere — Skredet var ovre. Louis tørrede sit Ansigt med sit Lommetørklæde og knappede sin Vest op. Det var »det store Sneskred«.

Vi fandt dem næste Morgen sammen, Herre. Hun holdt ham omslynget med begge sine Arme og hans Hoved hvilte paa hendes Bryst. Kun nogle faa enkelte Blokke havde revet sig løs ved »Dents du chien«, men en af dem havde knust dem — de laa paa Skrænten, deres Mødested. Vi fandt aldrig Forældrene, Sneen og Isen havde fuldstændig udslettet Stien og alt, hvad der var paa den. Men under Djævletrappen er der blevet sat en Sten, hvorpaa der staar: Clulo og Lily« og underneden »Hvil i Fred«.

Louis tav og tog et Drag af Piben, som var gaaet ud.

»Gode Gud!« raabte han igen.

En Sky var trukket op for Maanen, og vi sad i Bælgmørke — gennem det aabne Vindue meldte korte, heftige Vindstød om et sig nærmende Uvejr.

Et Øjeblik senere tordnede det løs over Hyttens Tag, Vinden fo'r hylende gennem alle Sprækker og Aabninger og der hørtes et skingrende Skrig i det fjerne. Louis fo'r op og hans Ansigt var aldeles askegraat.

»Hørte Du det, Kone,« raabte han og tumlede over Gulvet hen til hende; men før han naaede Adele, var hun besvimet.

Paa en Gang flammede et mægtigt Lyn op og belyste Sølvkæden, der hang paa Væggen, saa klart, saa intenst, at der endogsaa gik en Gysen gennem mine stærke Lemmer, og jeg tabte min Pibe, der faldt paa Gulvet og gik i Stykker.

Saa hørte jeg for anden Gang det forfærdelige Skrig: »Clulo! Clulo!« Jeg turde sværge paa, jeg hørte det, og i samme Øjeblik slog det gamle Uhr ti.

Hvorfor »Iris« forliste.

Da Capdamperen »Iris« blev sejlet i Sænk i Kanalen en mørk, stormfuld Vinternat, vakte Efterretningen om Sammenstødet ligefrem Sensation i Skibsverdenen, ikke just fordi Ulykken var forbunden med meget stort Tab af Menneskeliv, men fordi den var en Følge af en mærkværdig Fejltagelse fra Kaptajn Cronhjelms Side. Denne ene skæbnesvangre Fejltagelse paa hans hidtil saa heldige Løbebane, vilde have været nok til at ødelægge hans Ry, hvis han havde levet længe nok til at kunne møde for Sø- og Handelsretten, og det skønt han var en ung Mand, der blev betragtet som en meget dygtig Navigatør.

Men han overlevede ikke Ulykken, han forsvandt fra Broen, umiddelbart efter at »Iris« var blevet ramt og hans Stemme forstummede for bestandig. Det efterfølgende giver, skønt det utvivlsomt vil forekomme Læseren højst mærkværdigt, ligesom en Slags Nøgle til Hemmeligheden, og hjælper til at rense hans Navn for den Plet, der er kommet paa det.

»Iris« var paa denne Rejse for Hjemgaaende fra Sydafrika og havde forladt Capstaden paa samme Dag, ja næsten paa samme Tid som »Dalhousy« af Albionlinien. Damperne løb omtrent samme Fart, og det var en offentlig Hemmelighed, at deres Hastighed skulde prøves ved denne Lejlighed, og man ventede sig i det hele taget et meget spændende Væddeløb. De to Skibe fulgtes godt ad, saa langt som til de canariske Øer; »Dalhousy« anløb Teneriffa, »Iris« Madeira. Ved et mærkeligt Tilfælde kom de til at ligge Side om Side igen paa Højden af Cap Finisterre, og fra nu af gik det i rasende Fart Boug ved Boug ad Southampton til.

Da de nærmede sig den engelske Kyst, tog »Dalhousy« Têten og vedblev med at føre; det var en brandmørk Nat med svære, sludfulde Byger, og Himlen oplystes ofte af pludselige Lynstraaler. Efter nogen Tids Forløb signaliserede »Dalhousy«, at den var i Færd med at forandre sin Kurs ved at passere fra Bagbordssiden af »Iris« over paa Styrbordssiden. Kaptajn Cronhjelm gav øjeblikkelig Ordre til at lægge Roret Styrbord, for at bringe sit Skib ud af den andens Kurs, medens den krydsede foran Bougen af ham. Straks efter at de havde skiftet Stillinger, meldte Udkigsmanden paa »Iris«, at et stort Sejlskib bar ned imod dem paa Bagbordsside.

Det burde have været en let Sag at styre klar af ham. Kaptajn Cronhjelm kunde have slaaet langsom Fart til Maskinerne, indtil den havde

passeret, eller han kunde have lagt sit Ror haardt Styrbord og være gaaet agter om hende; men han holdt i Stedet sin Kurs, indtil det var for sent at undgaa Sammenstødet. Sejlskibet, som senere viste sig at være »Krydseren« fra Cardiff, sejlede ind i Dampskibets Forstavn, dræbte to af dens Besætning og saarede flere.

Det besynderligste ved dette Sammenstød i hele denne Scene af Rædsel og Forvirring, var den Omstændighed, at Kaptajn Cronhjelm, der var bekendt for sin Koldblodighed og Aandsnærværelse, naar der var Fare paa Færde, saa fuldstændig mistede Besindelsen, og var ganske ude af Stand til at bringe sine Passagerer i Sikkerhed. Da han, som jeg allerede har fortalt, forsvandt fra Broen, overtog første Styrmand, Mr. Eastlake, Kommandoen, og forhindrede ikke alene, at Baadene blev overfyldte, men det lykkedes ham ogsaa at faa dem klar af Skibet, inden det sank. »Krydseren« fik hurtigt opsamlet Baadene og Passagerer og Besætning fra det forulykkede Skib blev sluttelig overført til »Dalhousy«, som var vendt om for at yde Assistance. Saavidt man kunde skønne, var alle Passagererne blevet reddede; men otte af Besætningen, heri indbefattet Kaptajnen, savnedes.

Jeg, som er Dykker, blev den følgende Dag sendt til Ulykkesstedet, og gik ned for at undersøge det sunkne Skib. Da jeg stod nede paa Bunden og stirrede paa det store, sorte Skrog, kunde jeg ikke lade være med at spekulere paa

hvad den dybere Grund kunde være til, at dette prægtige Skib var gaaet til Bunds. Hvis der var noget mystisk forbundet med det, og det troede jeg bestemt, saa maatte Hemmeligheden være gaaet til Bunds med Kaptajnen.

Hvis man skulde dømme efter Størrelsen af det gabende Hul paa Siden, maatte »Iris« være bleven ramt med enorm Kraft. Jeg kravlede gennem Hullet for at undersøge det indre og fandt, at den var blevet skaaret ret igennem helt over til Styrbordspladerne. Jeg stavrede op paa Dækket, og der fandt jeg, indviklet i en hel Masse Tovværk, Ligene af to Søfolk, som maatte være blevet dræbt i Kollisionsøjeblikket.

Med megen Vanskelighed banede jeg mig Vej agter ud, da jeg gerne vilde konstatere, hvad der var blevet af Kaptajn Cronhjelm; maaske man, naar man fandt hans Lig, kunde klargøre, hvorfor han saa pludselig var forsvundet. Jeg var overbevist om, at han ikke var den Mand, der vilde forlade sin Post i Farens Øjeblik, med mindre han var aldeles ude af Stand til at forblive der.

De fleste af Overbygningerne paa Dækket var sunket sammen; men en af dem, den der stod nærmest Broen, var endnu hel, efter dens Beskaffenhed sluttede jeg mig til, at det maatte være Bestiklukafet. Jeg lyste mig frem med min Dykkerlampe og kiggede ind, der laa en Mand udstrakt i sin fulde Længde paa Gulvet. Det var Kaptajnen.

Han laa paa Maven under et ituslaaet Bord, og hans Hoved hvilede paa hans Arme, som om han var faldet fremover og ikke havde gjort sig nogen Anstrengelse for atter at komme paa Benene eller for at kæmpe imod det indtrængende Vand. Jeg bøjede mig ned, skubbede Bordet væk og vendte den døde Mand om paa Ryggen.

Du godeste Gud! Hvad var dog det for en Indskydelse, der fik mig til at røre ved ham? Trækkene var opsvulmede og fortrukne, Øjnene stod aabne, var blodunderløbne og havde et Udtryk af den forfærdeligste Rædsel. Ansigtet havde en underlig blegagtig Farve; ned ad den venstre Kind var der et Zigzagmærke, som om Kødet var blevet brændt med et gloende Jern. Der var ogsaa et væmmeligt Saar i Panden, som formodentlig var foraarsaget ved et Fald.

Hvad var Meningen med alt dette? Kunde det være Resultatet af Ulykken alene? Nej! Det frygtelige Blik i den døde Mands Øjne skyldtes andre Grunde. Jeg var saa rystet ved Synet, at jeg skyndte mig med at stige op; jeg følte, at jeg var ude af Stand til at blive dernede længere.

Jeg tog i Land for at aflægge Rapport og for at vente paa nærmere Ordre. Om Aftenen, da jeg sad i mit Værelse og tænkte over Sagen, kom Pigen og sagde, at der var en Herre, som ønskede at tale med mig. Da han var blevet vist ind, og jeg saa, at han var mig fuldstændig fremmed, undrede jeg mig paa, hvad Grunden kunde være til hans Besøg.

»Maa jeg have Lov til at tale et Par Ord med Dem,« sagde han, »jeg er Doktor Hamilton. Jeg var Skibslæge ombord paa »Iris«.«

Jeg lagde Mærke til, at han var urolig, og at der var et forvirret Udtryk i hans Øjne, som om der var noget, der gjorde ham ængstelig.

»Jeg har hørt, at De har været nede for at undersøge Skibet,« fortsatte han efter en Pavse og satte sig ligeover for mig. »Maa jeg spørge Dem, om De er stødt paa Kaptajnens Lig?«

»Ja,« svarede jeg og undrede mig over, hvorfor han gjorde dette Spørgsmaal. »Jeg havde Ordre til at søge efter det, og —«

»Hvor fandt De det?« afbrød han mig hurtigt.

»I Bestiklukafet. Efter Ligets Stilling skulde man antage, at Kaptajnen var blevet lammet ved et Fald, kort førend Skibet sank.«

»Og Ansigtet, Ansigtet?« raabte han, idet han halvt rejste sig.

»Det var opsvulmet og havde forandret Farve, ja, det var næsten sort. Øjnene stod vidtaabne og var blodunderløbne. Der var et dybt Saar i Panden og et besynderligt Mærke paa den venstre Kind.«

»Godeste Gud!« mumlede han og faldt tilbage i Stolen, som om han var overvældet af sine Følelser.

Jeg saa forfærdet paa ham. Hans Ansigt var ligblegt, hans Hænder skælvede, og han saa ud til at være frygtelig ophidset.

»Kan det være muligt,« tænkte jeg, »at han

har Nøglen til Hemmeligheden, og jeg ventede spændt paa, at han skulde fortsætte.

»Ja, det var en sørgelig Affaire helt igennem,« sagde han, efter et Par Minutters Tavshed; »der har jo været talt meget om, at de to Dampskibe løb Væddeløb, og en hel Del om hensynsløs Sejlads. Der er dem, der siger, at Kaptajn Cronhjelm var beruset i Kollisionsøjeblikket; men jeg betænker mig ikke et Øjeblik paa at stemple det som Løgn. Skønt alle Omstændigheder taler saa stærkt imod ham, har jeg Grund til at tro, at han ikke var ansvarlig for Ulykken.«

»Jeg ønsker ikke at fordømme ham,« svarede jeg; »men den almindelige Mening er jo, at han har begaaet et alvorligt Misgreb. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde have været vanskeligt for ham at klare for sig, hvis han havde levet.«

»Det er jeg ikke saa vis paa,« sagde Doktoren tankefuldt. »Hvis jeg blot havde noget Middel til at underbygge min Mening med, vilde jeg skynde mig med at offenliggøre den. Det vilde rimeligvis vække en kolossal Opsigt, men man vilde se paa Kaptajn Cronhjelms Opførsel med helt andre Øjne. De Omstændigheder, som jeg baserer mine Anskuelser paa, er kun kendt af mig — ja, og saa en til — men jeg tvivler om, at hun vilde træde i Skranken for hans Skyld.«

Han rejste sig og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, øjensynlig i højeste Grad i Vilderede med, hvorledes han skulde gribe Sagen an. Det

var klart, at han havde en højst mærkelig Historie paa Hjerte.

»Desuden,« optog han sin afbrudte Tankegang, idet han atter satte sig, »hvis jeg kunde spørge Kaptajn Cronhjelm selv, er det meget muligt, at han helst vilde have, at jeg skulde tie stille, og at han foretrak en Plet paa sit gode Navn og Rygte i Stedet for at faa sit Livs Hemmelighed aabenbaret. Maaske tager jeg fejl; men naar De nu har hørt Historien, saa vil De bedre kunne dømme, om jeg bør hemmeligholde den eller ej.«

»Vi sejlede fra Capstaden,« begyndte han, »Torsdag Eftermiddag den tre og tyvende November, omtrent en Times Tid efter at »Dalhousy« var sejlet. Trods Aarstiden havde vi et temmelig stort Antal Passagerer med os, og Kapløbet med det andet Dampskib vakte megen Interesse ombord. Kaptajnen selv var stærkt optaget af Kapsejladsen — han var som alle Sømænd stolt af sit Skib. Der var dog ingen, som havde Fornemmelse af, at der kunde være nogen som helst Fare forbundet dermed. Vor Kaptajn, som De sikkert kendte, var jo velkendt, ikke blot for sin Dygtighed, men ogsaa for sin store Forsigtighed, naar der virkelig var noget paa Færde. Han var desuden netop af den Slags Folk, som indgyder selv de mest frygtsomme og nervøse Passagerer Tillid.

Det forekom mig ofte besynderligt, at jeg aldrig, skønt jeg havde sejlet sammen med Kaptajn Cronhjelm i næsten to Aar, havde truffet

nogen, der stod paa intim Fod med ham eller som havde kendt ham i hans Ungdom. Han talte aldrig selv om tidligere Tid eller hentydede til sine Slægtninge, hvis han havde nogen; kort sagt, vi kendte absolut ikke noget til hans Liv, ud over hvad vi saa ombord. Undertiden havde han mærkelige Anfald af Fortvivlelse uden nogen tilsyneladende Grund, og ingen vovede da at forstyrre ham, undtagen naar det var strengt nødvendigt. Han var ikke desto mindre en højt kultiveret Mand, helt igennem Gentleman og umaadelig afholdt. Jeg ved Folk, som har opsat deres Rejse hjem til England over en Maaned, blot for at kunne komme til at sejle med hans Skib.

Jeg havde sejlet med ham i over et Aar, førend jeg opdagede, at han en Gang maatte have været voldsom af Karakter og ude af Stand til at beherske sig selv, saa fuldstændig havde han forstaaet at dæmpe sit Sind. Kun en Gang i den Tid, jeg har kendt ham, brød hans tidligere Lidenskaber frem, og jeg skal aldrig glemme den Scene. Det var en Matros, som nægtede at gøre sin Pligt, og da han blev bragt for Kaptajnen, forsøgte han at klare sig fra det ved at være uforskammet. Da han blev udspurgt, gav han et eller andet næsvist Svar, som jeg ikke hørte. I samme Øjeblik forandredes Kaptajnens Ansigt, Musklerne fortrak sig, og i et Anfald af Raseri slog han Manden til Jorden med et eneste Slag, og der blev han liggende blødende og støn-

nende. Men idet Cronhjelm vendte sig om, forsvandt den pludselige Vredesbyge fra hans Ansigt, næsten ligesaa hurtigt som den var trukket op, og i Stedet for saa han bekymret og angerfuld ud. Han spurgte mig, om Manden var kommet til Skade, og trak sig tilbage til sin Kahyt. Da jeg en halv Time senere bankede paa Døren, blev jeg helt forskrækket, da jeg hørte en ligesom give sig af Smerte. Jeg aabnede sagte Døren, saa mig omkring og trak mig hastigt tilbage. Vil De blot tænke Dem, Kaptajn Cronhjelm sad ved Bordet med sit Ansigt begravet i sine Hænder og formelig stønnede af Smerte.«

»En underlig Mand,« indskød jeg.

»Jeg forstod det ikke den Gang,« sagde Doktor Hamilton; »men det, som hændte paa vor sidste Rejse, aabnede mine Øjne. Vi indhentede hurtigt »Dalhousy«, og havde god Sejlads op til de canariske Øer. Saa langt havde intet af de to Skibe vundet stort ind paa hinanden. Som De ved, anløb vi Madeira, hvor vi optog nogle faa Ekstra-Passagerer, blandt andre to Damer, til hvem der var forudbestilt en af de bedste Separatkahytter.

Jeg stod tilfældigvis paa Dækket, da de kom ombord. Jeg ved ikke, hvordan det kan være; men lige fra det første Øjekast af vakte den ene af disse Damer, den yngste af dem, aldeles instinktmæssigt min Interesse, og det i den Grad, at jeg fulgte dem med Øjnene, indtil de forsvandt

ind i deres Kahyt. Det mest mærkelige var maaske, at jeg ovenikøbet slet ikke kunde se hendes Træk, thi hun bar et meget tæt Slør; men der var noget slaaende yndefuldt og elegant ved hendes Skikkelse, som ikke kunde undlade at vække min Opmærksomhed. De gik lige ind i deres Kahyt og viste sig ikke i Salonen; det lod til, at de vilde være fuldstændig i Fred og Ro.

Der er ingen Tvivl om, at deres Nærværelse ombord under almindelige Omstændigheder vilde have vakt megen Opmærksomhed; men netop nu var alle optaget af Kapsejladsen med »Dalhousy«, saa at der ikke blev lagt saa meget Mærke til de nyankomne. Om Aftenen efter at det var blevet mørkt, saa jeg de to Passagerer komme op paa Dækket, og som jeg allerede havde lagt Mærke til, støttede den unge Dame sig helt hjælpeløst til sin Ledsagerindes Arm, og spaserede paa en usikker og tøvende Maade, der vakte en Følelse af Medlidenhed hos mig. Jeg gik ned til Hovmesteren for at faa noget nærmere at vide om dem. Han fortalte mig, at de var indskrevet paa Passagerlisten, som Fru og Frøken Mac Kinley, det var alt, hvad han vidste; men Firmaets Agent paa Madeira havde udtrykkelig bedt ham om at sørge for, at de to Damers Ønske om ikke at blive forstyrret, og at faa det for sig selv, blev strengt respekteret.

Den næste Morgen opdagede jeg den ældre Dame paa Dækket. Hun var alene; hendes Udseende var paa ingen Maade mærkværdigt; skønt

hendes Haar var hvidt, saa hun dog ikke ud til at være stort over Midalder; men det var et trist Udtryk i hendes Ansigt, som en der er vant til at sørge over andres Lidelser. Hun standsede ofte sin langsomme Gang, skyggede med Haanden for Øjnene, og stod og stirrede ud over Søen.

Medens jeg endnu stod og betragtede hende, kom Kaptajn Cronhjelm ned fra Broen og gik agter ud. I det Øjeblik, Damen fik Øje paa ham, gav det et Sæt i hende, og hun stirrede efter ham paa en underlig, ængstelig Maade. Det var tydeligt, at hun havde genkendt ham, og at det havde foruroliget, for ikke at sige forfærdet hende. Hun forlod hastigt Dækket og strøg forbi mig.

Hvad Kaptajnen angaar, havde han ikke saa meget som set i Retning af hende, og han lod til at være ganske uvidende om, at han havde tiltrukket sig hendes Opmærksomhed. Jeg kan ikke sige hvorfor; men jeg følte, som om denne pludselige Genkendelse før eller senere vilde bringe den Hemmelighed for Dagens Lys, som disse to Kvinder var saa ængstelige for at skjule. Paa en eller anden Maade maatte Kaptajn Cronhjelm staa i Forbindelse med dem, og dog saa det nærmest ud som et Tilfælde, at disse tre var blevet ført sammen.

Kaptajn Cronhjelm var ligesom de fleste Sømænd tilbøjelig til at være lidt overtroisk. Han troede paa Varsler, og han plejede at sige, at han

ganske sikkert vilde faa en Forudfølelse af kommende Ulykker, hvis der nogensinde skulde hænde hans Skib noget. Paa denne Dag saa han imidlertid ud til at være i udmærket Humør; naar man saa ham gaa omkring og snakke og le med Passagererne, skulde man tro, at hans eneste Interesse for Øjeblikket var, om »Iris« vilde naa Southampton før sin Konkurrent.

Om Aftenen havde vi en Slags improviseret Koncert i Salonen, som Følge deraf var der temmelig øde paa Dækket. Kaptajnen, der var gaaet paa Broen umiddelbart efter Middag, var endnu ikke vendt tilbage; men Selskabet ventede paa, at han skulde komme, uden dog at kede sig i Ventetiden. Ved Halvnitiden havde jeg set til en af Mandskabet, som havde faaet sin Haand beskadiget. Da jeg kom tilbage langs Orkandækket, slog jeg et Par Slag frem og tilbage, førend jeg gik ned i Salonen.

Jeg lagde med ét Mærke til, at jeg ikke var den eneste paa Dækket. Gennem det aabne Rum mellem Dæksbygningerne saa jeg to Skikkelser staa lige over for det Sted, hvor jeg stod. Jeg genkendte dem straks, som Fru Mac Kinley og hendes Niece (jeg havde faaet at vide, at den gamle Dame var Tante til den unge). De lod til at tale meget alvorligt sammen, men netop i dette Øjeblik druknede deres Stemmer fuldstændigt i Musikken fra Salonen. Saa meget kunde jeg dog se paa deres Gebærder, at den unge Danie

vilde et eller andet, som hendes Ledsagerinde satte sig imod.

Medens de endnu var optaget af Diskussionen herom, hørte jeg Fodtrin nærme sig Stedet, hvor de stod. Frøken Mac Kinley lagde sin Haand paa sin Tantes Arm, som for at tysse paa hende; derefter lyttede de begge anspændt. Saa sagde hun med en i høj Grad ophidset Stemme:

»Jo, han kommer. Jeg kender hans Trin, før mig hen til ham.«

Hendes Ledsagerinde adlød, skønt øjensynlig modstræbende, og de gik begge forud. De kan forstaa, hvad jeg følte i dette Øjeblik. Drevet af en uimodstaaelig Nysgerrighed, smuttede jeg rundt om Overbygningen og saa Kaptajn Cronhjelm komme tilbage fra Broen. Det var altsaa hans Skridt, Frøken Mac Kinley havde genkendt.

Holdende mig i Baggrunden saa jeg de to Kvinder nærme sig Kaptajnen. Da de var ganske nær, gik han høfligt til Side for at lade dem passere. Men uden Tvivl til hans store Overraskelse blev de, i Stedet for at gaa videre, staaende stille lige foran ham, fuldt belyst af Skinnet, der trængte ind igennem et af Vinduerne i Overbygningen.

Først nu opdagede jeg, at den høje Dame bar sit tætte Slør. Nogle faa Sekunder stod de alle tre tavse og ubevægelige; der var noget højst pinligt, i hvert Fald i min Indbildning, i denne Situation.

Pludselig løftede Frøken Mac Kinley sine Hænder, og i næste Øjeblik havde hun taget sit Slør af. Du godeste Gud! Hvilket Chock det gav i mig! Hendes Ansigt var frygtelig vansiret, som om det var blevet ramt af Lynet, og hendes Øjne var glansløse, stirrende Kugler; nu forstod jeg hvorfor hun gik saa underligt, hun var blind.

»Kaptajn Cronhjelm,« sagde hun med en klar og gennemtrængende Stemme, hvorfra ethvert Spor af Sindsbevægelse var forsvundet, »det synes mig kun at være simpel Retfærdighed af Skæbnen, naar De nødes til at staa Ansigt til Ansigt med den Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som Deres Haand har fremkaldt, og naar disse Læber, som ikke har smilet siden hin skrækkelige Dag, forkynder Dem Dommen til hvilken De er hjemfalden. Se paa dette vansirede, brændemærkede Ansigt: Deres skal blive lige saadan. Se paa disse tomme, udslukte Øjne: Deres skal blive lige saadan. De vil aldrig komme til at føle den endeløse Række af Nætters og Dages Sjælekval, som jeg har gennemgaaet; men Deres Dødskamp vil — skønt kort — blive forfærdelig, thi De vil med et Slag komme til at miste Ære, Navn, Liv og Skib!«

Dr. Hamilton gjorde en Pavse og tørrede Sveden af sin Pande, saa spurgte han mig, om han kunde faa noget at drikke. Jeg bragte ham et Glas Vand, og da han havde drukket det, fortsatte han:

»Til mine Dages Ende skal jeg aldrig glemme

disse forfærdelige Ord, der syntes at udgaa fra hendes Læber, som om hun var under en profetisk Indflydelse. Hendes Udtalelser tydede hverken paa Vrede eller Fjendskab; Taarer, Bebrejdelser, Bitterhed, Foragt og Had, alt syntes at høre en forbigangen Tid til allerede. Tiden maatte have taget Brodden fra hendes Bitterhed; men den havde efterladt en sikker Forvisning for hende om, at Gengældelsens Time vilde slaa før eller senere.

Da hun havde talt, vendte hun sig langsomt om og strakte med et ubeskriveligt Udtryk af Sorg og Hjælpeløshed sine Arme ud imod sin Ledsagerinde, som holdt sit Lommetørklæde for Ansigtet og hulkede bitterligt.

Hvad Kaptajn Cronhjelm angik, blev han staaende ubevægelig i den samme Stilling, med den ene Haand paa Hjertet og med Kroppen let tilbagebøjet, som om Synet af det stakkels vansirede Ansigt havde faaet ham til at gyse tilbage. Under Opgøret havde han ikke ytret en Stavelse eller gjort saa meget som en eneste Bevægelse, tiltrods for de ulidelige Kvaler, han dog sikkert maa have udstaaet.

Han blev staaende et Øjeblik eller to som naglet fast til Jorden, efter at de var forsvundet, saa sank hans Hoved langsomt ned paa hans Bryst, og han vaklede henimod sin Kahyt med et ubeskriveligt Udtryk af Sorg og Fortvivlelse malet i sit Ansigt. En pludselig Bevægelse fra min Side vakte hans Opmærksomhed et Sekund;

men han gik videre uden at standse og viste sig ikke mere den Aften.

Som De nok kan tænke Dem, havde jeg ikke megen Lyst til at deltage i de andres Munterhed i Salonen, og jeg vandrede op og ned af Dækket og forsøgte paa at ryste Tankerne om Aftenens pinlige og sørgelige Optrin af mig, men forgæves. Atter og atter lød de faa, men betydningsfulde Ord i mine Øren: Den Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som Deres Haand har fremkaldt — og det var mig ikke muligt at finde ud af deres Betydning.

Næste Morgen kunde jeg ikke undgaa at se, at der var foregaaet en stor Forandring med Kaptajn Cronhjelm. Hans Ansigt var graat og fortrukket, som dens, der har tilbragt en uendelig søvnløs Nat, og der var et haabløst Udtryk i hans Øjne, som om han havde opgivet ethvert Haab om Fremtiden, og var forberedt paa at gaa en uafvendelig Skæbne i Møde.

Han gik op paa Broen, hvor han blev i flere Timer, marcherende frem og tilbage uden Ophør, og uden tilsyneladende at have Øje og Øre for andet end Skibets Bevægelser. Han havde altid opretholdt en streng, gennemført Disciplin ombord, men den Dag bar hans Væsen paa det nærmeste Præget af Grusomhed. Det var klart at se af Officerernes og Mandskabets forbavsede Blikke, at de var med paa, at der var et eller andet galt paa Færde. Mere end en Gang hørte

jeg dem hviske sig imellem om, hvad der vel kunde være i Vejen med Kaptajnen, og regelmæssig endte disse Samtaler med en tavs Rysten paa Hovedet.

Denne Tingenes Tilstand varede helt til i Gaar Aftes, da vi, just som Dagen begyndte at helde, fik Englands Kyst i Sigte. Himlen havde været graa og overtrukket hele Dagen, det var hundekoldt, og Barometret faldt Slag i Slag; vi fik nogle ordentlige Byger over os om Eftermiddagen, og Skibet krængede, saa Vandet flere Gange strømmede ind over Dækket.

Ved Nitiden syntes Skyerne at samle sig endnu tættere og endnu mere truende, indtil de hang over vore Hoveder, som et umaadeligt sort Gardin. Pludselig skød en Lynstraale ud fra denne blækagtige Masse, og et Øjeblik efter fyldte Lyden af et bragende, buldrende Tordenskrald, de frygtsommes Hjerter med Rædsel. Jeg tog en varm Frakke paa og gik op paa Dækket for at nyde Uvejret fra første Haand, da den Slags Scener altid har øvet en uimodstaaelig Tiltrækningskraft paa mig.

Snart tvang en isnende kold Haglbyge, der piskede én i Ansigtet, mig imidlertid til at søge Ly i en af Lugarerne, fra hvis Vinduer jeg kunde se Kaptajn Cronhjelms mørke Skikkelse gaa uophørlig frem og tilbage paa Broen. Det var, som om hvert evige eneste et af Lynglimtene spillede om hans ranke Skikkelse, og jeg kunde ikke

frigøre mig for en Følelse af Lettelse, naar jeg efter ethvert Tordenbrag saa ham fortsætte sin hvileløse Vandring.

Paa dette Tidspunkt var »Dalhousy« omtrent en Mil eller saa foran os. Af en eller anden Grund ønskede Skibets Fører at forandre Kurs, og han signaliserede til os, at det var hans Hensigt at dreje til Styrbordsside. Hun krydsede vores Boug, og Kaptajn Cronhjelm kommanderede »haardt Bagbord«, indtil hun havde passeret os. Et Øjeblik efter saa jeg »Krydseren« gaa til Bagbord; men paa Grund af Taagen og det tiltagende Mørke var det næsten umuligt at have nogen Mening om, hvor langt den vel kunde være fra os.

Det er min faste Overbevisning, at vor Kaptajn ikke alene vidste Besked om Skibets umiddelbare Nærhed, men at han ogsaa hagde taget de nødvendige Forholdsregler for at undgaa et Sammenstød.

Netop som jeg fik Øje paa »Krydseren« kom der et Lynglimt, saa skærende og gennemtrængende, at jeg uvilkaarlig førte Haanden til Øjnene, og samtidig hørte jeg et skingrende Skrig, der havde en saa overnaturlig, rædselsfuld Klang, at jeg umulig kunde tro, at det udgik fra en menneskelig Strube. Jeg løftede Hovedet og saa Kaptajn Cronhjelm tumle tilbage mod Rækværket med den venstre Haand for Øjnene, medens han gestikulerede vildt med den højre Arm. De faa, som var tilstede ved dette Optrin, troede fuldt

og fast, at hans pludselige Skrig og forunderlige Gebærder skyldtes den Omstændighed, at han i Skær af Lynet pludselig fik Øje paa »Krydseren« og i et Nu forudsaa den uundgaaelige Kollision. Hvad mig angaar, har jeg nu en ganske anden Opfattelse af Sagen; jeg er overbevist om, at der endnu havde været rigelig Tid til at undgaa et Sammenstød, og at man dømmer Kaptajnens Opførsel ganske uretfærdigt.«

»De tror altsaa —?«

»Jeg tror,« sagde Doktor Hamilton bestemt, »at Kaptajn Cronhjelm var stærblind, fra det Øjeblik han udstødte det forfærdelige Skrig.«

»Herre Jesus,« udbrød jeg, og der gik en Gysen igennem mig ved Tanken om den døde Mands Ansigt, »hvis det er Tilfældet, saa gik den blinde Kvindes Profeti jo i Opfyldelse!«

»Ja,« svarede Doktoren med en trist og modfalden Stemme, »jeg tvivler intet Øjeblik om, at Kaptajnen ikke alene var blevet blindet, men derforuden fuldstændig bedøvet af det skærende Lyn. De kan kalde det, hvad De vil, Tilfældighed, Sammentræf af Omstændigheder eller en af den Slags forunderlige Tilskikkelser, som hverken De eller jeg kan forklare os; men hvert Ord af den frygtelige Spaadom syntes at være gaaet i Opfyldelse!

Det var sandelig intet Under, at den Mand, over hvis Hoved der hang en saa truende Spaadom, udstødte et Forfærdelsens Skrig, da Slaget endelig faldt. Ak, hvor vilde det have været

langt barmhjertigere, om han var blevet dræbt paa Stedet.«

Doktoren støttede sit Hoved i sine Hænder og stirrede ind i Ilden.

Hvad mig angaar, var jeg saa optaget af den besynderlige Historie, jeg lige havde hørt, at jeg knap nok mærkede hans Tilstedeværelse. Mine Tanker var hos den døde Mand i Bestiklukafet paa det sunkne Skib, og jeg forstod nu Grunden til hans tilsyneladende Misgreb. Hvad jeg havde set og hørt, beviste fuldtud, at han havde været et Offer for Omstændigheder, der, hvis de havde kunnet bevises, vilde have fritaget ham for enhver Skygge af Dadel.

»Det er næsten et Mirakel, at der ikke omkom flere Mennesker ved Sammenstødet,« sagde jeg efter en lang Pavse. »Krydseren« maa jo have faaet nogle ordentlige Læsioner til Bagbord. Jeg undres over, hvorledes de bar sig ad med at holde hende flydende?«

»Kaptajnen paa »Dalhousy« sendte Bugserdampere ud efter hende, saasnart vi naaede Southampton,« svarede Doktoren, »og de fik hende besørget godt og vel i Havn. Hvis Sammenstødet var sket blot nogle faa Timer senere, naar Passagererne var gaaet til Køjs, vilde de fleste af dem være gaaet til Bunds med Skibet; som det var, fik vi Tid til at komme klar af »Iris« inden hun sank. Det skyldes forresten udelukkende Eastlakes og de øvrige Officerers

Koldblodighed, at der ikke blev Panik, da Baadene skulde sættes i Vandet.«

»Blev de to Damer reddede?«

»Ja! Da »Iris« stødte paa, gjaldt mine første Tanker dem, og jeg styrtede ned i deres Kahyt, hvor jeg til min store Forbavselse fandt Mrs. Mac Kinley i Færd med forgæves at ville overtale sin Niece til at komme op paa Dækket. Den unge Dame, som lod til at være ude af sig selv af Ophidselse, nægtede simpelthen at forlade sin Kahyt, og min Beretning om, at vi stod i Begreb med at synke, prellede fuldstændigt af paa hende. Jeg forklarede hende, hvor kostbart hvert Minut var, og bønfaldt hende om at følge med os, men hun flyttede ikke en Fod. Til alt Held kom en af Stewarterne løbende forbi, og jeg kaldte ham til Hjælp. Hun strittede imod til det sidste, og vi maatte bære hende op paa Dækket; men her svigtede hendes Kræfter hende pludselig, og hun besvimede i vore Arme. Jeg placerede hende ved Siden af hendes Tante og har senere ikke set noget til hende; men anden Officer har fortalt mig, at Baaden blev fisket op med hele sin Besætning, og jeg har i hvert Fald opfyldt mit Løfte til Kaptajn Cronhjelm.«

»Han talte altsaa til Dem om disse Damer?«

»Ja! Den selvsamme Morgen, som Katastrofen hændte, kaldte han mig ind i sin Kahyt, hvor vi havde en lang alvorlig Samtale. Jeg antager, han maa have vidst, at jeg var tilstede under Optrinet med Damerne, eller ogsaa har han blot

følt Trang til at have en at betro sig til, hvis han ikke skulde miste Forstanden. Han bad mig om i Tilfælde af, at der skulde tilstøde Skibet et eller andet, straks at gaa til deres Kahyt og gøre alt, hvad der stod i min Magt, for at redde dem. Jeg gav ham mit Æresord derpaa, lidet anende, at jeg skulde faa Lejlighed til at indfri mit Løfte, endnu inden Dagen var til Ende.«

»Fortalte han Dem noget om, hvem Damerne var eller om sit Bekendtskab til dem?«

»Maaske er det urigtigt af mig at røbe hans Hemmelighed, men da De allerede ved saa meget, som De gør, kan jeg ligesaa godt fortælle Dem Resten ogsaa, særligt da han ikke forlangte noget Tavshedsløfte af mig. Han fortalte mig om en meget sørgelig og tragisk Begivenhed, som havde fundet Sted mange Aar tilbage, og som siden uafladelig havde hvilet centnertungt paa hans Samvittighed. Historien, der kun er kendt af nogle ganske faa Personer, lyder som følger:

De fleste af Kaptajn Cronhjelms Bekendte anede intet om, at han en Gang havde været Officer i den kongelige Marine. Det sidste Skib hvorpaa han gjorde Tjeneste, havde Station paa Kysten af Avstralien, hvor de havde ligget i næsten tre Aar og nu daglig ventede paa Hjemkaldelsesordre. Det var netop paa dette Tidspunkt, at den Begivenhed hændte, som skulde ødelægge hele hans Karriere i Marinen og kaste en Plet paa hans fremtidige Liv. Skønt hele Ulykken

udelukkende skyldes hans egen hidsige, fremfusende Karakter, kan jeg dog ikke lade være at føle Medlidenhed med ham, nu da jeg ved, hvor haardt han har maattet bøde for sin Handling, og hvor bittert han har angret den.

Nogle Maaneder førend Skibets Afrejse havde han gjort Bekendtskab med en Frøken Mowbray, Datter af en berømt Læge i Melbourne. Han traf hende ved en Eftermiddagssoiré ombord paa Skibet, hvor hendes Navn var paa alles Læber. Hun var meget smuk, og havde netop begyndt at tage Del i Selskabeligheden; men hendes usædvanlige Skønhed havde allerede vakt en umaadelig Sensation, og hele »Selskabet« i Melbourne hævede hende til Skyerne. Denne Dame, den skønne Miss Mowbray, som de kaldte hende, denne feterede og omsværmede unge Pige, det er den samme, som nu søger at skjule sit vansirede Ansigt og sin Ulykke under sin Tantes Navn. Det er hende, som kalder sig Miss Mac Kinley.

Der er enkelte Mennesker, der aldrig stræber alvorligere efter at naa et Maal, end naar det er i Færd med at glide fra dem, eller de skal kæmpe derom med andre. Uden Modstand er Besiddelsen værdiløs for dem. En saadan Mand maa Kaptajn Cronhjelm have været i sine yngre Dage. At se denne smukke Pige omgivet af Beundrere, at iagttage, hvorledes de arbejdede og intrigerede for at vinde hendes Gunst, var nok til at opfylde ham med en heftig Attraa efter at stikke dem alle ud og bringe Prisen hjem. Han besluttede

at arbejde paa at naa dette Maal, han greb enhver Lejlighed til at se hende; den Beundring, hun fra Begyndelsen havde opvakt hos ham, forandredes snart til en dybere Følelse, og han elskede hende af hele sit lidenskabelige Hjerte. Hun var ikke længe ufølsom for hans Hengivenhed, men skænkede ham snart sin Kærlighed. De blev hemmelig forlovede.

Nu, da alt var lykkedes over Forventning for ham, skulde man jo tro, at han var usigelig lykkelig. Men det var ingenlunde Tilfældet. Hans Messekammerater omtalte ham som »en heldig Fyr«, og han tog det for gode Varer. Ingen anede, hvad der rasede i hans Indre, ødelagde al hans Fred og Lykke og var en uophørlig Lidelse for ham. Det var Jalousi, blind, utæmmelig Jalousi!

Han ærgrede sig over ethvert Smil, Miss Mowbray skænkede en anden, han plagedes af Tanken om, at nogen i hans Fraværelse skulde indtage hans Plads hos hende. At se hende danse med en af hans Kammerater, var ham næsten uudholdeligt. Han ønskede, at hun ikke mere skulde deltage i nogen Fornøjelse, og naar hun gjorde Indvendinger, overøste han hende med bitre Bebrejdelser. Den stakkels Pige var ulykkelig, hun kunde ikke forstaa hans Had til enhver, som viste hende Opmærksomhed, og mangen Smerte maa hans uretfærdige Mistanke have kostet hende. De mødtes sjældent uden Stridigheder — som endte med Taarer paa

hendes Side og Bønner om Tilgivelse fra hans. En Aften var der stort Bal i hendes Hjem. Kaptajn Cronhjelm var naturligvis inviteret; men paa Grund af nogle andre Officerers Fraværelse tvang Pligten ham til at blive ombord. De kan nok forstaa, at dette var en stor Skuffelse for ham. Da han gik op og ned ad Dækket den Aften, ærgerlig over sit Uheld, vandrede hans Tanker uafbrudt til Balsalen. Han udmalede sig den straalende Scene, men det var ham ikke nok. Kunde han dog blot kigge ind og se, hvad hun tog sig for! Først forestillede han sig, at hun sad alene, tankefuld og bedrøvet, fordi hans Fraværelse gjorde alt tomt og trist for hende. Derpaa saa han hende hvirvle sig leende og snakkende rundt med sin Kavaller, uden at noget forstyrrede hendes Fornøjelse.

Pint af disse Tanker, besluttede han at skaffe sig Vished, koste hvad det vilde. Det var en alvorlig Sag for ham at forlade Skibet, men han vilde løbe Risikoen.

Han behøvede jo ikke at være borte mere end en halv Time, han vilde blot lige liste sig op til Huset, kaste et Blik gennem et af Vinduerne til Balsalen og vende tilbage til Skibet. Dersom han passede godt paa, var der ikke den fjerneste Sandsynlighed for, at hans Fraværelse skulde blive opdaget. For at gøre Fristelsen endnu større, laa der en Jolle fortøjet, ved Hjælp af hvilken han i en Fart kunde ro i Land.

Som sagt saa gjort. Han stjal sig væk fra

Skibet, uden at nogen lagde Mærke til det, og naaede Land i god Behold. Saa langt gik alting godt. Dr. Mowbrays Hus laa ikke mere end fem Minutters Gang fra Kysten, og var omgivet af en stor, prægtig Have, saa det var den letteste Sag af Verden for Kaptajn Cronhjelm, at naa derhen ubemærket, desuden favoriserede Mørket hans Forehavende, og han tog sig vel i Agt for at støde paa de enkelte Par, som strejfede omkring her og der.

Vinduerne til Balsalen stod paa vid Gab. Han gik ikke helt hen til dem, men holdt sig noget i Baggrunden, halvt skjult af en Busk, hvorfra han havde et udmærket Overblik over de dansende. Han behøvede ikke at vente ret længe, førend han saa Miss Mowbray paa Gulvet, ført af en køn, slank, ung Fyr, med hvem hun syntes at staa paa en meget venskabelig Fod. Pludselig standsede hun med en træt Bevægelse, og de stillede sig hen ved et af Vinduerne, hvor de blev staaende et Minut eller to og snakkede livligt sammen. Ved dette Syn paakom der Manden, som stod udenfor, en Følelse af den heftigste Jalousi.

Parret forlod Balsalen, førend Dansen var til Ende. Kaptajn Cronhjelm skyndte sig rundt til den aabne Hoveddør, saa dem gaa tvers igennem Forstuen og ind i et lille Kabinet ligeoverfor. Uden at tøve et Sekund fulgte han efter dem, og naar jeg skal være ganske ærlig, tror jeg ikke, at Manden var tilregnelig i dette Øjeblik.

Jeg kan kun give Dem en ganske kort Beskrivelse af de paafølgende Optrin. Emnet var saa pinligt for Kaptajn Cronhjelm, at han næsten sank sammen, da han kom til denne Del af Historien.

Saavidt jeg kunde forstaa kom han ind i Dr. Mowbrays Consultationsværelse, hvor han fandt den unge Dame og hendes Ledsager ivrigt optaget af at se paa nogle Skitser, der laa paa et lille Bord. De fo'r op begge to, da han traadte ind, og det var ikke saa underligt, for Udtrykket i hans Ansigt har vist været nok til at forskrække dem. Uden at give den unge Pige Tid til at sige et Ord, brød han ud i en Strøm af Bebrejdelser, og anklagede hende skaanselsløst for at have bedraget ham. Han huskede senere hen, at hun havde forsøgt paa at forsvare sig, og havde kaldt ham »grusom« og »uretfærdig«, men at han ingen Notits tog af det den Gang.

Midt under denne stormende Scene vendte Miss Mowbrays Ledsager sig pludselig om til hende og sagde:

»Hvem er denne Person, Ethel? Maa jeg have Lov til at smide ham ud?«

Ved disse Ord mistede Kaptajn Cronhjelm enhver Smule af den Selvbeherskelse han muligvis endnu havde tilbage. Ude af sig selv af Skinsyge og Raseri, greb han den første den bedste Genstand, der stod i hans Nærhed, og kylede den i Hovedet paa sin formodede Rival; men førend den naaede saa langt, havde Miss

Mowbray kastet sig imellem dem og fik — Gud være hans arme Sjæl naadig — Flasken lige midt i Ansigtet. Hendes hvinende Rædselsskrig trængte over hele Huset, for Flasken havde indeholdt Svovlsyre.

Da Kaptajn Cronhjelm forstod, hvad han havde gjort, havde han kun en eneste Tanke tilbage i Hovedet, nemlig den, at gøre Ende paa sit Liv hurtigst muligt. I dette Øjemed sprang han ud gennem det aabne Vindue, løb igennem Haven ud til Vandet og kastede sig i Bølgerne; men Plasket blev hørt af nogle Mennesker, som tilfældigvis roede forbi, og de skyndte sig hen til ham og fik ham trukket op, til Trods for hans rasende Modstand og hjerteskærende Bønner om at lade ham drukne. De bragte ham til hans Skib, hvor han laa syg i flere Uger af en voldsom Hjernebetændelse.

Da han atter kom til Bevidsthed, var Skibet paa Hjemgaaende for England. Han fik sin Afsked fra Marinen, og tilbragte et Aarstid ganske alene i en lille Landsby ved Kysten, hvor han ofte, meget ofte følte en næsten uimodstaaelig Trang til at frigøre sig for Erindringerne om Fortiden ved at kaste sig i Havet fra en af Klipperne.

Tilsidst besluttede han sig til at gaa til Søs igen, og en af hans Faders gamle Venner skaffede ham Ansættelse paa en af Cap-Damperne.

»Hørte han aldrig noget til Miss Mowbray, fra det Øjeblik han forlod Avstralien, og til de mødtes igen paa »Iris«?«

»Jo, det tror jeg nok. Han fik paa en eller anden Maade at vide, at hun var rejst til England efter sin Faders Død. Han fik ogsaa at vide, at den Mand, som var Aarsagen til Katastrofen, var en af hendes Fættere, som lige var vendt tilbage til Avstralien samme Morgen, og som Følge deraf var fuldstændig uvidende om hendes Forlovelse med Kaptajn Cronhjelm. Han anede derimod intet om, at Frøken Mowbray havde antaget sin Tantes Navn, og jeg tror ikke, at han var rigtig klar over Beskaffenheden og Alvoren af de Mishandlinger han havde tilføjet hende. Hvor stor Skyld han end har haft,« tilføjede Doktoren og rejste sig op for at gaa, »saa er jeg vis paa, at Tanken om hans Brøde har pint og naget ham, alle de Aar han gjorde Tjeneste paa Cap-Damperne, og alene det synes mig at være tilstrækkelig haard Straf, hvad enten man nu betragter hans tragiske Dødsmaade, som en Del af Gengældelsen eller ej.

Et russisk Eventyr.

Jeg vil tage Deres Excellence for en Rubel!«

»En Rubel! hør til ham. Jeg tager Herren for halvfjerdsindstyve Kopeker. Se paa min Hest, det er den hurtigste i hele St. Petersborg. Deres Velbaarenhed, tag mig! For fyrretyve Kopeker, hvorsomhelst i hele Byen.«

Jeg stod paa Trappen af Central-Stationen, medens Droskekuskene stredes om mig og ventede paa, at jeg skulde træffe mit Valg. Det sidste Bud stod. Jeg vendte mig om og saa paa Byderen af de fyrretyve Kopeker. Hans brune Øjne mødte mine med et bønfaldende Blik, og hans skælvende Læber mumlede:

»For Børnenes Skyld, Deres Velbaarenhed, for de smaa. — Jeg har kun haft en kort Tur i Dag.«

Medlidenhed og Sparsommelighed i Forening fik mig til at antage hans Tilbud, og jeg viste min Drager hen til denne Droske. Da Valget var gjort, blev Markedet pludselig overfyldt, og Bud paa tredive og fem og tyve Kopeker regnede

ned over mig; men min Nysgerrighed — thi hans Ansigt tiltrak mig besynderligt — og Medlidenhed gjorde nu fælles Sag, og Sparsommeligheden blev skudt til Side. I Stedet for den sædvanlige russiske Bondetype med grove, kantede Træk og haarde, dybtliggende Øjne, frembød denne Kusk et fuldstændig klassisk Ydre, hans Øjne saa ud, som om de hele deres Liv havde set paa Neapels Golf. Det eneste Træk af tartarisk Oprindelse hos ham var hans tynde, blaasorte Haar, som var strøget tilbage fra hans høje, hvide og furede Pande.

Mine Betragtninger afbrødes pludselig ved Ankomsten til Hotellet. Han modtog sine fyrretyve Kopeker uden overstrømmende Tak, og gjorde intet Forsøg paa at faa Drikkepenge udover Kontrakten. Jeg gik ind ad Døren, og han kørte bort.

En Dag eller to senere, da Byen endnu var ny for mig, og min daglige Beskæftigelse var at se mig om, kørte han just forbi Hotellet, da jeg slentrede ud. Jeg havde haft i Sinde at gaa, men en pludselig Indskydelse fik mig pludselig til at praje ham. Han genkendte mig med et svagt Smil idet han vendte, og jeg gjorde Akkord med ham om en Tur, som skulde indbefatte adskillige af de absolut nødvendigste Seværdigheder. Vor Handel gik naturligvis ikke af uden Tingen om Prisen, ellers kunde den ikke have fundet Sted i Czarens Rige; men jeg kunde ikke undlade at lægge Mærke til den Hurtighed, hvor-

med han efter nogle svage Indvendinger gik ind paa mine Betingelser i Modsætning til hans Kaldsbrødres vilde, helgenpaakaldende Udgydelser under lignende Forhold. Den Dags Køretur var en Forløber for mange lignende, og jeg saa ham ofte i de næste fjorten Dage. Han kørte mig pligtskyldigst rundt til alt, hvad Rejsebogen betegner som St. Petersborg, og da han snart opdagede, at jeg gerne vilde have et Indblik i Smaagadernes Liv, kørte han mig til mangen en besynderlig Afkrog, hvor Sæder og Skikke var mærkelig forskellige fra denne mest moderne af alle tartariske Byer.

Eftersom vort Bekendtskab befæstedes, fik vi lidt mere at vide om hinanden. Jeg lod ham skimte, at Hensigten med mit Ophold var at gøre mig til Herre over det russiske Sprog.

»Deres Excellence taler jo allerede ganske forstaaeligt. Hvad behøves der mere?«

»Jeg ønsker at kende Deres Sprog saaledes, at jeg kan forstaa den simpleste Soldat i den hvide Czars Armé, selv naar han hvisker.«

»Hvorfor taler Deres Velbaarenhed om Soldater? De har jo ikke endnu haft noget her at gøre med Soldater, og gid De aldrig maa faa det.«

Han vendte sig om imod mig fra sit Kuskesæde, idet han snerrende viste sine hvide Tænder, og hans Øjne skød Lyn. Dette Glimt af Lidenskab i hans ellers saa apatiske Ansigt interesserede mig. Jeg vedblev:

»Jeg tjener i Dronningen af Englands Armé,

og saa sikkert som Solen skinner, vil hendes og Deres Kejsers Soldater mødes en Dag om ikke længe for at slaas i Østen, ligesom de for fem Aar siden sloges i Syden.«

Krimkrigen laa nemlig ikke langt tilbage i Tiden.

»Ønsker De virkelig at lære Russisk for at kæmpe imod Czaren?«

Han talte ivrigt, og først troede jeg, at min Ligefremhed vilde bringe mig lige lukt til den nærmeste Politistation. Jeg forsøgte at glatte lidt paa Tingene ved at forklare, at Tilegnelsen af det russiske Sprog betød forhøjet Gage i vor Hær, at man fik lang Orlov for at studere det, og hvis man bestod en god Examen deri, var man vis paa Forfremmelse o. s. v. Jeg antydede vagt, at derved kunde en bedre Forstaaelse opnaas mellem begge Nationer, hvorved en Krig kunde undgaas; men han afbrød mig pludselig ved at piske paa Hesten og talte ikke mere under vor Køretur.

Da jeg stod ud ved Hotellet og vilde betale ham, greb han min Haand og kyssede den, idet han slap den, mumlede han:

»Jeg tager ikke Penge fra en Broder,« hvorpaa han kørte bort.

Jeg var altfor forbavset til at standse ham, men næste Dag mødte han op som sædvanlig, og jeg paanødte ham hans Betaling. Han tog den rolig, undskyldte, hvis han havde fornærmet Excellensen, og gjorde ingen videre Hentydning

til Sagen. Det var omtrent ved denne Tid, da jeg havde været næsten fjorten Dage i Byen, at mine ugentlige Regninger paamindede mig stærkt om, at jeg ikke havde Raad til bestandig at bo i Hotel de France. Det var klart, at jeg maatte se mig om efter et Logi, og det et billigt. Orenovitch, det var hans Navn, kunde være mig til Nytte her, og var i Virkeligheden den eneste Person i St. Petersborg, jeg kunde raadspørge. Da jeg forelagde ham Sagen, tav han en Stund og sagde endelig:

»Deres Velbaarenhed, der er et tomt Værelse i mit lille Hus, det er rent. Den gamle Kone, som passer mine tre Rollinger, kunde give Dem Kaffe om Morgenen, og Middag kunde De spise ude. Det vil være herligt at hjælpe Dem med Deres Sprogstudier om Aftenen, hvis jeg kunde være til Nytte dermed.«

Forslaget lød tiltalende, hvad Sprogstudiet angik, og jeg var kommen til at synes om ham. Vi kørte derfor hen til hans Bolig. Huset passede paa en besynderlig Maade til Manden. Lille og hvidtet i en stille Gade syntes det at blive overskygget af de større Bygninger paa begge Sider. Værelset var ganske vist rent, men meget lille, og Skillevæggen til det næste af tyndeste Slags. Imidlertid kunde jeg forlade det, hvis jeg ikke syntes om det, og Enden blev, at jeg tog det paa Prøve for en Uge. Der var tre Børn, alle svageligt udseende Smaapiger med et sky Væsen. Deres Mangel paa Lighed med Oreno-

vitch forundrede mig først; men gamle Moder Barankin, som styrede Huset, løste mig Gaaden.

»Deres Velbaarenhed, det er jo Børnebørn, ved De ikke det, Døtre af Madam Berceslas, som døde i Fjor. Hun var hans eneste Barn. Hans Kone døde for tyve Aar siden og var alt for ham. Berceslas var i Komplot med de onde Mænd, som ikke holder af vor gode Czar, han blev taget af Politiet og sendt til Sibirien. Det var hans egen Skyld. Madame Berceslas fulgte ham til Grænsen, og da han blev bragt videre, blev hun syg og døde paa tre Dage. De siger, hendes Hjerte var bristet, men hun var altid svag, og Berceslas fik kun Løn som forskyldt.

Øjensynlig hørte Moder Barankin til den gamle Skole, som ansaa Czaren for en Gud, og den bestaaende Tingenes Orden for den eneste rette. Denne lille Historie kastede imidlertid et Strejflys over Orenovitchs Udbrud et Par Dage forinden.

Vi begyndte vore Studier samme Aften; jeg skulde læse en Time, og han skulde rette min Udtale, derefter skulde vi samtale en Time om et eller andet forefaldende Emne. Jeg stod paa, at han skulde tage sig betalt med en Rubel pr. Time. En Uge eller to gik dette Arrangement storartet, og jeg begyndte at gøre gode Fremskridt. Vore Samtaler var lidt i Ollendorfs Maner, bestaaende hovedsagelig i Spørgsmaal fra min Side om Sæder og Skikke, og beskrivende Svar fra Orenovitch; men eftersom jeg blev mere

øvet, gik Samtalen over til mere abstrakte Genstande, blandt andet Religionen. Han var, som jeg snart saa, Agnostiker, skønt i Stand til at give en god Forklaring over Nationalkirkens Ritual og Lærdomme. Under vor Samtale havde jeg antydet, at Troen paa en højere Magt end Skæbnen, var en Nødvendighed for den menneskelige Natur. Hans Svar var en rystende Aabenbaring af den Fortvivlelse, der maa have behersket ham.

»Excellence, vilde en almægtig Gud tillade denne Verden at vade i den Sump af Elendighed, som den gør.«

Naturligvis svarede jeg, at vore Sorger var Resultatet af vore Synder o. s. v., men han standsede mig med sin næste Bemærkning.

»Dersom én, hvis Liv var kærligt og opofrende, som aldrig har forurettet en eneste Sjæl, faar en Skæbne, værre end den beskrives i Eders Helvede, er det saa en retfærdig Belønning? Er det Eders Almægtiges Retfærdighed. Hvis saa er, hvorledes kan saa en saadan Lære forenes med Skriftens?«

Han skælvede af Lidenskab, og jeg sagde intet mere; men min Nysgerrighed var atter vakt, og jeg besluttede at komme til Bunds i hans Sorg og hans Had.

En Aften eller to senere, begyndte jeg tøvende at beskrive ham vort politiske System. Han lyttede interesseret, skønt han ingen videre Be-

mærkninger gjorde, men et dybt Suk undslap ham, da jeg sluttede.

»Ak, man kunde mere end blot være til i et fremmed Land,« sagde han og tav atter.

Da jeg nu havde gjort Begyndelsen, vovede jeg et Par Aftener senere at tale om hans eget Land og Love, og roste den nye Kejsers saakaldte liberale Anskuelser, som ventedes at ville føre til Folkets Frigørelse. Det Udtryk af bittert Had, jeg før havde set, kom atter frem, men hans Stemme bævede mere af Foragt end af Had.

»Jeg har set tre Kejsere bestige Tronen, tre Gange er de samme Løgne bleven udspredt. Friheden og den nye Czar skulde gaa Haand i Haand. Alt skulde være Fred og Lykke. Nuvel, De kender Historien om David og Piskene, Rehabeam og Skorpionerne? De smiler ved at høre en Agnostiker citere Bibelen, Excellence. For to Aar siden havde jeg baade religiøs Tro og Fædrelandskærlighed samt Hengivenhed for Kejseren; men min Hengivenhed blev tilintetgjort ved Torturen, og min Tro døde af et knust Hjerte.«

Jeg vil kortelig fortælle Dem, hvad Verden ved om mig.

»Da min Hustru døde for tyve Aar siden, efterlod hun mig en Trøst, min fem Aar gamle Datter, vi var alt for hinanden, og vi var lykkelige. Vort Liv var ensformigt, men fredeligt. Saaledes gik det, til Marie var nitten Aar, da

hændte det sædvanlige, hun mødte sin Skæbne i en Nabos Hus. Han kom til mig som en hæderlig Mand, saa snart han følte, at han havde Ret dertil; jeg kunde ikke gøre min Yndling ulykkelig, og samtykkede i deres Giftermaal, skønt mit Hjerte blødte ved at skulle miste hende. De boede saa nær ved mig, at Marie kunde besøge mig hver Dag; efterhaanden følte jeg ikke Savnet af hende saa tungt, og i syv Aar gik det næsten som før. Berceslas, hendes Mand, var en god Ægtemand og Fader og flink i sin Forretning; men han kom i Kast med de Revolutionære, og tilbragte sine Aftener med Nihilisterne, som planlagde en Omstyrtning af Regeringen. Men Krukken gik for længe til Vands.

En Aften kom han ikke tilbage, men før Daggry brød Politiet ind og undersøgte Huset. Da hørte vi, at Berceslas og ti andre var arresterede og bragt for Domstolen. Straf følger hurtig paa Forbrydelse eller Mistanke i vort Land. Før Ugen var omme, var han paa Vej til Sibirien, og Marie, halvt forstyrret af Skræk, fulgte ham. Jeg kunde ikke lade hende gaa alene. Jeg havde sparet lidt sammen, og i Forening tilbragte vi de sørgelige Dage paa Jernbane, Skib og Landevej med Fangetransporten, til vi naaede »Farvel-Stenen«. Der sagde de deres sidste Farvel, og der vil mine Naboer sige, sank min Datter sammen og døde af et knust Hjerte. Hvis det var saaledes, kunde jeg endnu tro paa et Forsyn. De er en hæderlig Mand, Excellence. De har

været god imod mine smaa, jeg føler mig hendraget til Dem — jeg vil sige Dem, hvad jeg aldrig har sagt til nogen anden. Døm saa mellem mig og Deres Gud, hvis han er til. — Officeren ved Vagten saa Marie dér, og sorgbetyngget som hun var opvakte hendes Skønhed hans Attraa.«

»Jeg ser Damen trænger til Trøst og Forfriskninger oven i Købet,« sagde han med en raa Latter.

Marie gøs tilbage for ham som for et væmmeligt Kryb, og jeg svarede roligt og ærbødigt, at vi ønskede blot at vende tilbage, som vi var kommet. Jeg var glødende af Raseri over hans uforskammet smilende Blik, og kunde have dræbt ham, men jeg vidste, at vi var fuldstændig i hans Magt, og betvang mig.

»Paa ingen Maade,« svarede han, »her repræsenterer jeg Hans Majestæt, og det vilde være en beklagelig Pligtforsømmelse, at tillade hans Gæstfrihed at blive afslaaet. Før Damen ind.«

Vi holdt os endnu tilbage, og to af hans Soldater lagde Haand paa Marie.

Da jeg saa min Yndling i deres raa Hænder, brød det Raseri løs hos mig, som havde ulmet i alle disse sørgelige Rejsedage. Jeg fo'r ind paa dem som en gal. Jeg kastede dem begge til Jorden, og havde min Haand om deres Struber; men Resten af Vagten styrtede ud og overmandede mig, og en, der var fejgere end sine Kammerater, bedøvede mig med et Spark i Hovedet.

Da jeg kom til mig selv en Time senere, var Marie forsvundet, Vagten afløst, og Løjtnanten foregav intet at vide om sin Forgænger. Jeg bad, græd og knælede for hans Fødder, indtil mit Overhæng, som først havde moret ham, begyndte at kede ham, og han befalede Sergenten at kaste mig ud.

Jeg vil ikke trætte Deres Velbaarenhed med Historien om disse Ugers Hjerteangst, i hvilke jeg forgæves søgte efter min Datter. Øst for Orenburg er der ingen anden Lov end Embedsstandens Vilkaarlighed, og hvad en Officer gør, var Ret. Lad det være nok at sige, at efter seks Maaneders brutale Fornærmelser og Skurkestreger, blev han træt af hende, og jeg fandt hende forladt, fattig og syg til Døden i et elendigt Logis i Kazan. Hun døde i mine Arme tre Uger senere, idet hun besvor mig ved alt, der var mig helligt, hvilket var lidt nok den Gang, Excellence, undtagen Hævn, aldrig at lade hendes Mand erfare hendes Skæbne, og idet hun bad mig, blid som altid, at tilgive den Uret, der var begaaet mod os begge.

Hendes Tyran havde været forsat til Grænsen paa Grund af Pligtforsømmelse, men havde nu tjent sin Tid der, og var atter tilbage i den kejserlige Garde. Jeg begravede hende i Kazan, og med Hjertet som smeltet Bly i mit Bryst vendte jeg hjem. Da jeg atter gensaa de smaa og vidste dem forældreløse, fik min Sorg Luft i Taarer. Jeg græd længe over disse uskyldige, smaa Sjæle,

der var for unge til at fatte deres Tab, og da jeg var bleven rolig igen, svor jeg ved mig selv og min Ære, at inden jeg døde, skulde min Fjende dø for min Haand.

Han lever endnu, Excellence, han er den unge Czars Ven og Fortrolige, og er af en mægtig Slægt. Intet Under, at den Ansøgning, jeg forebragte Hans Majestæt, og Historien om min Uret, som jeg sendte hans Minister, blev reven reven itu for mine Øjne af Politimesteren i mit Distrikt; han bød mig med Forbandelser at tie, hvis ikke noget værre skulde hænde mig. Nuvel han lever altsaa, men jeg ved, at min og hans Tid kommer. Jeg har set ham to Gange det sidste halve Aar; men hvis jeg falder over ham aabenlyst, hvorledes skulde jeg være sikker paa at faa ham dræbt, og i heldigste Tilfælde vilde det blive fuldstændig Ødelæggelse for mine smaa. Naar min Hævn kommer, vil den blive pludselig i Mørket, naar hans Liv er ham dyrebarest, og ingen uden han skal vide, hvem der slog ham.«

Han hverken talte om eller hentydede senere til sin Sorg; men jeg saa hans Øjne straale, naar jeg viste hans Datterbørn en lille Venlighed, og den Alvor, hvormed han hjalp mig med mine Studier, viste mig, at han følte og satte Pris paa min tavse Sympathi. Det var en rolig og lykkelig Vinter, jeg tilbragte i St. Petersborg, og indtil April hændte intet, der kunde forstyrre mine Studier.

Omtrent midt i Maaneden paatænkte jeg at gøre en lille Rejse i Provinserne, og omtalte dette til Orenovitch. Jeg forbavsedes ved at se ligesom et Udtryk af Lettelse fare over hans Ansigt, da jeg sagde, at jeg tænkte at blive borte omtrent ti Dage, og han diskuterede ivrigt mine Rejseplaner med mig. Imidlertid tvang et Anfald af Influenza mig til at opsætte Rejsen i flere Uger, og i mange Dage maatte jeg holde mig inde. Den Gang var det, at jeg iagttog en Besynderlighed hos Orenovitch. Omtrent Klokken otte, da jeg plejede at spise til Middag, trak han sig tilbage til sit Værelse, der laa ved Siden af mit, og da Skillevæggen var saa tynd, kunde jeg ikke lade være med at lægge Mærke til den bestandige Klingren af Glas og Metal, som lød derinde fra ved disse Lejligheder.

En Aften spurgte jeg ham spøgende, om han foruden at være Droskekusk ogsaa handlede med Glas og Jern. Han svarede koldt:

»Ingen af Delene, Excellence, jeg har kun en Forretning, og den kan jeg passe uden Hjælp.«

Jeg følte mig fuldstændig snubbet af, men min Nysgerrighed var kun bleven større. En Aften eller to senere blev jeg overrasket af en uvant Lyd. Det var som en Pusten af en Blæsebælg, kun med længere og mere uregelmæssige Slag. Jeg stjal mig sagte fra min Sofa og hen til et Sted, hvor jeg havde bemærket en løs Knast i Trævæggen, som jeg formodede lod sig tage ud uden Støj. Jeg tøvede et Øjeblik, inden jeg

saaledes udspionerede min Vært, min Nysgerrighed blev for stor, jeg bukkede mig ned og kiggede ind. Jeg havde nær forraadt mig selv ved det Sæt af Overraskelse, det gav i mig. Orenovitch betjente sig af et Blæserør, og var øjensynlig i Færd med at lave eller istandsætte et Glasrør. Den ene Ende af Værelset var udstyret som et Bord i et kemisk Laboratorium. Krukker og Glasflasker var methodisk ordnede derpaa, og i Nærheden deraf paa en Hylde stod en lille Destillerovn. Vinduet var forsynet med Skodder, og det var tydeligt, at Orenovitch ikke ønskede Afbrydelse eller Iagttagelse af sit Arbejde. Medens jeg saa til, fik han Glasrøret færdigt og kølede det langsomt. Derpaa dyppede han det langsomt i en gul Vædske ved sin Side, og med stor Omhu og Forsigtighed dryppede han Draabe efter Draabe ned i en Vandbeholder, tilsyneladende halv fuld af Vand.

Jeg stjal mig tilbage til min Sofa og forsøgte at forklare mig Sagen. Orenovitch, en hemmelig Destillatør! Det syntes umuligt eller højst usandsynligt. Vodka-Nationaldrikken var billig nok, og Fordelene maatte ikke kunne opvejes af Risikoen. Imidlertid var der ingen sandsynligere Løsning paa Gaaden. Et Par Aftener senere ophørte den hemmelighedsfulde Lyd, og Sagen ophørte, efter nogen Tids Grublen derover, at interessere mig.

Mit Influenzeanfald var kortvarigt, men alvorligt, og gik snart over; men efterlod en Periode

af Søvnløshed hos mig, som skaffede mig nogle kedelige Nætter med Hoste. I denne ubehagelige Periode vaktes min Opmærksomhed en Nat ved Tolvtiden ved Gentagelsen af den samme Klingren af Metal, som ellers fandt Sted meget tidligere paa Aftenen. Atter stjal jeg mig hen til Knasthullet, og atter udspionerede jeg min Vært. Lidet vidste jeg den Gang, at denne simple Nysgerrigheds Handling skulde have Indflydelse paa en af Evropas mægtigste Staters Skæbne.

Orenovitch var der, klædt i Overtøj. Han rodede rundt i sine Kemikalier; endelig valgte han en eller to smaa Flasker, og vendte sig om til den Krukke, jeg havde bemærket ved min første Spejden. Der var et Udtryk af vild Hoveren i hans Ansigt, og hans Øjne skinnede som to Diamanter, ligesom den Dag, da jeg første Gang saa ham i Ophidselse. Han tog den, bandt den ved sit Bælte, knappede sin grove Kuskekappe over den og forlod Stuen. Da jeg havde ventet mig en søvnløs Nat, havde jeg kastet mig paa Sofaen uden at klæde mig af. Da jeg hørte Yderdøren blive laaset og Orenovitchs hurtige Skridt udenfor Huset, var min Trang til at følge efter ham og faa at vide, hvad han havde for, uimodstaaelig. Jeg tog hurtig min Pels paa, stjal mig sagte ned ad Trappen og fulgte efter ham.

Han var ved Gadehjørnet, da jeg forlod Huset og drejede til højre. Jeg holdt Afstanden, og efter et Kvarters rask Gang gennem Forstaden slog vi ind paa Landevejen til Chatsk. Nu satte

han en Fart paa, saa at jeg i min afkræftede Tilstand havde vanskeligt ved at følge ham. Jeg havde mine Snestøvler paa, og holdt mig i Skyggen, saa jeg følte ingen Frygt for Opdagelse; men saa stille og frostklar var Natten, saa jeg kunde høre ham snakke med sig selv i hundrede Alens Afstand. En Time eller to travede vi afsted, indtil vi naaede den bekendte Myschkin Bro. Her standsede Orenovitch, og idet han lænede sig over Rækværket stirrede han tilsyneladende rolig ned i Vandet. Jeg benyttede mig heraf til langsomt at liste mig ind i Skyggen af Rækværket.

Jeg lykønskede mig selv til mit Held, og skulde lige til at se, hvad min Vært videre vilde foretage sig, da en Jernhaand greb mig bagfra, og en Stemme, der dirrede af Had, hvæsede ind i mit Øre:

»Dyr! Slange af en Spion! Troede De, jeg ikke saa Dem, Dumrian! Hund! De narrede mig en Gang, da jeg troede at fortælle min Historie til en engelsk Gentleman; men i mange Dage har jeg haft Dem mistænkt, og nu ved jeg, at De er en snigende Politispion. De skal faa at vide, alt hvad De ønsker i Nat, men det bliver et stort Spørgsmaal, om De nogensinde kommer til at fortælle det til Deres overordnede.«

Med en Styrke, som mine af Sygdommen svækkede Muskler ikke kunde staa for, bandt han mine Hænder fast med sit Halstørklæde, og idet han brækkede Skaftet af sin Lommekniv

tvang han den ind i min Mund og bogstavelig kneblede mig. Dette var et Øjebliks Sag, og han tog ikke mere Notits af min fortvivlede Modstand, end en Amme af et genstridigt Barns Sparken. Min Gud! hvor jeg følte mig som en Idiot. Dette var Enden paa min ubetimelige Nysgerrighed. I en vild og hævngerrig Vanvittigs Magt, thi det var han sikkert nu, alene, uden Udsigt til Hjælp paa dette ensomme Sted, uden at kunne tale for at anraabe om hans Medlidenhed eller rive ham ud af hans Vildfarelse, endsige raabe om Hjælp.

Han slæbte mig ud af Skyggen, og tog sin Overfrakke af, hvis Ærmer han bandt om mine Ben, hvorved han gjorde mig fuldstændig hjælpeløs, derpaa stillede han mig som en Træklods op imod Rækværket, og spyttede mig ind i Ansigtet.

»Jeg har ikke mere Tid at spilde paa saadant et Svin,« sagde han, idet han vendte sig fra mig og fik travlt med Krukken, som han havde bundet til sit Bælte.

Idet han valgte det jevneste Sted af Kørevejen over Broen, trak han forsigtig Proppen af Krukken, og med umaadelig Forsigtighed heldte han langsomt Vædsken paa Jorden. Derpaa tog han en lille Æske op af Lommen, og jeg saa straks, at dens Indhold bestod af Knaldhætter som han stadig med den yderste Forsigtighed dryssede ud i det gule Mudder, han havde lavet.

Medens han gjorde dette, vendte han sig ofte

for at lytte, som om han ventede nogen fra By-siden; men hvor meget jeg end anstrengte mine Øren, hørte jeg ikke en eneste Lyd.

Da han var færdig, kom han hen til mig, og et Skær af den mest djævelske Glæde laa over hans Ansigt.

»De næste Par Minutter skal blive benyttet til at give Dem en lille Beskrivelse af, hvad der om halv Time vil være blevet en historisk Begivenhed. Den Gang jeg troede, De var, hvad De udgav Dem for, ikke hvad De i Virkeligheden er,« her overvældede Harmen ham, han løftede Haanden og slog mig lige i Ansigtet, »da indviede jeg Dem i mit Livs Hemmelighed og eneste brændende Ønske. Uden Tvivl troede De, at min Fortælling var en Bondes taabelige Overdrivelse, som maaske var bleven pisket lidt for haardt, og som var sikrest anbragt i Sibirien, naar han var pumpet for alt, hvad han vidste. Hvis der er Tid dertil — jeg har vist endnu ti Minutter at ofre paa Dem — skal jeg indvi Dem i mine Planer.«

»Lad mig først fortælle Dem, at jeg først opdagede Deres sande Karakter for ti Dage siden. Min gode Nabo, Minska, som bor lige overfor, og som, hvad De maaske ved, tilhører samme revolutionære Gruppe som jeg, fortalte mig den næste Morgen, at De udspionerede mig gennem Væggen, der skiller vore Værelser. Det var en beklagelig Mangel paa Omtanke hos Dem, at De gjorde dette med et tændt Lys i Værelset. Paa

den anden Side kan jeg kun lykønske Dem til Deres noble Handling. Indtil det Øjeblik havde jeg ingen Mistanke om, at De ikke var, hvad De syntes at være. Naa, vi har nok ikke Tid til staa og gøre Komplimenter. Jeg har noget at sige Dem, som De endnu ikke ved, men som jeg nok tør sige vil interessere Dem.

Jeg tilhører det røde Parti — det er maaske nyt for Dem eller maaske ikke. Det vigtigste for Dem at høre er imidlertid, at Czaren om tyve Minutter vil være paa denne Bro med et lille Følge. Jeg siger udtrykkelig paa denne Bro, thi han vil aldrig komme levende over den. Denne Vædske, hvis Sammensætning De var saa venlig at tilse, er Nitroglycerin. De har maaske lagt Mærke til, at jeg har drysset Knaldhætter over det hele. Det vil ikke være for meget for en Politispions Fatteevne at forstaa, at hvis et Hjul eller en Hestehov støder imod en af disse Knaldhætter, vil denne Bro temmelig pludselig ophøre at være til. De Midler, ved hvilke min Komité opdagede Hans Majestæts hyppige Besøg paa denne Kant, skal jeg ikke ulejlige Dem med at fortælle, lige saa lidt som jeg vil haane Deres Intelligens ved at forklare Dem, hvem de gælder. Kort sagt. Mademoiselle Nevskoi bor for Tiden i Drizin, en lille Landsby fem Verster herfra, og vor gode Czars Beundring for hendes Skønhed er grænseløs. Jeg tvivler ikke om, at hans Følelser jo er strengt platoniske.

Uheldigvis har min Komité netop bestemt denne

Aften til at udrydde ham af de levendes Tal. Af særlige Grunde har jeg bedt om at maatte være ene om at udføre Planen.

Denne Gunst blev efter adskillige Indvendinger tilstaaet mig. Hvad der drev mig til dette, var ikke nogen særlig Lyst til Myrderi; men Sagen er, Kaptajnen ved Eskorten er ikke nogen fremmed for mig. Jeg har beskrevet Dem en lille Episode af hans og mit Liv for nogle Maaneder siden. Han maatte i ethvert Tilfælde omkomme sammen med sin Herre; jeg kunde ikke udholde den Tanke, at han ikke skulde dø for min Haand, og i Nat,« her døde hans Stemme hen i en utydelig Hvisken, og i nogle Minutter kunde jeg ikke opfatte, hvad han sagde.

Han fattede sig hurtigt igen, og idet han gik hen imod mig bukkede han ironisk og sagde:

»Jeg har opholdt Deres Excellence, De har allerede arbejdet for meget, jeg vil ikke længere standse Dem. Det passer sig ikke, at en almindelig Politispion deler Skæbne sammen med en Kejser, saa jeg ønsker Dem lykkelig Rejse.«

Han løsnede hurtig Frakken fra mine Ben, og efter en kort, unyttig Kamp fra min Side, kastede han mig over Rækværket ned i Floden. Mon jeg nogensinde vil glemme Chocet af det frygtelige Fald ned i det iskolde Vand? De sidste Minutters Begivenheder havde bragt mig i en halv bevidstløs Tilstand, og alt, hvad der skete omkring mig, forekom mig som en afskyelig Nattemare, hvoraf jeg snart vilde vaagne;

men da de sorte, iskolde Bølger lukkede sig over mit Hoved, blev jeg først for Alvor klar over min Stilling og den overhængende Dødsfare.

Gud være lovet, mistede jeg ikke helt min Selvbeherskelse, og da jeg atter kom op paa Overfladen efter den frygtelige Dukkert, følte jeg, at jeg endnu havde en Chance tilbage. I Harrow havde jeg været den bedste Svømmer, og at svømme uden Hændernes Hjælp et kort Stykke, var ingenlunde en Umulighed. Skønt jeg var bundet, lykkedes det mig at faa Hovedet op over Vandlinien et kort Øjeblik, saa at jeg kunde se mig om; og i Mørket kunde jeg lige skelne, at Floden gjorde en Bøjning omtrent hundrede Alen fra mig, og at den venstre Bred skød sig ud i Strømmen i fyrretyve Fods Afstand.

Dersom jeg blot kunde naa denne Halvø ved at svømme paa Ryggen og strække ud af alle Kræfter, vilde jeg næsten være sikker paa Frelse; thi jeg antog ikke, at Orenovitch, optaget som han var af sin snarlige Hævn, vilde se efter mig eller blot tænke sig Muligheden af, at jeg kunde redde mig.

Med Fortvivlelsens Kraft anstrengte jeg mig af yderste Evne, men Strømmen var stærkere end jeg havde tænkt. Mine Kræfter begyndte at tage af, og mine Bevægelser blev korte og hurtige. Jeg var lige ved at passere forbi Halvøen, da den pludselig syntes at komme mig i Møde, og jeg blev kastet op paa den stenede Bred. En tilbagegaaende Flodbølge havde dra-

get mig med sig ind paa Kysten. Med mine bundne Hænder var det ingen let Sag, at kravle op over de løse Stene og ind paa fast Grund. I Begyndelsen laa jeg ganske udmattet hen; men efterhaanden som Kræfterne vendte tilbage kom samtidig Erindringen om den skrækkelige Fare, hvori flere Menneskers Liv svævede ikke to hundrede Alen fra mig. Jeg rejste mig med Besvær, og Berøringen af Stenene indgav mig en Tanke. Idet jeg bukkede mig, følte jeg efter en Sten med skarp Kant. Jeg var snart saa heldig at finde en stor Flintesten, som laa øverst. Idet jeg pressede Forklædet, hvormed mine Hænder var bundne, imod dens skarpeste Kant, blev jeg ved at file frem og tilbage af alle Kræfter. Efter nogle Minutters Arbejde lykkedes mig at blive befriet.

Øjensynlig havde den Vanvittige paa Broen ikke set mig, nedsunken som han var i sine Hævntanker. Saa hurtig, som mine rystende Knæ kunde bære mig, krøb jeg henad det frosne Græs og naaede Landevejen. I Vinternattens Stilhed kande jeg tydelig høre Ryttere nærme sig og Rumlen af Vognhjul. Jeg kom altsaa ikke for sent. Saa lydløst som muligt løb jeg Kavalkaden i Møde. En uforklarlig Angstfølelse fik mig til at se mig tilbage. Ikke tredive Alen fra mig kom Orenovitch efter mig, stille som en Støverhund, med Ansigtet hvidt af undertrykt Raseri og vindende ind paa mig ved hvert Skridt. Han havde rimeligvis hørt mine Fodtrin paa

den haarde, stenede Vej, og skønt jeg vidste, at han var vaabenløs, kunde jeg ikke maale mig med ham i fysisk Styrke.

Han vilde knuse eller kvæle mig, som en Terrier dræber en Kat. Frygten for denne rasende Mand, der styrtede efter mig i Mørket, lammede al den Kraft jeg endnu havde tilbage. Jeg skreg højt af Skræk, og flygtede hen ad Vejen med Fortvivlelsens Hast. Mit Skrig blev hørt, og to af Rytterne kom farende imod mig i Galop, medens jeg faldt sammen foran deres Heste, som en ubevægelig Klump. Min Forfølger vendte om med et Skrig af næsten overmenneskeligt Raseri og styrtede bort, ligesaa hurtig som han var kommen.

En af Rytterne, som bar den kejserlige Gardes flotte Uniform, sprang af Hesten og spurgte mig med en raa Ed, hvad i al Verden jeg havde skreget for. Saa fuldstændig overvældet var jeg, at mit eneste Svar var en forfærdet Mumlen, idet jeg med skælvende Haand pegede paa Broen. Min Mund var tør, og hvert eneste russisk Ord var som blæst bort af min Erindring. I dette Øjeblik kom Vognen og de øvrige Ryttere til, og Officeren vendte sig fra mig med en utaalmodig Bevægelse, da en Stemme fra Vognen tiltalte ham:

»Hvad er der i Vejen, Greve?«

»Jeg kan ikke finde ud af det, Deres Majestæt,« svarede han. »Denne Mand, som øjensynlig er en Udlænding og rimeligvis en mere

end almindelig Dumrian, lader til at være rædselsslagen over et eller andet paa Broen, og med Deres Tilladelse bliver det vidst det bedste, at jeg rider hen for at se, om det er andet end hans egen Skygge.«

Han sprang op paa Hesten, og da jeg vidste, hvilken Skæbne der ventede ham, hvis han udførte sit Forehavende, rejste jeg mig og raabte til ham, at han skulde standse. Han ændsede mig ikke, men galoperede efter Orenovitchs flygtende Skikkelse. Jeg løb efter ham, raabende og bønfaldende, men uden Resultat.

Efter et Par Minutters Forløb naaede Forfølgeren og den forfulgte Broen næsten samtidigt.

Jeg hørte en barsk Befaling til at standse, og Orenovitch vendte sig og stod Ansigt til Ansigt med sin Fjende med et hoverende Udraab. Man hørte Staalet klingre, idet Greven trak sin Sabel, og jeg saa hans Sporer bore sig dybt ind i Hestens Sider. I næste Øjeblik indhylledes hele Broen i et Flammehav, og samtidig hørtes en sand Helvedes Larm; jeg blev kastet bevidstløs til Jorden. Da jeg kom til mig selv, laa jeg paa Vejen, omgiven af en Skare Soldater, midt iblandt dem stod en høj Soldaterskikkelse, hvem jeg genkendte fra Fotografier som Ruslands Selvhersker. Han talte til mig i en rolig og behersket Tone, og da mine famlende Sætninger røbede mig som Udlænding, spurgte han om min Nationalitet. Jeg sagde ham det, og fra nu af tiltalte han mig paa mit Modersmaal. Efter faa

Minutters hastig Samtale kendte han hele Historien og min Forbindelse med den.

»Jeg kan takke Dem for mit Liv, Sir,« sagde han tilsidst. »De skal ikke finde mig utaknemmelig. Dersom Deres afdøde Værts Historie er sand, og jeg frygter, der er ringe Grund til at tvivle derom — saa kan jeg ikke beklage Grev Prazinskys Død. Hans Endeligt var skrækkeligt, men hurtigt, og han var ikke værdig til at være i min Tjeneste. Jeg maa forlange Deres Æresord paa, at De ikke omtaler denne Nats Hændelser for noget Menneske i min Levetid, og De vil staa Dem ved at adlyde mig.«

Jeg kunde ikke lade være at undre mig over, hvorledes man vilde forklare Broens Forsvinden; men jeg kendte kun lidt til Fremgangsmaaden i et Land, hvor Pressecensuren er en af de vigtigste Institutioner. Den officielle Morgenavis meddelte næste Dag, at den bekendte Bro ved Mysckin var bleven revet bort af Floden, og de andre Aviser nøjedes med at copiere denne Meddelelse.

Hans Majestæt gjorde mig den Ære at køre mig tilbage til Byen, og hans Sekretær, Mr. Hovsky, ledsagede mig til Hotel de France, hvor jeg, som han sagde, skulde betragte mig som hans Majestæts Gæst under Resten af mit Ophold. I et saadant Følgeskab opvakte min Ankomst paa denne usædvanlige Tid ingen ubehagelig Forundring, og jeg blev plejet med den mest diskrete Omhu. Mr. Hovsky besøgte mig den næste

Dag og tog mig med op paa Slottet, hvor jeg havde en privat Avdiens hos Kejseren. Jeg gav ham alle de Oplysninger, jeg kunde, om Orenovitch, og vovede at gaa i Forbøn for de smaa, forældreløse Børn. Han lovede dem sin Beskyttelse, og det var mig en stor Lettelse senere at erfare, at de var blevet optaget i et Hjem for Smaapiger, som Kejserinden særlig interesserede sig for. Naboernes Mening om Orenovitchs Forsvinden var forskellige, den almindeligste var, at jeg havde gjort det af med ham, men havde en hemmelighedsfuld Indflydelse over Politiet, som derfor dyssede Sagen ned. Jeg maa desværre tilføje, at denne Indflydelse mentes at være engelske Penge.

Efter denne Nats rystende Begivenheder brød jeg mig ikke om at forlænge mit Ophold i Rusland. Inden en Uge var jeg atter i England.

Jeg blev kort efter overrasket ved at faa en Ansættelse i Generalstaben, som jeg søgte om. En privat Meddelelse fra Obersten underrettede mig om mit Held og tillige om, at jeg var avanceret til Kaptajn paa Grund af vigtige Tjenester, som jeg havde ydet uden for Hendes Majestæts Riger og Lande.

Den sorte Diamant.

Det var en diset Foraarsmorgen. Den store Damper »Nelson«, som i fire Uger havde været paa Hjemrejse fra Calcutta, kom just i Sigte af Southampton. Udkigsmændene havde set Land, længe førend det uøvede Øje havde kunnet skelne det selv igennem Kikkert. Men da Morgentaagerne pludselig lettede, kom en stor Strækning Kyst til Syne, og snart efter blev Havnen og dens Omgivelser tydelige. Mange af Passagererne var samlede paa Dækket, ivrige efter at se det første Glimt af Land. Der var solbrændte Soldater, af hvilke flere ikke i mange Aar havde set deres Fødeland, og som vemodigt tænkte paa de Forandringer, Tiden havde frembragt i de Hjem, de nu vendte tilbage til. Der var smaa, fine, lyshaarede Børn, hvis Mødre vaagede ængsteligt over dem med beklemte Hjerter ved Tanken om deres Mænd, som de havde efterladt i det fjerne, og de smaa, som de nu saa snart skulde overlade i fremmedes Hænder.

Da jeg stod i denne lille Gruppe, og iagttog de ivrige Ansigter, der alle vendte i en og samme

Retning, tænkte jeg ved mig selv, at vistnok ingen af dem var nær saa glad ved at naa deres Rejses Maal som jeg. Man er jo tilbøjelig til at ræsonnere saaledes, thi for enhver af os synes hans egne Bekymringer at være meget vigtigere, end hans Nabos. Og dog var min egoistiske Reflektion paa en vis Maade rigtig, thi for mig betød Landgangen i Southampton mere, end at Overrejsen fra Indien var bragt til Ende. Den betød, at det Maal var naaet, som jeg havde set hen til i Maaneder. Den betød, at et Hverv var bleven tilfredsstillende udført, som var af største Vigtighed for hele min Fremtid.

I fem og tredive Aar havde jeg gjort mange Slags Erfaringer; men intet havde foraarsaget mig saa megen Bekymring, som denne Rejse hjem fra Calcutta. Mine Medpassagerer anede kun lidt, hvilket Ansvar der hvilede paa mig, — dersom jeg havde fundet min Død i Bølgerne, vilde firsindstyve Tusinde Pund Sterling være gaaet til Bunds med mig, og Brassington, det velbekendte Juveler-Firma i London, vilde ikke have kunnet udføre en kongelig Kommission til en Prinsesses Brudegave. I mere end ti Aar havde jeg været i Brassingtons Forretning, og skønt de altid havde vist mig Tillid, var dog denne Sendelse ud til Indien for at købe en historisk Diamant, tilhørende en Rajah, den største Udmærkelse, de nogensinde havde vist mig. Jeg husker endnu den Følelse af Lyksalighed, der gennemfoer mig, da Firmaets Chef, den ældste

Brassington, kaldte mig ind i sit Kontor, og efter at have omtalt de Forhandlinger, der var bleven førte angaaende Diamanten, sagde:

»Mr. Fenton, vi har besluttet at overdrage Dem det ansvarsfulde Hverv, at hente den fra Indien.«

Mine Kolleger lykønskede mig højlydt, om end en Smule misundelige over, at jeg var den foretrukne, idet de erklærede, at »gamle Dicks Lykke nu var gjort«. I Virkeligheden var jeg selv af samme Mening; thi jeg tænkte, at hvis jeg udrettede mit Hverv godt, vilde jeg muligvis blive yngre Parthaver i det blomstrende Firma Brassington & Co. Med disse forhaabningsfulde og ærgerrige Tanker drog jeg ud til Østen, hvor jeg udførte alt punktligt, og sikrede mig den kostelige Juvel, som var en pragtfuld Sten af Størrelse som en Hasselnød. Under min Frakke og Vest bar jeg et stærkt Læderbælte, i hvilket var anbragt en lille Lomme, hvori jeg vilde bære Diamanten hjem. Jeg besluttede, at Bæltet aldrig skulde forlade mig, hverken Dag eller Nat, førend jeg havde afleveret min kostbare Skat til mine Principaler.

Efter at Diamanten var kommen i min Besiddelse, tilbragte jeg en ret ængstelig Tid, førend jeg indskibede mig i Calcutta. Thi Salget af Stenen rygtedes snart, og de indfødte er kraftige og snu, og Juveler har samme Tiltrækning for dem som Jernet for Magneten. Imidlertid undgik jeg heldigt alle Efterstræbelser, og gik om-

bord med den Følelse, at hvis kun Elementerne var paa min Side, havde jeg intet at frygte. I det hele var det en herlig Hjemrejse, og da jeg fik Southampton i Sigte, følte jeg mig stolt, som én der véd, at Sejren er vis.

Efter at være gaaet i Land, skulde jeg begive mig til en Juvelér i Byen, som var Agent for vort Firma, og hvem Mr. Brassington havde lovet at faa Diamanten at se. Derefter havde jeg kun at se mig om efter et bekvemt Tog og skynde mig til London, hvor jeg haabede at indtræffe, før vor Forretning var lukket, saa jeg kunde blive befriet for videre Ansvar.

Da jeg gik fra Borde med de andre Passagerer, lagde jeg Mærke til en høj, mørk Mand, som jeg mærkeligt nok ikke før erindrede at have set paa Rejsen. Han var temmelig lurvet klædt i evropæisk Dragt; men havde forøvrigt en slaaende Lighed med en indfødt Tjener, som jeg havde set hos Rajahen, af hvem jeg havde købt Diamanten. Han havde et ondt Ansigt, og jeg havde en stærk Mistanke om, at han havde i Sinde at berøve mig Diamanten, thi han havde fulgt efter mig fra Rajahens Slot til Calcutta. Ved nærmere Eftertanke fandt jeg, at Rajahens Tjener og Manden, der steg i Land ved Southampton, næppe kunde være en og samme Person. Thi medens hin uafbrudt havde forfulgt mig med sine listige, skarpe Øjne, var denne gaaet mig forbi uden et Blik og var snart borte i Stimlen.

Jeg begav mig straks til Mr. French, den største Juveler i Southampton, og blev fortrædelig ved at høre, at han ikke var hjemme. Jeg var kun bemyndiget til at vise Stenen til ham selv, og var derfor nødt til at vente paa ham, og dette forhindrede mig i at naa det tidlige Tog, jeg havde haabet paa, og kunde altsaa ikke tage af Sted før med Afteniltoget.

Jeg vandrede omkring i Southampton, fik nogle Forfriskninger og vendte atter tilbage til Juveleren, som jeg traf. Han var en melankolsk lille Mand, af den Slags besynderlige Mennesker, for hvem det er en Tilfredsstillelse at faa andre til at se lige saa mørkt paa Tingene, som de selv gør. Han beundrede pligtskyldigst Diamanten; men da jeg udtrykte min Glæde over, at have bragt den sikkert hjem, sagde han med et uheldsvangert Smil:

»Aa, kære Ven, hover ikke for tidligt, De har endnu flere Mil at transportere Deres Skat, og der kan hænde mange Ting paa Vejen.«

Efter at have gjort mig lidt nedslaaet ved disse Bemærkninger, gav han en opmuntrende Anekdote til Bedste.

»Ak,« sagde han hovedrystende, »jeg kommer til at tænke paa stakkels Fooley, der bragte Grevinde Blanks Rubiner hjem fra New-York. Ganske vist var han en sladdervorn Irlænder, der ikke kunde holde tæt med noget. Han blev imidlertid efterfulgt hele Vejen hertil fra Amerika, og blev fundet i en Grøft med overskaaren Hals

faa Mil fra London; ethvert Spor af Juvelerne var borte.«

Det er ingen morsom Fortælling for mig at høre paa. Mr. French iagttog mig med en kritisk Mine et Par Minutter, og spurgte saa, om jeg havde Vaaben hos mig? Jeg svarede, at det havde jeg ikke haft, siden jeg var gaaet ombord paa Skibet. Han forsikrede mig, at det var rent galt. Han var saa paastaaelig, at han fik mig til at gaa ud med ham og købe en Revolver, førend jeg gik til Stationen. Jeg skiltes fra min nye Ven med en Slags Lettelse, og søgte at afryste den ubevidste Ængstelse, som det var lykkedes ham at indgyde mig. Jeg gik til Jernbanekiosken og forsynede mig med en Del Lekture for at forkorte Tiden. Hvem forstaar at nyde en Avis saaledes som en Englænder, der lige er kommen hjem fra Udlandet?

Jeg valgte mig en Plads i Toget i en lille anden Klasses Kupé, og da jeg endnu havde Hovedet fuldt af Mr. Frenchs Historier, besluttede jeg at sikre Kupéen for mig selv alene. Jeg kastede Rejsetæppe og Aviser paa Sædet, hvorpaa jeg gik ud paa Perronen for at finde Konduktøren. Idet jeg lod noget glide ned i Haanden paa dette intelligente Individ, betydede jeg ham samtidig, at jeg ønskede at være alene. Han gik med mig og laasede Kupédøren efter mig, medens jeg satte mig hyggeligt til Rette i det ene Hjørne, og følte mig mig sikrere, end jeg længe havde gjort. Mange utaalmodige Hænder

tog i Døren, førend Toget kørte, men uden Resultat, og jeg dampede væk fra Southampton i ensom Majestæt. Det var endnu lyst nok til at læse; jeg udvalgte mig min Yndlingsavis, og lænede mig tilbage i Sædet for ret at nyde den. Idet jeg gjorde dette, følte jeg, at Revolveren i min Lomme generede mig. Lad mig med det samme bekende, at jeg nærer en sand Afsky for alle Slags Vaaben. Jeg trak altsaa min Revolver op af Lommen og lagde den paa Sædet ved Siden af mig. Det var ikke videre klogt gjort, da en Slingren af Toget let kunde slynge den ned paa Gulvet. Imidlertid genoptog jeg min Læsning med fornyet Iver.

I et Kvarters Tid var jeg fordybet i en Artikel, derpaa lagde jeg Avisen bort og saa mig om. Et besynderligt Tilfælde var hændet, min Revolver var forsvundet. Jeg vilde ikke tro mine egne Øjne, jeg eftersaa Sæderne og gennemsøgte mine Lommer i den Tro, at jeg havde lagt den der igen, men borte var og blev den. Paa en Gang fo'r den skrækkelige Tanke igennem min Hjerne, at jeg ikke var alene i Kupéen, at nogen maatte have skjult sig under Sædet og være bleven indelukket sammen med mig. Det var et frygteligt Øjeblik, jeg sad ubevægelig og søgte at samle mine Tanker.

Jeg sagde til mig selv, at hvem det end kunde være, som laa skjult, var det ikke rimeligt, at han havde Planer imod mig, det var snarere en forfulgt Stakkel, som havde valgt denne Kupé til

Skjulested, førend jeg var kommen derind, og som nu ikke kunde modstaa Fristelsen til at tage min Revolver, da den faldt ned. Saaledes maatte det være. Jeg følte mig lettet ved dette Ræsonnement og trak ikke i Alarmsnoren; thi da jeg ikke vidste, i hvilket Hjørne min hemmelighedsfulde Rejsefælle laa skjult, kunde han let forhindre mig i at give Stoppesignalet ved at fare løs paa mig. Hvis den Theori, at Fyren ønskede at holde sig skjult, var den rette, gjorde jeg klogest i at holde mig i Ro, til vi naaede det første Stoppested.

Jeg behøver ikke at sige, at jeg var ude af Stand til at læse mere. Jeg sad med en Avis i Haanden og stirrede frem for mig. Jeg ved ikke, hvor længe dette varede. Paa en Gang følte jeg noget røre ved min Fod. Uden at bevæge mig saa jeg ned, og følte en Gysen gennemfare mig. Paa Gulvet tæt ved min Fod saa jeg en Haand, og denne Haand var sort.

Da vidste jeg i Sandhed, at jeg var i Dødsfare, at jeg var alene og ubevæbnet i den ondskabsfulde Skurks Vold, som var fulgt efter mig fra det fjerne Østen i den bestemte Hensigt, at bemægtige sig Diamanten. Jeg mærkede, at han var ved at binde et Reb om mine Fødder for at gøre mig endnu mere hjælpeløs, Det var en styg Drøm, et afskyeligt Mareridt, hvoraf jeg hvert Øjeblik haabede at vaagne. Men jeg syntes at være fortabt. Intet Haab om Redning var muligt. Jeg stod lige overfor Døden. Imidlertid

er jeg, trods mine øvrige Fejl, ingen Kryster; derfor besluttede jeg, naar jeg dog skulde dø, at dø som en Mand.

Jeg samlede al min Kraft, og med en pludselig Bevægelse greb jeg den mørke Haand og halede Indieren frem fra sit Skjulested. Mit Angreb kom saa uventet, at han ikke fik Tid til at gribe Revolveren, som han øjensynlig havde puttet ind paa sit Bryst, medens han var beskæftiget med Rebet. Jeg saa den Fordel, jeg her havde vundet, og knugede hans højre Haand med fortvivlet Kraft. Men Skurken fo'r løs paa mig som en Panther. Han var en stor, kraftig Mand, meget stærkere end jeg, og jeg indsaa straks, at min Sag stod slet, men alligevel kæmpede jeg som en rasende.

I Virkeligheden stod det hele vistnok kun paa i nogle Sekunder, dog havde jeg Tid til at spørge mig selv flere Gange, hvad Enden skulde blive, idet jeg lidet anede den besynderlige Befrielse, der var ganske nær. Paa en Gang stødte Toget imod en Forhindring. Der kom en forfærdelig Bragen, og derpaa blev den Vogn, som vi var i, splintret som en Nøddeskal, der knuses i en Nøddeknækker.

Ved den første Slingren af Toget var jeg bleven skilt fra min Fjende. Jeg vidste ikke, hvor han var bleven af. Hvad mig angaar, da blev jeg begravet i Vognens Ruiner. Min højre Side, baade Arm og Ben, var skrækkelig forslaaet. Smerten var saa heftig, at jeg ikke helt tabte

Bevidstheden, skønt jeg var halvt bedøvet. I den sidste halve Time havde jeg set Døden i Øjnene, saa at jeg til en vis Grad var sparet for den paniske Skræk, som bemægtigede sig de øvrige Passagerer i Toget.

Jeg kunde høre deres fortvivlede Raab om Hjælp, og hastige Skridt af Folk, som ilede til. Nu og da saa jeg et flakkende Skær af Lygter. Men jeg hørte ogsaa alt gennem en Taage, da jeg ikke var helt ved min Bevidsthed. Af og til faldt jeg hen i en Døs, hvoraf jeg atter blev vækket ved Smerten i mine Lemmer. Efter en Stunds Forløb blev jeg løftet ud af Vognens Ruiner, og venlige Ansigter saa paa mig med Beklagelse over min Tilstand. Jeg maa være besvimet, medens de bar mig bort; thi da jeg kom til mig selv igen, laa jeg i en Seng i et lille Værelse, der øjensynlig i en Fart var bleven indrettet for de saarede.

Jeg følte mig svag og rystet ved alt, hvad jeg havde gennemgaaet, og sank ned i Puderne med et Lettelsens Suk. Tæt ved Sengen stod en Herre, som jeg antog for en Læge, og ved Siden af ham en Sygeplejerske med hvid Kappe. Jeg saa det hele som i en Drøm; men paa en Gang fo'r det som et Lyn igennem mig, hvad der mon var blevet af Diamanten? Min højre Arm, som maatte være brækket, laa nu i en Bandage og kunde ikke bevæges. Med den venstre, som ogsaa var øm og forslaaet, kunde jeg føle, at jeg endnu havde Læderbæltet paa, men Lommen,

hvori Stenen laa, befandt sig under den saarede Arm. I min nuværende Stilling kunde jeg umuligt naa den, hvordan jeg saa vendte og drejede mig.

Doktoren maatte have hørt mine urolige Bevægelser, thi han kom hen og saa spørgende paa mig. Han havde et klogt, venligt Ansigt, og jeg forklarede ham Grunden til min Uro. Jeg talte sagte og saa kortfattet som jeg kunde. Det var jo en løjerlig Historie, og Tilhøreren antog det maaske for Feberfantasier; men da han lod sin Haand glide ind under mig i den antydede Retning, følte han Lommen, og forsikrede mig, at Stenen var der.

»Men De er kun daarlig i Stand til at vogte Deres Skat,« sagde han. »Skal jeg ikke passe den, indtil De bliver rask nok til at rejse videre?«

Jeg takkede ham hjerteligt, men erklærede, at jeg ikke kunde skille mig ved den et eneste Øjeblik. Jeg ved, at jeg var meget febrilsk, idet jeg sagde dette, thi mine Tindinger hamrede, og min Tunge kunde knap udtale Ordene. Doktoren saa prøvende paa mig, og idet han lagde sin Haand paa min Puls sagde han beroligende:

»Gør Dem ingen Bekymringer, det er maaske alligevel bedst, som det er. Her er jo ingen, der ved noget om Stenen. Vær ikke ængstelig, men se at blive rask.«

Han hældte noget i et Glas, som han gav mig, og snart efter glemte jeg alle mine Besværligheder i en lang, drømmeløs Søvn.

Den næste Dag vaagnede jeg i det kolde, tidlige Morgengry og saa mig om. Jeg følte mig nu saa meget bedre, saa jeg kunde interessere mig for mine Omgivelser.

Jeg saa, at der var tre Senge i Værelset. Den ved min venstre Side var tom; sandsynligvis var Stakkelen, som havde benyttet den, død, og var bleven ført bort, medens jeg sov. Værelset var kun oplyst af en svag Natlampe, saa jeg kunde i Begyndelsen kun utydeligt se de fjernere Genstande. Men lidt efter blev mine Øjne vante til Tusmørket; jeg vendte mig for bedre at kunne se Sengen paa min højre Side, og hvem min Lidelsesfælle der kunde være. Der paa den hvide Pude saa jeg min forræderiske Fjendes sorte Hoved hvile.

Jeg var meget svag efter al den Pine, jeg havde udstaaet, og i første Øjeblik blev jeg lammet af Skræk — en Skræk, som jeg ikke havde følt under alt, hvad der var sket i Toget. Min første Indskydelse var at raabe om Hjælp; men jeg betænkte, at Sygeplejerskene rimeligvis vilde anse mig for febersyg. Desuden kunde det jo tænkes, at Indieren ikke havde genkendt mig. Jeg samlede derfor min Smule Mod, og besluttede at ligge ganske stille med Hovedet bortvendt, saa disse skarpe, grusomme Øjne ikke kunde se mig. Jeg ved ikke, hvor lang Tid der forløb, men mit Hjerte hamrede i mig, og mit Aandedræt gik som en Blæsebælg.

Tilsidst listede en Sygeplejerske sig ind i Væ-

relset, og da hun saa, jeg var vaagen, gav hun mig noget at drikke. Jeg bønfaldt hende hviskende om ikke at gaa fra mig; hun smilede og satte sig i en Stol ved Sengen. Det har rimeligvis været et Sovemiddel, hun har givet mig; thi næppe havde jeg faaet det, førend jeg faldt i Søvn igen, og da har Sygeplejersken sandsynligvis forladt mig for at tilse andre Patienter.

Det var en Følelse af, at nogen famlede ved mine Sengeklæder, der atter vakte mig til Bevidsthed, og jeg saa i det samme det onde, mørke Ansigt bøjet over mig. Førend jeg fik Tid til at skrige, blev en Haand trykket haardt imod min Mund, og Læderbæltet, som han havde skaaret over, blev trukket frem under mig; i næste Øjeblik listede Indieren sig hen til Vinduet.

Da skreg jeg saa højt, jeg kunde, om Hjælp, men imidlertid var den sorte ude af Vinduet og forsvundet i Mørket.

Jeg forsøgte at komme op efter ham, men mine forslaaede Lemmer nægtede deres Tjeneste, og jeg faldt besvimet tilbage i Sengen, da Doktoren og Sygeplejersken ilede til. Da jeg kom til mig selv, raabte jeg vildt og fortvivlet, at jeg var bleven plyndret, at jeg var ødelagt og min Stilling forspildt.

Doktoren saa smilende paa mig.

»Vær ikke altfor sikker paa det,« sagde han.

Og idet han tog noget ud af Vestelommen, lagde han det i sin flade Haand og holdt det hen imod mig.

Det var Rajahens Diamant! I det første Øjebliks Henrykkelse havde jeg ikke Tanke for andet. Men derpaa spurgte jeg, hvorledes dette var gaaet til; jeg havde troet saa sikkert, at jeg havde Diamanten hos mig.

Efter at Doktoren havde forsikret mig om, at den laa sikkert, havde jeg flere Gange trykket min saarede Arm imod Bæltet og tydelig følt den lille, haarde Genstand, der var saa meget værd.

Doktoren lo.

»Det var en Stedfortræder,« sagde han.

Derpaa forklarede han, at da han saa, jeg var i en svag, ophidset Tilstand, havde han ikke fundet det raadeligt at lade Diamanten blive hos mig. Men da han samtidig saa, at det vilde forværre min Feber, hvis jeg skulde skille mig ved den, havde han været fornuftig nok til at tage Stenen fra mig, medens jeg sov, og lægge noget i dens Sted for ikke at forurolige mig.

»Jeg havde tænkt at lægge en lille Sten i Bæltet,« sagde han, »men i Skyndingen kunde jeg ikke finde den rette Størrelse; og tog derfor et Stykke Kul, som akkurat passede til Hensigten. Saaledes er Deres indiske Ven løbet af Sted med en Diamant af samme Farve som han selv!«

Nr. 28 Lørdag den 15. Juli 1905

10 ØRES BIBLIOTHEK

UDGIVET AF
BOG OG KUNSTFORLAGET „NORDEN"
KØBENHAVN

MILO'SKE BOGTRYKKERI, ODENSE.

10 ØRES BIBLIOTHEKET

UGENTLIG ROMAN- OG NOVELLESAMLING

REDIGERET AF HANS TRESCHOW

BOG- OG KUNSTFORLAGET NORDEN.
FREDERIKSBERGGADE 2. KØBENHAVN
— TELEFON 929 —

KØB KØB

Bona's Margarine

den eneste Margarine, der er **iblandet Smør,** fra Mejeriet Tofthøj ved Roskilde.

❁

Faas friskæltet overalt.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

Nr. 47. Lørdag den 25. Novbr. 1905.

10 ØRES BIBLIOTHEKET

UGENTLIG ROMAN- OG NOVELLESAMLING

REDIGERET AF HANS TRESCHOW

BOG- OG KUNSTFORLAGET NORDEN
FREDERIKSBERGGADE 2. KØBENHAVN
— TELEFON 929 —

KØB KØB

Bona's Margarine

den eneste Margarine, der er **iblandet Smør,** fra Mejeriet Tofthøj ved Roskilde.

❁

Faas friskæltet overalt.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH).